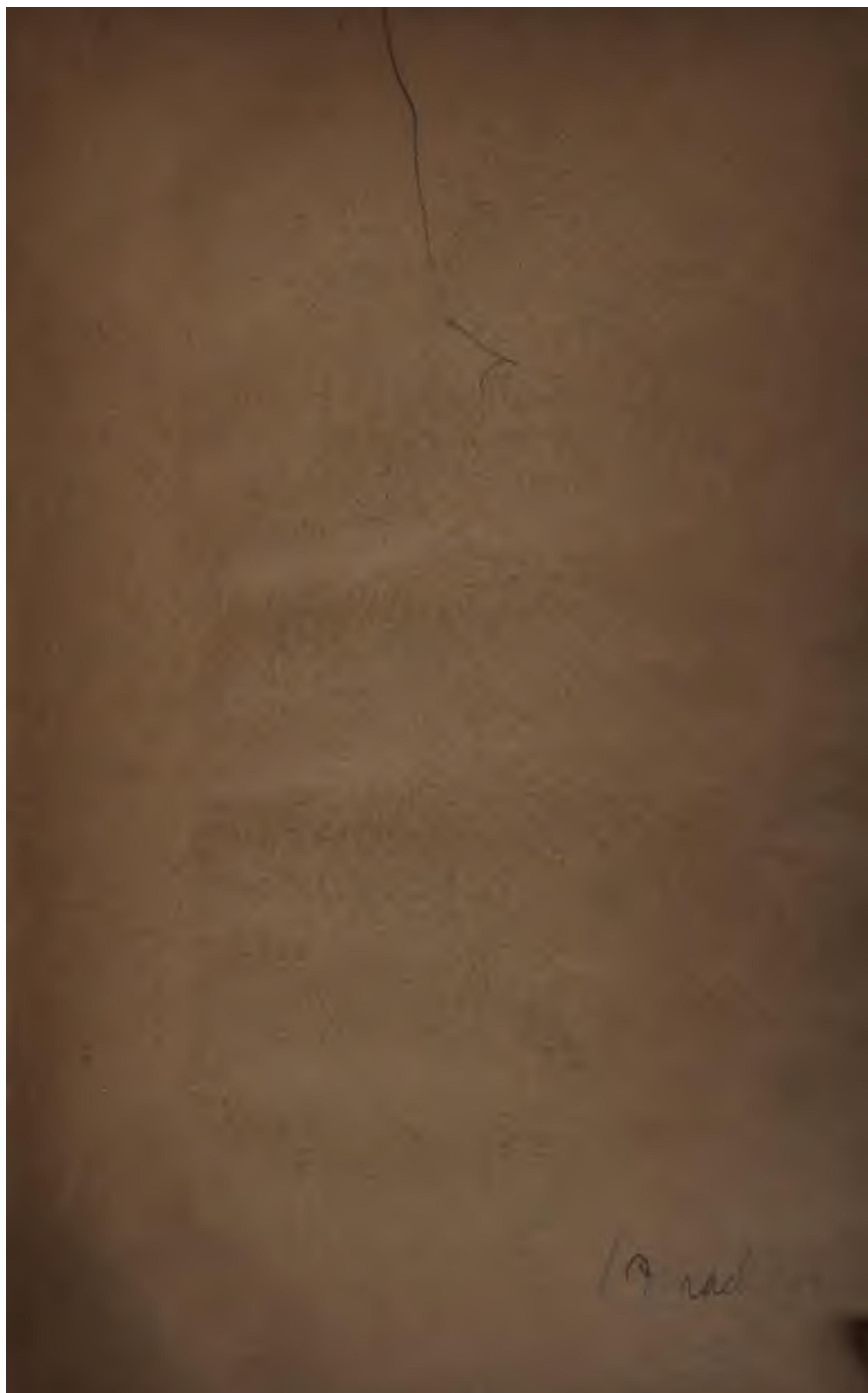

I STORM OG STILLE

1878

FREMS KLASSIKERBIBLIOTHEK

I STORM OG STILLE

HISTORIER FRA SØEN

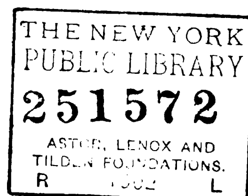
AF

HOLGER DRACHMANN

MED ILLUSTRATIONER AF CHR. MØLSTED

DET NORDISKE FORLAG
BOGFORLAGET: ERNST BOJESEN
KJØBENHAVN MDCCCXCIX

NY UDGAVE

KJØBENHAVN. — NIELSEN & LYDICHE.

NOW, TOMMY!

BYEN hed Tippinstown, Tippingtown, eller saadan noget lignende, eller maaske noget helt andet.

Det er for Resten ligegyldigt. Det er ikke derpaa, det kommer an. Byen var desuden, og er da rimeligvis endnu, kun ganske lillebitte, egentlig slet ikke andet end et Fiskerleje. Der var nogle faa Rækker Huse, som Beboerne var ubeskedne nok til at kalde Gader; der var en lille og halvdaarlig Molo ud i Vandet, en Lodsstation, et Fyrtaarn (af en temmelig lav Rangklasse), og oven over Byen ved den høje Jernbanedæmning laa Jernbanestationen med sit Signalapparat, med sin gnavne Forvalter og sin endnu mere gnavne Banevogter. Denne gnavne Banevogter, som ellers lignede et velkonserveret Eksemplar af en ægte, ægyptisk Mumie, med lige saa meget Liv og lige saa megen Rørighed, som en Mumie kan gøre Fordring paa, — denne gamle, gnavne Fyr faldt henimod de forskellige Ankomsttider for Banetogene, og særlig for Iltogene, fuldstændig ud af sin vante, surmulende Rolle; og det var med et ungt Menneskes Lethed og med en Jægers ivrige Opmærksomhed at han sprang ned fra Perronen, og i en forover bøjet Stilling fæstede sine graa, missende Øjne paa den nærmeste Tunnels mørke Aabning, hvor Dower-Brighton Jernbanens Lokomotiv skulde stikke sit dampende Hoved frem.

Thi det var paa Vejen mellem Dover og Brighton, at Byen med samt sin Jernbanestation laa.

Nærmere bestemme dens Beliggenhed kan jeg foreløbig ikke; det faar vel være det samme hermed som med Navnet.

Og saa kommer Historien — Tommys Historie.

Tommy og jeg stod netop en smuk Sommeraften oppe ved Jernbanedæmningen, et lille Stykke Vej fra Stationsbygningen, og saa, hvorledes Toget fra Brighton kom hvæsende og buldrende ud af den mørke Tunnel, der er boret igennem Brinken, som falder stejlt ned imod Stranden. Knagende og stønnende fo'r den lange Vognrække os forbi. Der bremsedes for; det hvinede og skrabede henad Skinnerne; saa hørtes Piben; saa Konduktørernes ensformige Raab; saa klapprede nogle Døre, saa trampedes der lidt paa Perronen; saa Piben igen; et svært Ryk, nogen Modstand af de bagerste Vogne mod Lokomotivets Tyranni; — og saa afsted igen.

Hverken Tommy eller jeg saa dette Syn for første Gang. Ikke desto mindre fængslede det os, som det vedblivende fængsler Tusinder, for hvem Synet ikke er mere nyt, end det var for os.

»Ja,« sagde Tommy, da vi atter vendte os, »der er Fart i den Skude. Det var nok ikke sundt at komme for Bougen af hende — hvis man ellers skøttede om at bjerge Livet.«

De sidste Ord syntes mig at røbe lidt mere end sædvanligt Mismod; men jeg svarede intet, jeg saa ligesom min Sidemand nedover den lille By, hvis Skorstensrøg blev baaren af en let Søbrise henover de teglhængte eller mosbegroede Tage. Solen maatte snart være ved at gaa ned. Husene laa næsten alle i Skygge. Paa en enkelt Skorstenspibe, henad en enkelt Tagryg spillede nogle Straaler, som havde listet sig ned bag om Brinken, hvorigennem Tunnellen gaar. Moloen, der løber ud i Vandet, var forgyldt over hele sin yderste Halvdel, og Fyrtaarnet syntes at gløde. Ved Brohovedet, hvor den indtrædende Flod nu atter begyndte at sætte Kanalens friske Vande i Bevægelse, laa nogle større og mindre Fartøjer, tilriggede saaledes som Folkene paa denne Kyst bruger.

Det var ved disse Fartøjer, at min Sidemand lod sit store, ærlige Øje dvæle. »Havde jeg bare min Baad igen, saa skulde det nok altsammen gaa.«

Tommy var en af de flinkeste unge Fyre i hele Byen. Og det vil ikke sige saa lidt, thi skønt Byen var lille, var der dog mange flinke, unge Fyre i den. Ingen førte imidlertid en Aare eller en Rorpind som han. Ung, senestærk og ufordærvet som han var, afgav han et vederkvægende Billede paa den Rolle, som den moderlige Natur oprindelig synes at have tiltænkt ethvert ungt Menneske, førend de store Byer spredte deres smudsige Aande ud over Land og By. Vel sandt, Tommys aandelige Dressur var ikke foregaaet i en af disse store Drivhusanstalter, hvor en Dreng paa fjorten Aar er klogere end hele Tippingtown, Fyrmesteren og Lodsoldermanden iberegnet. Og ganske vist var Tommys historiske, geografiske og filologiske Kundskaber stærkt begrænsede. Men havde den gamle, forhutlede Skolemester i den lille By ikke aabnet Tommys Øjne for Menneskehedens store, aabenbare Bedrifter, saa havde til Gengæld hans Kammerater heller ikke belært ham om Menneskehedens store, hemmelige Synder. I en Alder af to og tyve Aar var Tommy stærk og behændig som en Løve, uskyldig som et Barn, og alvorlig som en Mand.

Den sidste Egenskab, Alvoren, skyldte han to Omstændigheder, der i hans nuværende Forhold egentlig faldt sammen til én.

Tommys Fader havde været en driftig og duelig Fisker, der tillige i sin stærke, velriggede Baad som »Kommissioner« pløjede Kanalens urolige Vande, tog Breve i Land fra Skibene derude, gav alle Haande Vink om Vind og Strømsætninger, og vel undertiden slog en lille Handel af med Folkene om Bord, en Handel, der kunde være ærlig, ligesom den kunde være det modsatte, men som Tommy paastod for sin Faders Vedkommende altid at have været af den første Slags.

Denne Baad, vidt og bredt bekendt og beundret under Navnet: *Fair Mary Consort*, tørnede en stormfuld Efteraarsdag mod Bougen af et stort Skib ude paa Dybet. Skibet var den stærkeste; Baaden, hvori Fader og Søn var, sank, men kun Tommy blev bjerget. Kaptejnen, der førte Skibet, lod Tommy sætte i Land ved Dower, og gav ham en Guinea med i Lom-

men. Mere kunde han ikke gøre for ham; Fejlen var paa Baadens Side, der var galt manøvreret, paastod han.

Tommy kom hjem til det lille Hus nede paa Sandet, hvor Moderen allerede fra en anden Baad havde hørt om Ulykken. Opløst af Fortvivlelse over det dobbelte Tab, hun efter Folkenes sigende havde lidt, glemte hun næsten Faderens Død over Sønnens Redning. Tommy var hendes eneste Barn, og Faderen var jo næsten altid ude. Hun var en energisk Kone, bygget af det Stof, som man særlig finder der, hvor Livets Krav kæmper en daglig Kamp mod den haarde Natur. Tommy var den Gang tyve Aar, og vant til at klare for sig. Halvdelen, og det den bedste, af hans Arvelod var rigtignok samtidig med Faderen tagen fra ham af det ubønhørlige Element, hvortil hans Eksistens var knyttet. Men han havde sine stærke Arme til Medhjælp hos andre. Og han havde det lille Hus dernede paa Sandet, hvor Moderen kunde knytte Garn, væve, spinde, og hygge om Sønnen, naar han kom hjem, drivvaad af det salte Skum eller ophedet af den brændende Sol.

Sorg og Modgang har slappet mangen en brav Fyr. Modgangen gjorde Tommy stærkere. Uden i mindste Maade at ville lægge ham en Tilbøjelighed til Last, der oven i Købet stedse var bleven holdt inden for sine rette Grænser af hans medfødte brave Egenskaber, tør jeg som sanddru Fortæller ikke lægge Skjul paa, at den livlige, frejdige unge Mand før Faderens Død plejede sammen med sine Jevnaldrende at højtideligholde Lørdagaftenen ved et Glas Porter eller Stout, sommetider Whisky, inde foran Skænken i Mr. Simsons Beværtning. Tippinstowns eller Tippingtowns Fornøjelser var faa og ensartede. Og Mr. Simsons Hus var egentlig det eneste Sted, hvor Byens modnere Ungdom saa vel som dens mere prøvede Manddom kunde komme af med sine Skillinger imod et passende Vederlag af opmuntrende Drikke og de nyeste Nyheder i Grevskabets Avis.

Tommy havde en klar, behagelig Stemme, og udmærkede sig baade som Forelæser af Nyhederne og Forsanger af slige yndede Arier, som f. Eks.:

Fare-well, my bonny young maid,
I'm bound for The Rio Grande —[1]).
eller: Blow, boys, blow, for Kalifornia, O; ....[2])

Efter Faderens Død ophørte imidlertid for Tommys Vedkommende disse Lørdagaftener. Indtægterne var knappe, og den flinke unge Fyr tænkte tilmed paa at spare sammen til en Baad. En herkulisk Tanke for en ung Fyr, der tjente mellem tolv og fjorten Shillings om Ugen. Men Tommy *vilde* nu have en Baad, og han ræsonnerede ganske rigtig saaledes, at to Shillings sparet hver Ugedag, gav et aarligt Udbytte af næsten 5 Pund, der kunde lægges hen til Baaden foruden det øvrige, der var sparet i Aarets Løb.

Jeg tror, at Byens Ungdom, og det være sagt til dens Ære, respekterede Tommys Principer. I det mindste havde han aldrig for mig beklaget sig over, at nogen lagde ham Hindringer i Vejen eller fristede ham til at gøre Brud paa sit Forsæt. Ikke desto mindre havde det dog, efter Tommys aabenhjertige Meddelelse, hændt sig en Lørdagaften, at den Baadejer, som Tommy var Medhjælper hos, havde taget ham ind med hos Mr. Simson, og havde trakteret ham med en ualmindelig stærk Whisky i Anledning af en ualmindelig streng Tur paa Søen. Om nu denne Whisky havde været saa ualmindelig stærk, eller om Tommy, hvad der vel er rimeligere paa Grund af hans Afholdenhed i længere Tid, ikke havde haft de fornødne Betingelser til at modstaa Whiskyens Indflydelse, — det er vanskeligt at afgøre. Saa meget fremgik imidlertid af hans egne Meddelelser, at da han først var kommen ind ved Skænken, og der havde modtaget og drukket det tilbudte Glas, var hans Æresfølelse bleven vakt, og havde besejret den økonomiske Stemme i hans Indre. Han havde trakteret først Baadejeren og dernæst et Par gode Kammerater; dette havde han derpaa øjeblikkelig fortrudt, og for at glemme sin Fortrydelse havde han drukket et Par Glas endnu, og var derpaa med Samvittighedsnag og med

[1]) Farvel, min Pige, jeg er hyret til Rio Grande.
[2]) Blæs, Drenge, blæs til Kalifornien!

noget omtaagede Sanser gaaet udenfor, havde fundet en Bænk ved et Hus i Nærheden, og var efterhaanden falden i Søvn der.

»Jeg vaagnede,« lød hans, endnu angergivne, Beretning til mig, »ved at mit Navn blev nævnet af en Stemme, som jeg straks syntes at skulde kende. Da jeg kom lidt til mig selv, saa jeg, at det var Kate, Lodsoldermandens Datter. Denne Kate, maa De vide, havde jeg ofte set og et Par Gange talt med, og en Gang havde jeg danset med hende ved et Julebal hos Fyrmesterens, hvor nogle af os Fiskerknøse var indbudne, — af Mangel paa andre »Kavalerer«. Da jeg saa, at det var Kate, ønskede jeg, at jeg var hundrede Mile til Søs, eller at jeg laa der, hvor min stakkels Fader laa. Hun saa paa mig med sine store, brune Øjne, og saa sagde han: Fy, Master Tommy; det er ikke smukt af Dem, hvad tror De, at Deres Moder vilde sige, hvis hun saa Dem her? — Jeg vidste slet ikke, hvad jeg skulde svare, men jeg tror dog nok, at jeg fik spurgt hende, hvad hun selv troede. Men saa kom der nogen, og saa løb hun, og jeg listede hjem og krøb til Køjs.

Den næste Aften havde Tommy trukket i sin bedste Trøje, knyttet et stort, sort Silketørklæde, som hans Fader havde faaet om Bord i en Ostindiefarer, om Halsen, og taget Retningen henimod Lodsoldermandens Hus. Han havde nok ogsaa fundet den, han søgte, og den smukke Kate havde hørt ganske venligt paa den unge Sømands Forklaringer over Gaarsdagens Hændelser, ja havde endogsaa rakt ham Haanden til Farvel.

Der forløb derefter nogen Tid, som Tommy kun flygtig berørte for mig. Hvad kunde ogsaa den unge Fyr fortælle mig om denne Kærlighedens Foraarstid, hvor Spiren skyder frem til en Plante med Stængel og Blade, og hvor det fine Grønne undseligt føler Solen skinne paa sig, og ængstelig bæver tilbage for en fremmed Haands Berøring.

Tommy elskede — og led.

Kate var ham god nok, det var der ingen Tvivl om. Hun nikkede til ham, naar han tidlig om Morgenen gik ned til

Baadene; og dette lille Nik varmede den stakkels Fyr lige ind til Hjertet, hvor vaad og kold han end blev ude paa Søen.

Om Aftenen, naar det var blevet mørkt, og naar Kate troede, at ingen saa det, smuttede hun bag om sin Faders Hus ud ved den Mellemting af Gaard og Have, der udmærkede Lodsoldermanden fremfor Byens øvrige Beboere, og hvor en skæv Flagstang, et Lysthus, der oprindelig var et ilandbjerget Ruf, samt to Buksbomhækker og et Bed med vilde Løg fremtvang Misundelsens stramme Smil hos enhver Forbigaaende. Her indfandt Tommy sig punktlig saa ofte, som han ikke var paa Nattefiskeri; her taltes de unge Hjerter ved; her fik Tommy disse bestandig mere og mere dvælende Haandtryk, hver Gang det sagte: Godnat! blev hvisket; og her endelig modtog den lykkelige unge Mand den fuldstændige Vished om sin Lykke af Kates bløde, bævende Læber.

Stakkels Tommy. Han havde i Grunden saa lidt at sætte sit Haab til. Jo mere hengiven Kate blev ham, desto tykkere Skyer lejrede der sig om den svære Lodsoldermands Pande, hver Gang denne Matador saa den slanke Tommy gaa forbi sig. En Gang raabte den svære Mand endogsaa efter Knøsen, og de Ord, som naaede Tommy, var nok til at vise ham, hvorledes Sagerne stod: »Saadan en Prakker; han gaar og lurer efter ..... men bi kun ..... spolere din Galionsfigur, min Dreng!«

Tommy gjorde tre Mænds Arbejde, og Sparepengene til Baaden voksede. De, der havde Øjne til at se, saa vel nok, hvad Tommy mente med det altsammen; og der blev vel ogsaa nok hist og her, og særlig hvor der var Mødre med Døtre, hvisket og tisket lidt i Krogene. Men i Almindelighed havde man Agtelse for Tommys Energi, og da han ved Siden af sin travle Virksomhed for at fortjene noget snart ved dette snart ved hint Arbejde, tillige ikke tog i Betænkning at gøre Folk Tjenester gratis, saa var hans Papirer i det hele taget i jevn Stigning hos Flertallet af Tippinstowns eller Tippingtowns Beboere, og han begyndte allerede saa smaat at tænke sig Muligheden af Begyndelsen paa den omtalte Baad, og, efter dennes Fuldendelse, Muligheden af sin egen Optræden

som Frier under en eller anden formaaende Velynders Protektion.

Saa hændte det sig, og det var henimod den Tid, da jeg kom til Byen, at Tommy en Nat, medens han laa og sov, og rimeligvis drømte en smuk Drøm om Kate og Baaden, pludselig vaagnede med en forskrækkelig Hoste og med Øjnene fulde af Vand. Han saa sig fortumlet omkring; hele Stuen var fuld af Røg. Han sprang ud af Sengen, og fik i Hast nogle Klæder om sig, og nu hørte han tydelig Ildens Knitren oppe paa Loftet. Hans Moder laa i Værelset ved Siden af. Hun var næsten halvkvalt af Røgen, da han endelig fik hende udenfor. Naboer og Genboer kom til, men Huset stod allerede i lys Lue; og Tommy, der sprang ind for at bjerge sin Skibskiste med sine Sparepenge i, blev alvorlig forbrændt paa Arme og Ben.

Den sidste Halvdel af Tommys Arvelod laa paa Jorden som en Bunke forkullede Lægter og sprængte Mursten. Han og hans Moder fik Husly i et Par smaa Værelser, hvis støvede Vinduer vendte ud mod Lodsoldermandens Have.

Medens den stakkels Fyr laa og vaandede sig under sine Brandsaar paa det lange Sygeleje, følte han ret, hvorledes Kløften mellem denne Have og ham selv var bleven udvidet ved den sidste Begivenhed. Intet Hus, nogle Smaahuller til Leje i en anden Mands Bolig, intet reddet uden de Spareskillinger, som nu gik med under Sygelejet; Baad, Fremtidsforhaabninger, Kate — alt væk.

Nej, Kate var dog ikke væk. Naar hun kunde komme til det, sneg hun sig ind igennem Bagdøren til Tommys Moder, som da maatte fortælle hende, hvorledes Sønnen havde det, og som maatte bringe Sønnen alle de kærligste og ømmeste Hilsener fra den modige og trofaste unge Pige. Og en Dag, da Tommy havde haft det ualmindelig slet og været ualmindelig mismodig, trængte Kate sig ind i Stuen til ham, kastede sig ned foran hans Seng, og bad og besvor ham, at han dog ikke maatte opgive Haabet, og forjættede ham under Taarer og Kys den lyse Fremtid, som alle unge, stærke Hjerter saa nødig opgiver Troen paa, og som for saa vidt er en meget

god Opfindelse af den, der saa ofte faar Skyld for at lade det Hele gaa Hulter til Bulter, som det bedst kan.

Endelig kom Tommy op og kunde begynde paa sine vante Beskæftigelser. Men han havde faaet et Stød, som ikke var saa let at overvinde. Hans sejge Tro paa »at det nok vilde klare sig altsammen« var bleven rokket, og det var sørgeligt at se paa denne kraftige, ungdommelige Skikkelse, der sled og slæbte, men under en mørk og trykket Alvor, og som næsten fandt Behag i at bortvise enhver Ytring af Sympati som overflødig og besværlig.

Det var under denne Sagernes Stilling, at jeg kom til Byen og lærte Tommy at kende. Jeg ved ikke, hvorledes det oprindelig gik til, men jeg vandt Tommys Hjerte, han fortalte mig hele sin lille Historie, og sluttede sig i det hele taget nøje til mig. Saa ofte han havde Tid, var han sammen med mig; vilde jeg ned ad Kysten for at tegne, skaffede han mig altid en Baad; jeg tog ud med ham paa Fiskeri; vi var sammen i godt og daarligt Vejr, og saaledes var vi da ogsaa sammen oppe ved Jernbanedæmningen hin smukke Sommeraften, som jeg her i Begyndelsen har omtalt — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Vi blev staaende deroppe, og saa ned over Byen og ud over Søen, indtil Huse og Molo og Fyrtaarn var komne lige meget i Skygge alle sammen, og indtil Søen derude begyndte at svulme i dybere og dybere Farvetoner under Nattebrisens kølige Pust.

Saa gik vi tavse ned langs med den Tjørnehække, der begrænser Jernbanedæmningen mod Øst nedad Byen til, og da vi havde passeret Stationsbygningen og modtaget det sædvanlige surmulende Blik fra den gamle Banevogter, var vi snart i den »Gade«, hvor Tommy boede, og hvor Lodsoldermandens Have laa.

Ligesom vi gik forbi en lille Bænk, der lænede sig op til denne Havemur — et Stengærde besat med nogle sørgmodige Pilebuske — rejste en Skikkelse sig fra Bænken, og bød os: Godaften.

Det var Kate. Jeg havde kun set hende enkelte Gange,

men jeg kunde ikke tage fejl. Høj og slank var Skikkelsen; et kort Skørt, der næppe naaede Anklen, en lys Trøje eller Spenser, et Forklæde kastet over Hovedet. Trækkene kunde jeg ikke saa lige se, men jeg følte, at det maatte være Kate, jeg vidste det, da Øjnene hæftede sig saa bestemt paa min Sidemand, og jeg tog min Hat af, hilste, og gik videre ned til Stranden, hvor jeg om Aftenen i nogenlunde stille Vejr plejede at drive den Sport, som kaldes »at slaa Smut«.

Tommy var naturligvis bleven tilbage. Jeg havde vel næsten sendt et halvt Vognmandslæs af flade Sten ud i Søen, og var bleven dygtig træt i Armen, da den brave Fyr kom gaaende langsomt ned imod mig. Det var nu saa godt som fuldstændig mørkt, men jeg kunde dog se, at Tommy var i stærk Bevægelse.

»Naa, Tommy,« sagde jeg, idet jeg gjorde min Stemme saa opmuntrende som muligt; »hvad mente saa din smukke Kate om Vejret i Aften?«

»Hun talte slet ikke om Vejret,« svarede Tommy troskyldigt. »Hun sagde, at hendes Fader havde pint hende hele Dagen med den lange Bondelømmel, ham Farmeren Robinsons Søn deroppe i Landsbyen. Han har nok sendt Frierbrev herned i Morges. Men Kate siger, at hun heller vil løbe væk med mig. Dog, hvad kan det nytte; det eneste Sted, hvor vi kunde løbe hen, det var da ud paa Søen til et Skib, og der kan da Kate ikke være, om ogsaa jeg nok kunde arbejde for os begge. — Nej, det er galt og det bliver galt, men jeg skal slaa den Bondetamp i Dækket, hvis han kommer herned og snuser efter Hønsereder.«

Jeg gjorde en af de sædvanlige Bemærkninger, om ikke at tabe Modet etc., og jeg tilføjede da, at jeg gerne selv vilde tale med den ubønhørlige Oldermand, maaske kunde jeg lægge et godt Ord ind for de to unge Folk osv., osv.

Vi var under denne Samtale komne op uden for Mr. Simsons »Etablissement«, hvor der var tændt Lys inde i Stuen, og hvor Skæret, da Skodderne endnu ikke var lukkede, faldt ud gennnem Vinduerne. Jeg kiggede tilfældigvis ind, og saa

den omtalte Oldermand sidde derinde foran Skænken i Samtale med Værten.

»Ser du, Tommy,« vedblev jeg og pegede paa Vinduet, »der sidder Bussemanden inde. Nu gaar jeg ind og byder ham et Glas, og saa siger jeg til ham . . . .«

»Sir,« afbrød Tommy mig, idet et forlegent Smil fo'r over hans Ansigt. »Undskyld min Dristighed, — De er saa god og venlig imod mig — og Kate holder saa meget af Dem, og siger bestandig, at det er smukt af den fremmede Gentleman, at han vil tage sig saa meget af mig, men — ja nu maa De ikke blive vred — men da vi sidst talte om Dem, og da jeg sagde, at De vist vilde hjælpe mig hos hendes Gamle, saa — ja men De maa virkelig ikke blive vred — saa fortalte hun, at hendes Fader ved Lejlighed havde sagt om Dem, at — at De nok var saadan en fattig Malerpjalt, siden De vilde bo i saadan en lille By, og omgaas saadan en Fyr som mig; — og derfor tror jeg ikke, at det vilde nytte meget, om De . . . .«

Jeg kom til at le saa voldsomt over Tommys Ansigt og over hvad han fortalte, at Lodsoldermanden i egen høje Person blev lokket til Vinduet, som han atter hastig og med sammentrukne Øjenbryn forlod, da han havde set, hvem han havde for sig.

»Du har Ret, Tommy,« sagde jeg, efter at jeg atter var kommen til mig selv ovenpaa et fornyet Latterudbrud. »Det gaar næppe paa denne Boug; men lad os nu gaa hjem og til Køjs. Vi kan i det mindste sove paa det, som man siger. Jeg har endnu mine Venner i London i Baghaanden, og for Resten stoler jeg altid paa, at Lykken vil komme enten paa den ene eller paa den anden Maade; ja jeg stoler paa Lykken, om den saa ogsaa skulde vise sig i en nok saa ravsplittergal Form.«

»Saadan tænkte jeg ogsaa en Gang,« sagde Tommy og bøjede Hovedet.

»Her er noget for Dem, Sir,« hørte jeg Tommys Stemme udenfor mit Vindu. »Kom ned til Moloen, saa skal De se.«

Jeg var i en Fart oppe, og da jeg nok kunde tænke mig, at dette »noget for Dem« maatte være noget for min Mappe, stak jeg denne under Armen, og begav mig ned til Stranden.

Morgenen var frisk og kølig. Man havde, efter Tommys Udtryk, en Følelse af, at man kunde »trække Vejret helt ned til Støvlesaalerne« — saa let og behagelig var Luften. Duggen trillede endnu i store Draaber ned fra Stendørtærsklerne til de lave Huse; en og anden Fisker, der kom vadende igennem Sandet med Garn eller en Kurv paa Nakken, nikkede et venskabeligt: Godmorgen. Jeg følte mig rigtig vel stemt, og jeg syntes ogsaa, at Tommy, som jeg traf nede ved Baadene, saa frejdigere ud end ellers.

»Hvad er der saa paa Færde?« spurgte jeg ham.

Han pegede udefter mod Brohovedet, og da jeg nu skyggede med Haanden over Øjenene for Morgensolens stærke, hvidgule Glans, opdagede jeg et af disse smukke, højtriggede Lystfartøjer, som med klaprende Sejl og med det elegante, sortmalede Skrog nejende let i den svage Dønning, laa fortøjet ved Moloens yderste Ende.

»En smuk Yacht, Tommy. Hvem fører den?«

»Ejeren selv,« svarede Tommy. »Det er nok en Lord eller saadan stor Gentleman. Han har maattet sende et Par af Folkene i Land, som var blevne syge; og nu vil han se at faa et Par andre i deres Sted.«

»Kunde du ikke have Lyst, Tommy, —?«

»Jo saamænd. Lyst kunde jeg nok have, men jeg har Kontrakt med Billy Grindstone om at blive ved Baaden til Vinter, og desuden – jeg vilde nødig være herfra, hvis nu han, Bondelømlen, skulde komme herned . . . .«

Der blev kaldt paa Tommy fra nogle Baade, der nylig var komne i Land. Jeg flyttede mig lidt nærmere hen mod Moloen, saaledes at jeg fik Solen bag ved Lystfartøjets Sejl, og derpaa gav jeg mig til at tegne Brohovedet og den smukke, skonnertriggede Yacht.

Som jeg saaledes sad bøjet over mit Arbejde, og tænkte paa, hvad man egentlig skulde gøre for den stakkels Tommy,

lød pludselig den bestemte, men fuldkommen høflige Bemærkning over mit Hoved.

»For høj Fortop, Sir.«

Jeg drejede mit Hoved langsomt om og i Vejret.

Der stod en høj, mager, men bredskuldret Mand bag mig. Manden havde en blaa Jakke paa af tyndt Klæde, hvide Bukser og Vest, og en lille Straahat trykket ned over det ene Øje. Et Ansigt, der var skægløst men dygtig solbrændt, og hvor en fin, noget krum Næse indtog en fremragende Plads, et

højst ejendommeligt, benet, lidenskabsløst Ansigt saa ned paa min Tegning med et roligt, undersøgende Blik.

»Undskyld, Sir, men den Fortop er for høj.«

Da det ikke godt kunde være nogen anden end Lorden, som Tommy havde omtalt, og da jeg maa tilstaa, at jeg har set alt for meget af Englændernes Snobberi over for deres Aristokrati, til at jeg ikke skulde vide at bevare min egen Selvfølelse, naar Lejlighed gaves, saa lod jeg ganske rolig mit Hoved gaa tilbage til sin forrige Plads, udstrakte mit Blyant i lige Linje foran mit venstre Øje, maalte paa Skonnerten *in*

natura og Skonnerten *in effigie*, og saa først sagde jeg, idet jeg med en studeret langsom Bevægelse atter saa op:

»De tager Fejl, Sir. Den er akkurat tilpas.«

»Ah,« sagde Hs. Herlighed med et lidt forandret Tonefald, og derpaa nedlod Hs. Herlighed sig paa en Trillebør, som stod ved Siden af mig, fremtog af sin Brystlomme en Skitsebog, og gav sig til at maale og tegne og tegne og maale, idet han nu og da skottede over til min Bog.

Da der saaledes var gaaet over et Kvarterstid, holdt han med et lille Buk sin Tegning hen ved Siden af min, og sammenlignede.

»Højst mærkværdigt!«

Det viste sig, at hans Fortop var forholdsvis højere end min, og efter at vi var blevne enige herom, præsenterede han sig som Lord Dundas, og spurgte mig, om jeg malede i Akvarel eller Olie.

Det var en besynderlig Mand, denne samme Lord Dundas. Vi talte først om forskellige kunstneriske Ting, og derpaa modtog jeg hans Indbydelse til at følge med ham om Bord i »Queen Mab« og spise Frokost. Jeg har aldrig set en saa rolig Mand. Vi sad i den smagfuldt udstyrede Kahyt med koldt Fuglevildt og Madeira foran os. En lille, kobberbrun Fellahdreng, som Lorden havde bragt med fra Ægypten, vartede os op, og denne pudsige lille Fyr havde Mylord dresseret omtrent som en Abe. Ved en ubetydelig Haandbevægelse, en svag Fløjten, eller et bestemt Øjekast kom og forsvandt Drengen med hoppende og lynsnare Bevægelser, og da jeg gav mig til at le højt ad den kunstige Fyr, saa' Lorden ganske forbavset paa mig; — han var aabenbart ikke vant til saa ligefremme Udbrud i sin Kahyt.

Det morede mig i Begyndelsen at iagttage min Vært, medens vi lod Vildtet og Madeiraen vederfares Retfærdighed. Han fortalte om sine Rejser, og han fortalte godt. Men hvad enten Rejsen gik for sig i Storm eller Stille: lige ubevægelige var Fortællerens Ansigtstræk, og da det automatiske ved denne Fortællen blev mere og mere trættende for mig, lod jeg den fyrige Vin bøde for Værtens Mangel paa Livlighed.

Af de fleste Bemærkninger, som Lorden henkastede om de højst forskellige Personer, han paa sine Rejser var kommen i Berøring med, fremgik stedse tydeligere en gennemgaaende Tilbøjelighed hos ham til at eksperimentere med sine kære Medmennesker. Jeg vil ikke nævne Eksempler. men — efterhaanden som min Vært fortalte om Arabere, Indianere og Eskimoer, der havde maattet afgive Stof for Hs. Herligheds Eksperimenterelyst, og efterhaanden som i Forhold hertil den gyldne Madeira svandt i de slebne Karaffer, følte jeg, hvorledes Lorden traadte mere og mere i Baggrunden, medens jeg selv rykkede nærmere og nærmere henimod Forgrunden, hvor da til Slutningen Lordens rolige, irriterende Smil traf mig ved Tilendebringelsen af en stor Del af min egen Historie og hele Tommys og Kates.

Jeg bed mig i Læben, og skød Glasset saa hastigt bort, at det væltede og faldt paa Gulvet.

»Aa — siger intet,« lød min Værts monotone Stemme. »Naphta! bring et nyt Glas«. Her stak Drengen, der havde været oppe paa Dækket, Hovedet ind igennem Kahytsdøren. Lorden gjorde en Bevægelse, Drengen forsvandt og kom tilbage med et Glas, og Lorden vedblev: »Jeg kalder Drengen Naphta, og bruger ham som Draaber, naar den fordømte Splen kommer over mig. For Resten synes jeg, at Medikamentet i den senere Tid har tabt sin Kraft. – Hvad var det, De kaldte Knøsen; Tommy? — Kunde jeg ikke faa Tommy at se? — Og Kate; tror De, hun er dydig? — Vær saa god, hjælp Dem selv med lidt mere Madeira.«

Jeg følte mig paa samme Tid irriteret og flov over for denne blaserte Olympier i blaa Jakke og hvid Vest. Men jeg tænkte paa min unge Helt, og besluttede at benytte Lejligheden til hans Fordel; og en halv Time senere var Tommy tagen i Tjeneste om Bord i »Queen Mab«, med en ugentlig Gage af 3 Pund og en fuldstændig Ekvipering baade i Galla og Søtøj, og med Forpligtelse til kun at tjene om Bord saa længe Fartøjet krydsede i Kanalen; hvis han da senere vilde følge med Skibet til Gibraltar, skulde det staa ham frit for at forlænge sin Hyre.

»Det var altsaa det ene Vidunder«, sagde Lorden, da vi igen var blevne ene i Kahytten. »Jeg vilde være Dem megen forbunden, om De nu kunde skaffe mig en Samtale med det andet, — med Kate!«

Jeg saa paa Lordens lange, magre Skikkelse, der laa henslængt i Divanen, med Fødderne oppe paa de Fløjels Hynder, og med en Cigar vippende mellem de hvide, spidse Fingre. Hans lyseblaa Øjne stirrede uden noget synligt Udtryk ud i det tomme Rum, og efter Sædvane røbede han med sit rolige Ansigt og sin tæt sluttede Mund ikke den fjerneste Utaalmodighed efter at høre sit Spørgsmaal besvaret.

Jeg kan egenlig ikke sige, at jeg var videre oplagt til at agere Mellemmand her. Men jo mere Kates faste, alvorlige Skikkelse og det dvælende, uendelig ømme og bedende Øjekast, jeg i Gaar havde været saa stærkt paa Veje til at misunde min unge Ven, — jo mere det hele, samlede Indbegreb af Kate gik op for mig, jo mindre utilbøjelig blev jeg til at tænke mig hende under fire Øjne med denne lange, magre Mand, som dog, naar alt kom til alt, var en Gentleman om end en meget egoistisk Gentleman.

»Jeg skal bringe Dem sammen med Kate,« sagde jeg da, idet jeg strøg Asken af min Cigar og saa' saa ligegyldig ud som muligt. »Tommy bliver jo her om Bord og hjælper Folkene deroppe paa Dækket; ved Middagstid er den hele lille By som uddød, og jeg haaber da nok at kunne skaffe Dem den forønskede Samtale med Kate.«

»Meget vel,« svarede Hs. Herlighed. »Gør Dem det imidlertid saa bekvemt som muligt.« Og dermed bøjede Lorden sig tilbage paa Puderne, lagde et Lommetørklæde over Ansigtet, og snart forkyndte en regelmæssig Snorken, at Ejeren af »Queen Mab« (foruden af et Grevskab i Irland og et i England) nød »Søvnens kvægende Sødme«.

Solen brændte paa Dækket; en varm, tjæreopfyldt Luft kom ned igennem det halvtaabne Skylight, og med Tanken paa Kate, og en vis med Tjærelugt og Madeira indvævet dunkel Følelse af, at det altsammen kunde blive til det unge Pars

bedste, fulgte jeg snart min ærede Værts Eksempel, og faldt i Søvn i en magelig Armstol.

Jeg vaagnede ved, at Naphta pikkede mig paa Skulderen. Lorden havde rejst sig og stod just henne ved et aabent Skab i Væggen lige over for mig, hvoraf han paa sin sædvanlige skødesløse Maade udtog et rødt Etui, som han lod plumpe ned i sin Jakkelomme. Derpaa henvendte han sig med et let Buk til mig, og satte sin Hat paa Hovedet. »All right, Sir.«

Jeg saa efter Tommy, da vi kom op paa Dækket, og fik Lejlighed til at sende ham et venligt Nik. Han var ivrig beskæftiget blandt de andre Folk forude med at slaa et nyt Skonnertsejl under. Og saa gik da Lorden og jeg indad Moloen, tværs over Sandet, og op igennem de smaa, solhede »Gader«, hvor der ganske rigtig ikke var et Menneske at se, medens nu og da en Snorken inden for en aabent staaende Dør antydede, at Beboerne befandt sig i de Regioner, som vi for nylig havde forladt.

Lodsoldermandens saakaldte Have vendte, som allerede en Gang berettet, ud til den lille Gyde, som Tommys Vinduer ogsaa vendte ud til. Noget borte fra den Bænk, hvor Kate i Gaar Aftes havde siddet, og ved Siden af en lille Laage i Havegærdet stod en lille Brønd, som Kate ofte, og netop paa denne Tid af Dagen, plejede at hente Vand fra, rimeligvis til et eller andet primitivt Blomsteranlæg i den primitive Have. Naturligvis kunde den døsige Middagssøvn ikke forenes med en saa flittig og opvakt Piges Egenskaber, og jeg tvivlede ikke om, at vi ogsaa i Dag maatte træffe hende her.

Ganske rigtigt. Netop som vi drejede ind i Gyden, kom Kate ud igennem Laagen, bærende en lille Blikspand og nynnende paa en Vise. Tørklædet var gledet tilbage nedad Nakken, og hendes brune Haar, den lille men faste Pande, den lige, fine Næse, den kække Mund, og endelig de mørke, klare, udtryksfulde Øjne, — alt kom til sin Ret, og sluttede sig saa nøje til den hele ranke, jomfruelige Skikkelse, at Lorden uvilkaarlig udbrød: »Nu, i Sandhed . . . .,« et Udbrud, som jeg dæmpede ved at gribe ham i Armen, og hviske: Tys! —

Saa snart Kate fik Øje paa os, standsede hun øjensynlig forlegen, bøjede derpaa Hovedet og trak Tørklædet op. Jeg slap øjeblikkelig min Ledsagers Arm, og idet jeg løftede paa min Hat, gik jeg hen til hende, pegede paa Lorden, og sagde saa naturlig som muligt: »Undskyld Kate, at vi forstyrrer Dem. Men denne fremmede Gentleman her har nylig taget Tommy i sin Tjeneste, og vilde nu gerne tale med Dem — om ham.«

Naar En vil tale med en Kvinde om den, hun elsker, kan han være temmelig sikker paa altid at finde Gehør. Forlegenheden forsvandt da ogsaa øjeblikkelig hos den smukke Kate. Den dybe Rødme, der endnu blev tilbage, maatte tilskrives det, at der i det hele taget blev rørt ved hendes Hemmelighed; men — Kate ønskede nu øjensynlig at høre. Og da jeg var sikker herpaa, lettede jeg atter smilende paa Hatten, drejede derpaa om ad det nærmeste Hjørne, og — der stod Kate og Lorden ene tilbage.

Med utaalmodig bankende Bryst, lige saa utaalmodig maaske som Tommy, naar han gik til Havegærdet, gik jeg nu derfra. I en Fart var jeg omme ved den Dør, der paa den anden Side af Huset førte ind til Tommys og hans Moders to smaa Værelser. Jeg traf den gamle Kone ved Skorstenen i det forreste Værelse, i Færd med at stege nogle Fisk til den lille Families Middag. Uden at fortælle hende noget om Sønnens heldige Ansættelse af Frygt for at blive opholdt, sagde jeg kun, at jeg skulde hente noget inde i Tommys Værelse, og saa slap jeg da derind, nærmede mig paa Tæerne det af Solen brændte, næsten uigennemsigtige Vindu, og aabnede med en durkdreven Indbrudstyvs Forsigtighed den lille Trækrude, som Tommy selv, og næppe uden en bestemt Hensigt, havde sat ind.

Jeg havde Lorden lige under mig. Men han havde vendt Ansigtet fra mig henimod Kate. Den fordømte Trækrude! den var ikke til at faa mere end halvt op. Kate kunde jeg ikke se, men hvad jeg kunde høre var, at den gode Lords Stemme var bleven betydelig blødere og mindre doven end om Bord.

». . . . Som jeg siger Dem, smukke Kate; jeg ønsker at gøre noget for Tommy. Jeg ønsker, at han skal lære Navigationen om Bord i Skib, saa at han kan blive en dygtig Styrmand og fare paa fremmede Lande, hvor man lærer noget, og hvor man tjener Penge. Alle Udgifter paatager jeg mig, og med Tiden skal jeg nok skaffe ham et Skib at føre. Men ud maa han; en rask ung Mand har ikke godt af at gaa hjemme bestandig.

»Men«, lød nu Kates Stemme, og det forekom mig, at den ikke var saa sikker, som jeg havde ventet; »siden De nu er saa god imod — imod Tommy, hvorfor saa ikke hellere hjælpe ham til at faa en Baad, saaledes som hans Fader havde. Alle Folk her i Byen siger, at Tommy kunde blive en flink Fisker, naar han blot havde en Baad, og da De nu alligevel vilde . . . og da De nu . . . .«

Jeg trykkede heftigt mod Ruden; den gik op, og der saa jeg Kate staa med bøjet Hoved, hvilende sin Haand paa Spanden, som hun havde fyldt med Vand, og som nu balancerede paa Brøndkarmen, udsendende skarpe, korte Blink under Indflydelse af Middagssolens brændende Straaler.

Lorden havde flyttet sig nærmere henimod Kate. Jeg havde Lyst til at tage ham i Kardusen, og ruske ham. Han vedblev:

»Mit kære Barn; De har jo rent overhørt, hvad jeg sagde om, at Tommy ikke havde godt af at blive her. Lad mig tale til Dem som en, der vil Tommys og Deres Vel. De synes nu, at De holder af Tommy; — Nej, afbryd mig ikke — De vil gerne beholde ham hos Dem, og jeg kan tænke, at han gerne vil være her hos Dem; hvem vilde ikke det! Men lad os nu ogsaa sætte, at han fik denne Baad, hvad saa? Han kunde da ikke straks mælde sig som Frier til Dem; han maatte dog først arbejde sig op ved Hjælp af denne Baad, og imidlertid gik De her og sukkede efter ham i al Hemmelighed, og havde disse stjaalne Møder med ham, som ganske vist er meget behagelige, men som — tro De mig — ikke er gavnlige for en saa smuk Pige; — nej, bliv, Kate, og hør mig. De er smuk, Kate, smukkere end de fleste af Englands fine Ladyer, som

maaske vilde ofre alt for at faa saadanne friske Kinder og saadanne straalende Øjne. Men disse Kinder og disse Øjne vil tabe deres Friskhed og Glans, naar De daglig ser Tommy uden dog at være hans. Og hvad vinder Tommy ved endelig langt om længe at faa en bleg og hulkindet Kone? og tror De, at hans Arbejde fremmes ved daglig at have denne Forandring for Øje? — Kate, hør nu paa mig, og vær vis paa, at jeg mener det godt. Vi lader Tommy rejse, (— den diplomatiske Lord lagde Eftertryk paa dette *Vi* —) og jeg skal da sørge for, at Ventetiden ikke bliver for lang. Og imidlertid, — De er ung og smuk, Kate; se Dem lidt om i Verden; De kan tro, der er mange, som vilde glæde sig lige saa meget over at se Dem som Tommy. Kom f. Eks. med Deres Fader og besøg mig, jeg boer nede ad Doverkanten til. De skal faa alt, hvad en fin Lady har, Kjoler og Hatte, og Piger, som kan varte Dem op. Hvis De vil lære at ride, kan De komme op paa saadan en nydelig hvid Hest. Hvis De vil køre, saa skal vi køre sammen i saadan en smuk lille Vogn. — Den fremmede Gentleman her tager naturligvis med. Naa, hvad siger De, Kate?«

Jeg ventede utaalmodig paa Kates Svar. Det var unægtelig meget »fint« anlagt det hele fra den gode Lords Side. Og saa dette »naturligvis«, som gik paa mig!

Kate havde løftet sit Hoved og saa Lorden stift ind i Ansigtet. Haanden, der hvilede paa Spanden, skælvede, saa at Vandet strømmede ud over den og faldt med tunge Plask ned i Brønden. Rødmen laa endnu over Trækkene, men den havde antaget et dybere Skær. Hun saa udmærket ud. »Sir, De maa ikke tro, at De har Lov til at fornærme mig, fordi De er god imod Tommy, og De skal ikke kunde fortælle Deres fine Damer, at De har narret en simpel Pige med Deres Kjoler og Køretøjer —«

Med disse Ord greb Kate Spanden, og vendte sig rask om imod Laagen. Lorden, der syntes ganske at have tabt sin Fatning, sprang lige saa hurtig til, og idet han med den ene Haand greb den tapre Piges Arm, fremviste han i den anden

I Storm og Stille.

det røde Etui, hvis Indhold af Guld og Juveler glimrede og funklede i Solen.

»En Baad til Tommy, og dette til dig, Kate. Giv mig blot et eneste Kys.«

Jeg vilde støde Vinduet op, og springe ud, — da saa jeg, hvorledes Kate drejede sig som et Lyn; jeg saa én blinkende Vandmasse blive styrtet over den blaa Jakke og de hvide Bukser; jeg saa Kate staa et Øjeblik ligesom betuttet over sin Dristighed, for derpaa i det næste Øjeblik, med en ustandselig Latter over det mere end komiske Syn, at springe ind igennem Laagen og slaa Døren i efter sig.

»Bravo, Kate! raable jeg ganske højt, og ilede igennem Stuen og ud til Tommys Moder, som jeg klappede paa Ryggen med den for hende vistnok fuldstændig sindsforvirrede Forsikring, at »Tommys Sager stod brillant«; og derpaa løb jeg ud ad Døren, og kom med en lidt mere mindsket Fart ned til Stranden, hvor jeg traf Lorden, drivvaad fra øverst til nederst, men med fuldkommen genvunden Ro og Alvor.

»Nu Sir? —« spurgte jeg.

»Meget godt, meget godt. Det er en dygtig Pige«.

Og da jeg ikke kunde bare mig for at se lidt forbavset op og ned ad Hans Herlighed, tilføjede han med et fint Smil og benyttende et Ordspil, der nærmest maa gengives ved: »Jeg »faldt i Brønden«; og maatte selv hjælpe mig op.«

Hele den Eftermiddag laa Lorden, Tommy og jeg ude i en af Skonnertens Baade, og skød efter Strandmaager med Riffel.

Nogle Dage var forløbne. Alt gik sin gode Gang. Tommy befandt sig øjensynlig vel om Bord i »Queen Mab«, og Kate havde aabenbart haft den, — jeg tør vel nok sige beundringsværdige — Takt, ikke at meddele sin hidsige Elsker det lille Optrin ved Brønden. Hun havde ganske sikkert været Situationen saa overlegen, og var i et hvert Tilfælde bleven staaende saa absolut ved det komiske deri, at Lorden ikke kunde forekomme hende som nogen videre farlig Fjende, medens hun

naturligvis godt kunde indse, at han i det mindste for Øjeblikket kunde være Tommy en meget god Støtte. Naar en Kvinde elsker, varmt og inderligt, ræsonnerer hun i Reglen meget svagt for sit eget Vedkommende, men derimod med stor Klarhed og Skarphed i sin Elskers Anliggender.

Jeg havde en Dag faaet Lejlighed til at hilse paa hende i forbigaaende. Hun havde da set meget forskende paa mig, som om hun ikke ret vidste, hvad hun skulde tro om mig, eller hvilken Andel hun skulde tilskrive mig i Lordens »Eksperiment«. Jeg trøstede mig med min gode Samvittighed, og nikkede næste Gang meget venligt til hende, uden at jeg for Resten fik Lejlighed til at erfare, hvorledes dette Nik blev optaget. Jeg havde nemlig den Dag meget travlt, da jeg skulde ud at sejle med Lorden, som laa og ventede paa mig ved Brohovedet.

Denne Sejltur blev der iøvrigt intet af.

Der havde den hele Dag staaet en let Brise ud over Søen, og det var for denne Brise at Lorden havde tænkt, at vi kunde række Beachy Head og videre ned ad Kysten. Men hen paa Eftermiddagen, da vi var klar til at lette, lettede Brisen ogsaa, og forsvandt sporløst. Ikke en Krusning hen over den hvide Flade. Luft og Vand gik i ét. Solen brændte ned paa det stille Vand, og de hvide Sommerskyer spejlede sig lige ude fra Horisonten og helt ind til Skibets Side. Vi ventede om Bord, indtil de hvide Skyer antoge stærkere og dybere Farver, i det Haab at Aftenen med sin Kølighed tillige skulde bringe lidt Luft. Men alt forblev uforandret, og da Varmen var uudholdelig saa vel paa Dækket som nede, vinkede Lorden ad mig, pegede paa Brinken oven over Byen, hvor Skyggen allerede havde begyndt at lægge sig, og beordrede Tommy til at følge med os derop, idet han saa lakonisk som mulig tilkendegav ham, at han skulde tage en lille Haandkurv med Frugter og Vin med sig.

Lorden styrede, maaske med Forsæt, Kursen uden om Byen op mod Jernbanedæmningen, og da vi havde fulgt denne et Stykke, og havde passeret Stationsbygningen, skraaede vi uden at agte den gnavne Banevogters brummende

Tilraab, over Skinnerne, og satte os under nogle forkrøblede Buske ved Tunnelens Aabning et halvthundrede Skridt fra os paa vor højre Haand, og med Kanalens blanke Vandflade udstrakt for vor Fod.

De blankslidte Jernbaneskinner løb lige forbi os, maaske en fem, seks Fod under det Sted, hvor vi sad. Paa den anden Side af Sporet strakte den før omtalte Tjørnehæk sig. Den var ikke videre høj, men temmelig tæt; man kunde ikke se Byens Huse igennem den, men et og andet Tag ragede derimod op over den, og over Tagene kunde man forfølge Moloen, der krummede sig ud i Vandet, og, belyst som den var af den nedgaaende Sol, harmonerede smukt med den elegante Yacht, hvis høje Rigning spejlede sig med skinnende Farver i den lille, rolige Bugt.

Lorden var bleven usædvanlig livlig. Om det var det smukke Syn af Naturen, saaledes som den her malede sig for os med sine mest blændende Farver, eller om det var den behagelige Følelse af Køligheden, der omgav os, eller om det var andre Omstændigheder, der paavirkede den forvænte Mands Sandser, — det er ikke godt at vide. Han opfordrede imidlertid med et Slags Venlighed Tommy, som beskedent havde placeret sig oven over os, til at flytte ned, hvor vi sad, og da han havde fremtaget af sin Lomme et af disse bekendte Turistbægere til at skyde ud og ind, fyldte han det med Vin, og bød Tommy det med højstegen Haand. Selv greb han sit Glas, og idet han drejede det rundt mellem sine hvide Fingre op imod Luften, og med kendeligt Velbehag lod Øjet dvæle ved det pragtfulde, mørkerøde Skær af den fyrige, spanske Drue, nikkede han ligesom adspredt til Glasset og udbrød:

»Et skønt Liv eller en rask Død. Jeg begriber ikke, hvorledes Menneskene i Almindelighed holder ud at leve.«

Derpaa lod han Vinen langsomt løbe ind igennem sin Mund med en Mine, som om han gjorde Glassets Indhold en stor Ære ved at nedsvælge det.

Jeg saa paa Lorden, og da han var færdig, saa han paa mig og smilede.

I det samme lød den dæmpede Piben af et Lokomotiv

inde i Tunnelen, og snart derefter hørtes det dumpe Bulder af et Tog, der var i Anmarsch. Bulderet voksede og voksede med en uhyggelig Tiltagen i Brutalitet, og pludselig fo'r en hvæsende Dampsky ud af den mørke Aabning, og igennem Dampskyen, der voldsomt blev slynget frem og til Jorden, kom saa Lokomotivet til Syne ligesom en ond Kæmpe, der farer ud af et Bjerg.

Lorden havde rejst sig, og stirrede ufravendt mod Toget, som kom farende henimod os. Han strakte Armen ud, og pegede paa Lokomotivet, der i dette Øjeblik var ganske nær ved os. »Nu . . . . nu . . . .« raabte han, og stødte med Hæftighed Armen ud i Luften.

Den sværtede Lokomotivfører, som drejede paa Bremseapparatet, saa ganske forbavset ind imod os. Et Par Passagerer, som stak Hovederne ud af Vinduet, saa ligeledes forbavset paa os. Og med Knagen og Piben og Skraben og Hvæsen fo'r Vognrækken os forbi, og svingede henimod Stationsbygningen.

Lorden vendte sig imod mig. Hans Ansigtstræk var i den hæftigste Spænding.

»Lagde De nøje Mærke til, hvor langt Lokomotivet var fra os i det Øjeblik, da jeg sagde: »Nu«?« spurgte han.

Jeg svarede, at jeg havde lagt nøje Mærke dertil. »Jeg var jo nødt dertil, da De saa at sige pointerede mig Øjeblikket ud« tilføjede jeg uden ret at være klog paa, hvad han mente.

»Nuvel Sir«, raabte Lorden med et Udtryk i Øjet, som jeg erindrer at have set hos en lidenskabelig Spiller. »Turde De have sprunget over Skinnerne i det Øjeblik«?

Jeg troede, Manden var gal. »Nej« sagde jeg, uden Betænkning.

Han lod næsten til at have overhørt mit Svar. Han vedblev:

»Jeg tror, det kunde gøres. Jeg er sikker paa, at det kunde gøres. En koldblodig Mand med kraftige Ben kunde være sluppen over, lige da jeg sagde Nu. Ser De, man bøjer sig sammen ligesom en Tiger, og saa springer man. En af mine Venner har fortalt mig, at han en Gang saa en Yankee springe

over. Han opgav mig saa nøjagtigt som muligt, hvor langt Maskinen var fra Manden i det Øjeblik, han sprang. Yankeen tjente 100 £. Det er lidt eller meget, akkurat som man tager det. Det kommer an paa, hvor højt man takserer sit Liv. Jeg selv vilde gerne springe, men saa skulde det være mod et Væddemaal. For Resten falder en stor Del af Interessen bort, naar man ikke selv kan se paa Springet. Jeg vilde ønske, at jeg vidste en Mand, som —«

»Jeg vil springe, Mylord,« lød Tommys Stemme lige bag mig.

Jeg drejede mig forskrækket. Tommy stod ganske rolig med et bestemt, jeg kan næsten sige haardt Udtryk i Ansigtet.

»Jeg vil springe Mylord, for en ny Baad og hundred Pund Sterling.«

»Jeg føjer et Hus til«, raabte Lorden med tindrende Øjne. »Denne Gentleman her er Vidne. — Kommer der flere Tog i Aften?«

»Det bliver alt for mørkt,« skyndte jeg mig at sige.

»Godt«, svarede Lorden. »Saa venter vi til i Morgen.«

»I Morgen tidlig lidt før fire vil det første Tog være her,« sagde Tommy, bestandig rolig.

»Saa er det afgjort« sluttede Lorden. »I Morgen tidlig Klokken halv fire samles vi her, og saa springer Tommy. Vi kan i Forvejen skridte Afstanden af, saaledes som vi saa den, nu da Toget kom. — Naturligvis er vi tre Mænd og ikke tre Sladderhanke« tilføjede han, idet han saa bestemt paa mig og Tommy. »Vi giver hverandre vort Ord paa, ikke at tale om dette til nogen. — Nu, det er godt; og lad os saa gaa.

Vi fulgtes hjem i Tavshed, og da vi var kommen til Sandet, skiltes vi ad, og gik hver til sit. Jeg traadte ind i mit lille Værelse, tændte mig en Pibe, og søgte at blive Herre over den Ophidselse, som dette vanvittige Foretagende havde sat mig i. Skulde Lorden virkelig være en Skurk, som vilde bruge denne Anledning til at skaffe sig Tommy fra Halsen, for saa at . . ? Jeg turde ikke fortsætte denne Tankegang; jeg vægrede mig af yderste Magt mod at tro det. Lorden var en ekscentrisk, forrykt Englænder, men ikke en beregnende

Morder! Nej! — Men var der da nogen Mulighed for, at Tommy vilde slippe fra dette Vovestykke? — thi at Tommy ikke vilde vige tilbage, det var jeg sikker paa; han sprang jo for mere end sit Liv, han sprang for Besiddelsen af Kate. — Jeg gennemløb atter og atter Situationen, saaledes som den var, da Toget kom brusende frem. Jeg erindrede mig Lokomotivets frygtelige Nærhed og Fart. Men paa den anden Side var det dog kun et Spring, det vil sige: et Nu, et Sekund! — Lorden havde talt om en Tiger. Ja, Tommy var jo en saadan ung Tiger, der kunde lægge alle sine Nervers og Musklers Kraft i et eneste Spring. Tilmed — jeg vil ærlig indrømme, at jeg tænkte derpaa — tilmed kunde jo en heldig Biomstændighed komme ham til Hjælp. Iscenesættelsen af den hele, forrykte Idé hvilede jo alt for meget paa det rent ubestemmelige og tilfældige. Bremsningen kunde jo f. Eks. være begyndt, førend Lorden gav Tegnet. Eller, Lorden kunde maaske i Morgen, ledet af en Samvittighedsfuldhed, som det alvorlige Øjeblik forudsatte, og som jeg for Lordens Vedkommende ingen Grund havde til at betvivle, — Lorden og jeg i Forening kunde maaske i Morgen komme til at lægge, om det saa blot var nogle Tommer til den Afstand fra Lokomotivet, hvori Springet skulde ske. — Og dog, akkurat det modsatte kunde jo være Tilfældet . . . . . Jeg bøjede mig tilbage i Stolen, og holdt Haanden for Øjnene ligesom for ikke at se det Billede, som min ophidsede Fantasi nu forestillede mig. Det var Billedet af Tommys knuste, blødende Lemmer foran den rædsomme Maskine. Billedet af Skræk og Forvirring, af Togets Standsning, af vrede, truende Mennesker, der styrtede hen imod den følesløse Lord og mig, mig, Tommys Ven — — — —

Jeg sprang op, og stillede mig i det aabne Vindu; og efterhaanden som den klare, venlige Aftenhimmel, den ensformige Sang fra en Fisker, som sad og bødede sit Garn uden for sin Dør, og Synet af det roligt hvilende Hav, efterhaanden som hele Sommeraftnens dulmende Poesi lagde sig over mit Sind, beroligedes min arbejdende Fantasi, og jeg følte mig som en Mand, der ved, at han den næste Morgen skal assi-

stere en Ven i en Duel, og hvis overvejende Følelse er et Haab om den lykkelige Udgang af Duellen —

Saa kom da Morgenen.

Jeg havde ladet mig vække i betimelig Tid, og jeg erindrer, at jeg gjorde et meget udførligt Toilet, for at faa Tiden til at gaa uden at komme for tidlig til Mødestedet. Vi havde nemlig gjort den Aftale, at vi, for ikke at vække Opmærksomhed, skulde begive os hver for sig op til Skrænten. Jeg gik da gennem de smaa Gader, hvor kun ganske enkelte Fiskere eller Fiskerkoner hilste mig: Godmorgen. Jeg kom forbi Brønden, og jeg saa Laagen staaende aaben, og kom til at tænke paa Kate, og paa at hun maaske inden en Time ikke vilde have . . . . . Nej, jeg knappede min Frakke, og afviste alle saadanne mismodige Tanker. Og jeg steg op ad den lille Sti, der fører til Stationsbygningen, drejede til venstre, gik frem langs Dæmningen, skraaede over Skinnerne, og naaede den Plads, hvor vi Aftenen i Forvejen havde siddet med Vinkurven. Endnu var jeg alene. Jeg satte mig ned under de smaa, forkrøblede Buske. Der ude i Horisonten strakte en blaa, tæt Skybanke sig, saa langt Øjet rakte. Et svagt, gyldent Skær spillede paa den øverste Tinde af denne Mur. Om Solen allerede var staaet op, eller om den endnu var i Begreb dermed, var ikke let at afgøre. Jeg saa paa mit Ur. Det stod. Jeg vilde anvende min Urnøgle, men jeg havde glemt den derhjemme. Saa tog jeg en Cigar op af Lommen, tændte den, og lod Røgen stige i smaa Ringe op mod de violette Skyer, og lod den blande sig med den kølige, styrkende Morgenluft.

Og en saadan Morgen valgte man til en saadan Bedrift!

Jeg begyndte at skamme mig, thi jeg følte at jeg blev blød om Hjertet. Jeg skulde jo være Sekundant ved en Duel, og — der henne kom Duellanterne. De maatte være truffen sammen ved Stationen; nu fulgtes de hen ad Dæmningen, og saa stod de hos mig, og bød mig Godmorgen. Begge var de rolige; Tommy maaske lidt blegere end sædvanlig, — dog vil jeg ikke gøre min Ed derpaa.

Lorden saa paa sit Ur; jeg laante hans Nøgle, og stillede mit efter hans. Klokken var da ti Minuter over halv fire.

Derpaa søgte Lorden og jeg efter de Mærker, han havde taget paa Tjørnehækken og Brinken bag ved denne, at bestemme det Sted nøjagtigt, hvor vi stod i Gaar. Og da dette var gjort, lod vi Tommy agere Lokomotiv, og bestemte den Afstand, hvori det virkelige Lokomotiv skulde befinde sig fra os, naar Lorden gav Tegnet til at springe. Jeg skal ikke nægte, at det var en pinlig Følelse for mig, saaledes at se den stakkels Knøs flytte sig frem og tilbage paa Skinnerne efter Lordens Kommando for at betegne Nærheden eller Fjernheden af den skrækkelige Genstand, der maaske om nogle faa Øjeblikke skulde tilintetgøre ham. Lorden betragtede Tommy skarpt under alle disse Forberedelser; og det forekom mig, at han nød den urokkelige Resoluthed, som karakteriserede Knøsen.

Endelig var alt i Orden, efter hvad Lorden sagde, og vi stillede os op bag ved hverandre, Tommy forrest, saa Lorden og saa jeg, tæt nede ved Sporet, og nogle Fod neden under det Sted, hvor vi stod i Gaar.

I det samme saa vi Banevogteren komme løbende hen imod os, vinkende med Haanden, og raabende noget, som vi ikke rigtig kunde skelne.

»Hvis han kommer herhen og vil drive os bort,« sagde Lorden med sammenbidte Tænder, »saa slaar vi ham til Jorden, og en af os knebler ham. Jeg svarer for Følgerne; men han maa ikke forstyrre os; Klokken mangler kun to Minuter.«

Jeg tilnikkede mekanisk mit Bifald. Den gamle Banevogter kom i fuldt Løb hen ad Sporet, svingede op mod os, og raabte med løftet Arm: »De maa væk, Gentlemen. Jeg ved nok . . .«

Videre kom han ikke. Lordens knyttede Næve traf ham lige over Øjet; han styrtede om, vi trak ham op til os, og jeg stak ham mit Lommetørklæde i Munden.

Et Sekund efter hørte vi Piben inde i Tunnelen. Jeg kunde se Tommys Kind; den blev kridhvid, og derpaa blussende

rød. Han stod urokkelig, med Armene lidt ud fra Laarene og Hænderne knyttede.

Lorden trak sit Ur op af Lommen og lod det lige saa hurtigt falde ned igen. Derpaa gjorde han et Skridt til Side, saa at han kom til at staa lige op ad Tommys venstre Arm. Jeg følte Blodet bruse for mine Øren, men højere brusede Dampen fra Lokomotivet. Jeg hørte den infernalske Spektakel af Toget, der kom farende imod os. Saa løftede Lorden sin højre

Arm op over Tommys Hoved. Jeg saa Lokomotivet tæt ved os; jeg saa Tommy krumme sig sammen til det frygtelige Spring –

»Now, Tommy!«

Men ligesom Lorden havde udstødt Raabet faldt hans Arm med hele sin Kraft ned paa Tommys Nakke. Sitrende af Slaget og af den brudte Spænding sank den heltemodige Knøs i Knæ: Toget susede os forbi, Maskinmesteren og nogle Passagerer saa om muligt endnu mere forbavsede paa os end

i Gaar Aftes, og da syntes jeg, for saa vidt jeg i det hele taget i det Moment af voldsom ophidset og voldsom brudt Spænding *kunde* synes noget, da syntes jeg at høre et gennemtrængende Angstskrig blande sig med Damppibens hvinende Stemme.

Tommy var den første, som, da Sporet atter var frit, sprang over til Tjørnehækken paa den modsatte Side. Jeg trykkede hæftigt Lordens Haand, og vi fulgte efter. Og der ovre bag Hækken laa den stakkels Kate, ligbleg, med konvulsiviske Trækninger farende hen over det dejlige Ansigt.

Ingen af os sagde et Ord. Vi løftede hende op og bar hende ind i Stationsforstanderens Værelse, hvor hun, da hun atter kom til sig selv, kastede sig om Tommys Hals med det ene Udraab: »Du lever!« — — — — — — — — — — — — — —
— —

Jeg vil ikke tale om det Opløb, som vi foraarsagede blandt Publikum paa Perronen. Alle sprang ud af Kupeerne; alle spurgte, men ingen fik sit Spørgsmaal besvaret. Jeg vil ikke tale om de Bryderier, som Lorden havde, da endelig Toget med samt Publikum igen var forsvundet, og da Banevogteren kom langsomt tumlende hen ad Skinnerne, og klagede sin Nød til Stationsforvalteren, og da Stationsforvalteren og Banevogteren og nogle af Byens Matadorer anklagede Lorden og Tommy og mig for Mord og Attentat.

En Lord er i England som over alt en mægtig Mand, især naar han ejer to Grevskaber foruden en Lystyacht. Den mægtige Mand er til Slutning altid Herre over Forholdene, og Lorden var det her. Hvad der imidlertid viste sig at være en Vanskelighed, som ikke var saa let at raade Bod paa, det var den Sygdom, som den stakkels Kate faldt i oven paa Lordens farlige Eksperiment med hendes Elsker. Hvorledes hun havde faaet at vide, hvad der skulde gaa for sig — om det var Banevogteren, der havde anet et eller andet, eller det var det trofaste Barn, som selv havde haft en saadan Anelse — det fik jeg ikke at vide. Men syg blev hun, og syg laa hun længe efter den Morgen. Og naar jeg endelig — og det med uskrømtet Glæde — meddeler, at Tommys utrættelige Ømhed og

Lordens og de to fra London hentede Lægers ikke mindre utrættelige Omhu, omsider sejrede over hendes Sygdom, da turde det maaske ligesaa meget have været den sunde og kraftige Piges dygtige og ufordærvede Natur, der vandt denne Sejer.

Dagen efter at Kate første Gang siden hin Morgen atter viste sig ude, stod hun, Tommy, Lodsoldermanden, den gnavne Banevogter og jeg oppe ved Tjørnehækken og saa efter den elegante Lystskonnert, som for alle sine høje hvide Sejl stod ud i rum Sø. Den nu saa overordenlig elskværdige Lodsoldermand vendte sig da til mig og sagde:

»Ja, der gaar han. En Gentleman er han, og et galt Asen vil han vel vedblive at være, indtil Skuden en Gang fortøjer ham under sig selv paa hundrede Favne Vand. Maa jeg nu spørge *Dem*, som kender lidt til Sømandsskab, om det er en Maner at føre saadanne Sejl i saadan en Kuling?«

FLUGTEN TIL AMERIKA.

Det var i vore Drengeaar.

Jeg maa dog skyndsomst tilføje, at den Gang var der »rigtige« Drenge til. Nu om Stunder ser det kun daarligt ud med disse Væsner i 14—15 Aars Alderen, der læser Bladene, gaar med Handsker paa Gaden og oprigtig talt ikke dur til stort andet end f. Eks. til saa hurtig som mulig at blive fortøjede bag Pulten i et offenligt Kontor, hvor Ungdommens, Manddommens og Alderdommens Tider umærkeligt løber over i hverandre, hvor dette vort knappe Livs kostbare Minuter ødes under et Bladstudium, en Skandalefabrikation, en Visvasbeskæftigelse, der synes at forudsætte en Evighed foran sig, og hvor alt, hvad der adskiller et Menneske fra en Plante, taber sig, svinder hen, fordunster ligesom det Smørrebrødspapir, som »Kopisten« langsomt og højtideligt lægger sammen over sit Knæ, sikkert og roligt griber med Ildtangen og endelig omhyggeligt og forsigtigt anbringer i det ministerielle Kontors store Kakkelovn.

Jeg er for nylig bleven spurgt af en fjorten Aars Dreng med et stort Hoved og tynde Ben og Arme, om jeg ikke var enig med ham i, at »Højre« i Frankrig dog var det Parti, som maatte siges i Modsætning til osv. osv. Jeg stirrede paa dette lille Fænomen, over hvis smalle, lyse Øjenbryn en anstrengt, gammelagtig Rynke allerede var i Færd med at sætte sit uudslettelige, ministerielle Mærke; og da jeg et Øjeblik i Tavshed havde nydt Synet af denne Tidens fremmelige Yngling,

spurgte jeg ham, om han vidste, hvorfor Gambetta kun havde ét Øje.

Naturligvis vidste han det; (Gudbevares, det havde jo staaet dér og dér). Han vidste det, og over den fjortenaars Mund, der var lagt som en Margin i en Stilebog, bredte der sig et Smil, et Smil, der paa en Gang var selvbevidst overlegent, beklagende og bedømmende, og som jeg havde den største Lyst til at besvare med en ordentlig Lussing.

»Jeg synes ikke om de Drenge, der stikker sig med en Gaffel i Øjet.«

»Fordømte Hvalp!« havde jeg nær sagt. Men jeg betvang mig og spurgte, om han aldrig sejlede eller roede.

»For det første,« var Svaret, »holder Papa ikke af Vandet, og jeg vilde meget nødig handle mod hans Ønsker i saa Henseende. Desuden har jeg aldrig Tid til saadan noget. I de Timer efter Bordet, hvor jeg ikke læser mine Lektier, maa jeg passe paa at faa Aviserne set i gennem, ellers tager mine Søstre dem, og klipper Maal deraf til Dukkekjoler.«

Der er paa ingen mulig Maade min Agt at føre Forsvaret for den sønlige Ulydighed mod de fædrene Bud. Jeg ønsker lige saa lidt ud af de følgende Meddelelser at bevise noget som helst i Retning af: en uartig Dreng, ergo en dygtig Mand. Jeg indrømmer, at der af Drenge, som løb væk (eller forsøgte at løbe væk) fra deres Forældre, er blevet store Slubberter; og i hvor vel Campes Robinson, trods al den Pædagogikens tynde Mælk, hvormed han er bleven opflasket, egenlig kunde stille sig paa min Side, og pege hen paa sin Ulydighed som den Omstændighed, der bevirkede, at han blev til en energisk og lykkelig Mand i Stedet for til en Døgenigt paa et Hamborger-Kontor, i hvor vel jeg ikke alene her men ogsaa andre Steder kunde skaffe mig Allierede. saa vil jeg dog ikke fremkomme med nogen Paastand. Jeg vil simpelthen fortælle, hvorledes *vi* bar os ad, da *vi* var Drenge.

Jeg fandt forleden i min gamle Kuffert et Brev, der var svøbt udenom nogle Papirer af en senere Dato. Jeg foldede det ud, og ved Synet af de store, aabne Skrifttegn, Mangelen paa Skilletegn, og ved Læsningen af de stundom ikke fuldstændig vandrette Linjer, maatte jeg uvilkaarlig smile.

Jeg gengiver her Brevets nøjagtige Indhold, idet jeg dog har forbeholdt mig nogle smaa Ændringer og Tilføjelser i den omtalte Interpunktion:

Kære Tordenskjold!

Du maa endelig ikke tro, at jeg var bange i Lørdags, fordi det blæste lidt. Men *Lord Nelson* havde siddet over for tysk Grammatik, og *Villemoes* kunde jeg ikke finde, og jeg selv skulde møde med nogle andre Baksgaster paa Glaciet, fordi at »Skraamule« havde banket en Dreng, som fiskede; og det skulde hævnes. Skraamule er forresten en rigtig væmmelig Tyran. Han har klaget til min Fader, og Fader har forbudt mig at sejle. Men jeg vil nu sejle alligevel, og jeg vil helst sejle helt væk, og slet ikke komme tilbage, og derfor skal du møde nede ved Kalkbrænderiet i Eftermiddag, saa kommer de andre med, og hvis du endnu har nogle af dine Karakterpenge tilbage, saa tag dem med, og glem ikke at sørge for Tobak, og køb ogsaa en Flaske Øl; jeg skal nok tage Rugtvebakker fra Spisekammeret, og hvis vi ogsaa skulde komme tilbage, saa skal de nok faa Lov at lade mig komme til Søs.

Din altid hengivne Ven
Niels Juel.

E. S. Glem ikke Karakterpengene. Vi skal ordentlig more os.

Din Ven til Døden.

Som man ser, var dette hverken mere eller mindre end en Opfordring til at løbe væk fra den fædrene Arne og fra Skolen. Et alvorligt revolutionært Foretagende, der dog at dømme efter Brevets Slutning tillige havde Morskaben til Formaal.

Lykkelige Tider, da de største Bekymringer var den tyske Grammatik, og da den værste Tyran, vi kendte, var »Skraamule« (en gammel Voldsergent, der vistnok blev plaget mere af os Drenge, end han selv plagede os).

Jeg sattes ved Læsningen af dette gamle Aktstykke saa levende ind i Drengeaarene, at det ikke falder mig vanskeligt, naar jeg giver Hukommelsen lidt af Sporerne, at gengive den hele lille Episode i dens væsentligste Enkeltheder.

Vi var en lille Samling ungdommelige Fantaster, der, samtidig med at vi pløjede de latinske Forfattere, udkastede de dristigste Planer til Skærmydsler til Lands og til Vands, Erobringer af fremmede Drenges Vaaben, Indtagelser af befæstede Stillinger i Glaciet, Afbankninger af Forrædere og Spioner, Hævdelsen af den personlige Tapperhed og Kammeratskabets hellige Love. Som de urolige Hoveder saavel i Skolen som Hjemmet kom vi naturligvis ofte i ubehagelige Situationer, og undertiden maatte vor stolte uafhængige Sjæl krympe sig under den Medfart, som vort Legeme var for haardført til at krympe sig under. Men noget videre ufordelagtigt, endsige noget egenlig slet kunde der ikke siges om os. Vor romantiske Fantasi ophidsede vel vor Indbildningskraft, og forledede os til mange Slags Dumheder og Taabeligheder, men den holdt tillige de daarlige Drifter i Tømme, der hos Drenge med mindre Ekscentricitet men ogsaa med mindre Selvfølelse udvikler sig under Skolebænkens legemlige og sjælelige Tvang og under Hjemmets blandede, snart strikse og snart forkælende Opdragelse.

Vi stod paa det Trin af Udvikling, hvor man er lige saa meget af et Dyr som af et rigtigt Menneske, og hvor man helt igennem er en Dreng. Vi holdt af dem iblandt Lærerne, der skønt strenge dog behandlede os som Fornuftvæsener, hvem man kunde faa længere med det milde og overbevisende end med det brutale og befalende. Vi holdt endvidere af dem iblandt Lærerne, som ikke havde Fejl, der var saa iøjnefaldende, at vi Drenge kunde opdage dem, og føle os hævede over deres Ejermænd. Vi holdt af Hjemmet, for saa vidt som Hjemmet holdt paa os, og for saa vidt vi ikke udelukkende

følte os som Hundehvalpe, der af Herren sendes til en Dressuranstalt, for at blive dygtige til i Fremtiden at fortjene den Føde og de Prygl, som Dressuren for Øjeblikket koster. Udenfor Pryglene og Dressuren, og udenfor den, rigtignok sparsommere, *Kærligheden*, der nu og da vistes os, levede vi fuldstændig i en selvdigtet Verden. Naar Virkeligheden, enten paa den ene eller den anden Maade, greb med haard Haand ind i vore Drømme og Fantasterier, da følte vi os smertelig berørt deraf, og vendte hele vor ungdommelige Harme imod denne Virkelighed, og kaldte den ubillig og grusom; — vi vidste ikke den Gang, at vi selv bar en Del af Skylden; vi anede ikke, at den *rette* Virkelighed er det rette, og at man ikke ustraffet kan sætte en Digtning, en Illusion i dets Sted.

Vi var kort sagt, som vi var: Drenge i 14—15 Aars Alderen, der havde en Baad liggende ved Kalkbrænderiet, der kaldte hinanden med de store Søheltes Navne, der ikke var bange for en vaad eller en banket Trøje, der havde en hel Del gode og en Del daarlige Betingelser i sig, og af hvem man strengt taget ikke kunde forlange altfor meget udover det, vi med vore store, brune Næver og smaa hidsige Hoveder præsterede. Der havde, som Brevet antyder, lejret sig en Sky over den lille Kreds, som vi havde dannet, og denne Sky skulde nu udlade sig i en Rømning fra Landet.

Vi mødte ogsaa samme Eftermiddag paa det aftalte Sted ved Kalkbrænderiets lille Baadehavn.

Fire Drenge var vi, og alle fire var vi fuldt opsatte paa at komme afsted, flygte bort fra al denne Tvang, alle disse Baand, der saa lidt stemmede med vore Ideer om Uafhængighed og store Bedrifter. Det var desuden det første og nødvendige Skridt til den Plan, som vi alle fire omgikkes med, nemlig at komme til Søs. Det fri ubundne Liv, som en Sømand fører (i det mindste i en Skoledrengs Øjne) tiltaler altid det ungdommelige, friske Gemyt, for hvem Videnskabens eller Kunstens Sejre endnu ikke har nogen Tiltrækning, og som ikke attraar andre Sejrskranse end dem, der kan flettes af Tangplanter eller Søgræs.

Baaden, som ikke var synderlig stor og heller ikke syn-

derlig ny, havde vi snart gjort sejlklar, og nu gjaldt det blot om, hvem der skulde have Overkommandoen; thi at vi ikke alle fire kunde have den paa samme Tid, derom blev vi snart enige.

Enhver paaberaabte sig sit Navn og den dermed forbundne Adkomst til Chefsværdigheden.

»Lord Nelson,« sagde min Sidekammerat fra Skolebænken, en høj, mager Dreng, der havde nogle vidt og bredt bekendte Knoer, og sloges ypperligt saavel i Linje- som i Tvekamp. »Lord Nelson kan gerne indrømme Løjtnant Villemoes sin Respekt som en tapper Sømand og en værdig Modstander, men hvad Overbefalingen ved dette Togt angaar — — — —.«

»Hold Mund, Lord Nelson!« naabte den lille, ivrige Villemoes, en forvoven Krabat med krøllet Haar og store, smukke Øjne, der trods sin Lidenhed adskillige Gange var gaaet sejrrig ud af Kampen med en Overmand. »Hold du bare Mund og lad mig komme til at styre denne Gang. Du husker vel nok, at du sidst satte os paa Grund ovre ved Saltholm, og at vi aldrig var kommen af igen, hvis jeg ikke var sprungen ud og havde arbejdet under Baaden agterude; og det endda med mine nye Bukser paa.«

»Det er godt nok,« sagde Niels Juel. »Men hverken du eller Engelskmanden skal komme til Roret, fordi jeg nemlig selv vil sidde der. Niels Juel stak aldrig op for nogen, og jeg gør det heller ikke. Jeg er desuden den ældste og den stærkeste.«

Jeg, Tordenskjold, faldt her min berømmelige Forgænger i Flanken med følgende respektstridige Tiltale: »du siger nok, at du er den stærkeste, men jeg er ikke bange for dig.«

»Jeg heller ikke,« raabte Villemoes, idet han rykkede frem.
»Kom kun an,« sagde Nelson med knyttet Haand.

Det var lige paa Nippet til at vort revolutionære Forehavende skulde have delt Skæbne med saa mange andre slige Forehavender, og være gaaet i Stykker ved en indbyrdes Revolution, da en af os, jeg husker ikke hvem, endnu i rette Tid

mindede om, at vi ikke var kommen her for at slaas, men for at flygte.

Det hjalp.

Vi søgte først ved en rolig, historisk Undersøgelse at afgøre, hvem af de fire Søhelte der egenlig havde været den største. Da denne vanskelige Undersøgelse imidlertid ikke gav noget bestemt Resultat, fandt Lord Nelson, med sin praktiske Sans, paa at inddele Togtet i Vagter. Den, der saa havde

de fleste Penge paa Lommen, skulde sidde til Rors i første Vagt, den næstrigeste skulde styre i anden Vagt, o. s. fr.

Da dette Forslag havde vundet Bifald hos alle, undtagen hos Admiral Niels Juel, der, som han sagde, »ingen Prisepenge havde oppebaaret den sidste Uge,« greb den engelske Søhelt med et triumferende Smil ned i sin Vestelomme, og fremviste for vore spændte Blikke den overvældende Sum af 1 Mark og 8 Skilling.

»Den kan jeg stikke,« hoverede Villemoes, idet han med et højt Spring af Sejrsbevidsthed kastede to Markstykker i Vejret.

Jeg fremviste lidt undsélig en Mark og ærgrede mig i Stilhed.

Niels-Juel viste slet intet frem, men idet han med en overlegen Mine drejede sig rundt paa Hælen, sagde han. »Skidt med Pengene. Jeg har en hel Pose med Rugtvebakker liggende i Baaden. Det er sgu dog det vigtigste.«

Og dermed kastede vi vor Fangeline los og skød ud af Havnen under en jævn, vestlig Brise, uden at agte paa de venskabelige Raad og Bemærkninger, der lød ud til os fra nogle Fiskere og Pramstikkere, og hvoraf nogle var nærgaaende nok, som f. Eks.: »Lykke paa Rejsen, I smaa Smørtyve, og glem ikke at snyde Næsen, førend I vender.«

Foreløbig var Enigheden bragt til Veje med Hensyn til Overkommandoen, der efter romersk og anden republikansk Skik skiftede efter en bestemt Tids Forløb.

Men nu var det Rejsens eller rettere Flugtens Maal!

Villemoes, som altsaa sad til Rors, og som for Resten var sin Plads meget godt voksen, foreslog, at vi skulde løbe ud i Kongedybet, praje et forbisejlende Skib og anmode Kaptejnen om at tage os med i sin Besætning.

Om nu dette Forslag med Kongedybet skyldtes et historisk Hensyn til hans berømte Forbilledes Bedrifter, eller om vor Chef, hvad der vel var rimeligere, foreslog dette som det første, det bedste, der faldt ham ind, — det lader sig ikke godt afgøre, efter som Forslaget øjeblikkelig blev frafaldet paa Grund af den bestemte Forsikring fra Niels Juels Side, at for det første vilde ingen Kaptejn indlade sig paa sligt, uden at vi havde »vore Papirer i Orden« eller i ethvert Fald Lommen fuld af Penge — (dette udtalt meget ironisk). Og dernæst, selv om en saadan Kaptejn kunde findes, vilde vi upaatvivlelig kun hver for sig kunne opnaa en Dæksdrengs mere end underordnede Stilling, — noget, som vore højtflyvende Admiralsplaner aldeles ikke kunde finde sig i.

Han, Niels Juel, vilde derimod foreslaa, at vi satte Kursen

ad Landskrona til, hvor han havde en Fætter, der var ansat paa en Skibsmæglers Kontor. Denne Fætter vilde ganske sikkert udrette store Ting for os, og i værste Tilfælde var vi da saa i Udlandet, og Udlandet, — dette sagde Taleren med stor Overbevisning — udleverede os ikke, selv om vi blev fordrede tilbage fra vore respektive Hjem.

Med enstemmigt Bifald blev dette Forslag tiltraadt, og Forslagsstilleren var ikke langt fra at indtage en lige saa overordnet og misundelsesværdig Plads som Chefen selv.

Uden videre Diskussion om vor Flugt og vore Fremtidsplaner fortsattes da Baadens Fart, tilskyndet af den omtalte vestlige Brise, og fremhjulpen af Storsejl, Fok og Klyver.

En herlig Eftermiddag var det. Reden og Trekroner og Skibene og Fiskerbaadene med de røde Sejl, alt saa saa fornøjeligt ud, alt talte i saa forsonende Toner om Venlighed og Fred, at en svag Følelse af Utilfredshed med vort Forehavende egentlig begyndte at dukke op i vore ungdommelige Sjæle, der endnu var bløde som Vokset, modtagelige for ethvert Indtryk.

»Det kunde da sgu ogsaa gerne begynde at lufte lidt ordenligt,« ytrede Lord Nelson med en noget brudt Stemme. »Dette ligner alt for meget vore almindelige Søndagsture.«

»Ja, saadan til et lille Reb,« foreslog Niels Juel, idet han hamrede med sin Lommekniv paa en usædvanlig haard Rugtvebak. »Det var, ligesom om man ikke kunde komme afsted fra alt det Vrøvl derinde.«

»Lad du kun være med at fire paa det Skøde, hører du, Tordenskjold,« raabte vor Chef. »Vi kommer saamænd hurtig nok afsted, og kender jeg de Skyer ret, som staar der til Luvart bag Svanemøllen, saa faar vi mere end nok af Luft ud paa Aftenen.«

Det var, som om denne bestemt udtalte Profeti hjalp lidt paa Skibsmandskabets Humør. Frisk Luft, maaske Storm, det var noget, vi kunde bruge. Og oprigtig talt, naar man skal løbe væk, maa det dog helst ske under lidt usædvanlige Omstændigheder.

Maaske var det ogsaa paavirket af disse forbedrede Ud-

sigter, at Niels Juel, som havde en stærk Stemme, gav sig til at synge en den Gang meget yndet Klassevise om de forskellige Læreres Egenskaber, en Vise, som jeg nok tror, at Villemoes havde været den oprindelige Forfatter til, men som for Resten ligesom hint græske Skib i Tidens Løb var undergaaet saa mange Reparationer, at Ægtheden efterhaanden var bleven mere end omtvistelig.

Et Par af Versene rinder mig endnu i Hukommelsen.

Den græske Lærer er et Bæst,
Den tyske ikke bedre,
Hvad nytter alt, hvad vi har læst,
Naar vi en Gang,
Naar vi en Gang
Gaar bort til vore Fædre.

Som man vil se, et højst pudsigt Ræsonnement af Skoledrenge, der aabenbart ikke skulde give sig af med at tænke saa langt ind i Fremtiden.

Et andet af Versene er i en mere fornøjelig Tone. Da Niels Juel med sin stærke Stemme havde sunget det til Ende, forlangte vi det alle da capo, og enhver af os faldt nu i med, saa godt som vore Stemmemidler tillod os det. Verset lød saaledes:

Den danske Lærer han er rar,
Og nemt er ogsaa Sproget;
Han saa os ryge en Cigar,
Men han holdt Mund,
Ja han holdt Mund,
Og sagde ikke noget.

Denne vokale Del af Forlystelsen skulde maaske have varet endnu en Stund, hvis ikke et uforudset Tilfælde var kommen baade Sangen og vort Storsejl paa tvers. Vi havde nemlig alle, vor Chef iberegnet, deltaget saa udelukkende i Afsyngelsen af det sidste, meget yndede Vers, at ingen af os havde holdt saa godt Udkig, som det egentlig anstaar sig unge, dygtige Sømænd.

Pludselig standsede Baadens Fart, vi faldt alle agter over paa Tofterne, og vi formam en Lyd som den, der fremkommer, naar Kræmmeren river et Stykke Shirting itu.

»Halløj, for Fanden,« udbrød fire ungdommelige Stemmer i et højt, samlet-Kor.

»Halløj, for Fanden,« svaredes der med en dyb, mandlig Stemme og paa bredt Fynsk. »Hva' er I for Fyre, saadan som I styrer?«

Vi var bleven hængende paa Klyverbommen af en Svendborger-Jagt, som laa svajet op for sit Anker ud for den saakaldte Stubbegrund. Nokken af Klyverbommen havde faaet fat i vort Sejl oppe under Overliget. Det fynske Tømmer var det stærkeste; Overliget sprang, og vi drev med »bak« Sejl ned paa Siden af Jagten.

Villemoes, der var den raskeste til Handling som til Svar, raabte øjeblikkelig i en for en Chef temmelig hidsig Tone op til Skipperen paa Dækket:

»Hvorfor prajer han os ikke, naar han ser, at vi ikke kan gaa klar af hans fordømte Klyverbom?«

Skipperen, en lille, undersætsig Fyr i høj Hat, blaa Vest og ulden Nattrøje, tog ganske rolig sin Pibe ud af Munden, kastede et uhyre overlegent Blik ned paa det samtlige Baadmandskab, og raabte derpaa ned i Kahyten: »Ole, Jens! kom herop, saa ska' I se nogle unge Kjøbenhavnere, der vil rende os Skuden i Sænk!«

De nævnte Størrelser, Ole og Jens, dukkede ved dette Tilraab op paa Dækket, og under en Udveksling af sejge Skippervittigheder blev vi fire samtlige Søhelte fremviste i vor hjælpeløse Stilling for Ole og Jens, hvis snavsede Ansigter tog sig ganske barbariske ud under den Række af brede, fynske Grin, der ledsagede enhver af Skipperens saftige Vittigheder.

»Laan os bare en Ende Kabelgarn,« bad nu Villemoes i en lidt mere nedstemt Tone, imedens Lord Nelson knyttede Haanden, og Niels Juel anstrengte sig af alle Kræfter for med Baadshagen at »sætte fra«.

»Ja, nu skal I faa Kabelgarn,« fnisede Skipperen og gav Ole et Vink.

Vinket besvaredes ved at Ole greb en Pøs, som stod paa Dækket, og styrtede dens Indhold ud over Baaden.

En Strøm af snavset Vand, Kaalblade og Kartoffelskræller fordelte sig over vore Hoveder og nedad vore Klæder. Dersom jeg ikke havde holdt paa Villemoes, vilde han i sin øjeblikkelige Forbitrelse have kylet Rorpinden efter Skipperen. Nu indskrænkede han sig til at udstøde de kraftigste Skipper-Eder, som nogen søvant Dreng kunde finde paa. Vi andre sekunderede ham efter Evne, og Niels Juel, hvem det endelig var lykkedes at bringe Baaden ud af dens umiddelbare Berørelse med Jagten, greb en af sine Rugtvebakker, og var saa heldig i sit Kast at ramme Skipperens Pibe, som faldt ud af Munden paa ham og ned paa Dækket.

At dømme efter den Fortørnelse, der øjeblikkelig afløste Svendborgerens Munterhed, maa denne Pibe have været en Yndlingspibe, og Tabet af samme maa være gaaet dens Ejermand nær til Hjerte. En Salve af Trusler og Ønsker om, at alle mulige Ulykker maatte times os, affyredes fra den ganske fynske Besætning, ja jeg tror endogsaa, at der blev givet Ordre til at sætte Jollen i Vandet for at opbringe os og føre os tilbage som Prise; men vi havde allerede faaet Baaden til at »falde«, og trods vort klaprende Storsejl skød vi dog ganske godt igennem Vandet. Planen med Jollen blev da opgivet, og den pibeløse Skippers Udbrud døede snart bort gennem Luften, medens vi saa vel i figurlig som i naturlig Forstand viste ham vort Agterspejl, og lod Sundets lette Vover neje sig for vor Stevn.

»Det var altsaa det første Æventyr,« sagde Lord Nelson med et vist satirisk Sideblik paa vor Chef. »Ja, og Villemoes har styret daarligt,« raabte Niels Juel, idet han med sit Lommetørklæde søgte at fjerne Sporene af Pøsens Indhold fra sine Bukser.

»Saa gør du det bedre,« ytrede Chefen i en gnaven Tone.

Jeg for mit Vedkommende foreslog, at vi i Stedet for at trættes, skulde se at udbedre Skaden paa vort Sejl, og jeg

føjede hertil den dybsindige Bemærkning, at Enighed til Lands var en meget prisværdig Ting, men til Søs var det ligefrem en absolut Nødvendighed. Tillige søgte jeg at vise, hvorledes

vi alle havde en lige stor Part af Skylden for det ubehagelige Sammenstød; og da jeg paa en meget diplomatisk Maade havde givet Niels Juel en Kompliment for hans »sikre Skud«, og Lord Nelson en dito for hans Redebonhed til at »entre«, og endelig havde fremhævet, at Villemoes ved tidligere Lej-

lighed havde udvist stor Snarraadighed og Konduite i en »snever Vending«, saa lykkedes det mig at standse det frembrydende Mytteri. Villemoes beholdt sin Plads ved Roret; vi andre tog Sejlet ned; Skaden blev udbedret saa godt som en Stump Sejlgarn, et Strømpebaand og Knappenaale i Forening formaaede; da Sejlet atter var hejst, og vi havde taget os en Omgang Rugtvebakker og en Slurk Øl, var det gode gamle Forhold atter indtraadt mellem de fire revolutionære Flygtninge.

Vi var efterhaanden kommen op paa Højden mellem Taarbæk og Strandmøllen og havde begyndt at sætte Kursen mere direkte i Retning af Landskrona — for saa vidt vore temmelig mangelfulde Navigationsmidler i det hele taget tillod os at sætte nogen *direkte* Kurs — da hine Skyer, hvis Indflydelse Villemoes profetisk havde antydet, virkelig syntes at ville retfærdiggøre vor Chefs Forudsigelser.

Det gav sig til at trække sammen over vore unge Hoveder. Mørke Aftenskyer med rødliggule Kanter løftede sig ligesom paa store Vinger op fra de sjællandske Skove. Visse ubehagelige Kast fo'r fra Skodsborgs og Vedbæks høje Brinker udover det urolige Sund, tegnende mørke Striber henover Vandet, og sættende vort lille Fartøjs Mast og Ræling i forskellige Vinkler, der alle var langt fra at være rette.

»Nu gaar hun jo strygende,« sagde Villemoes determineret, idet han knappede sin Trøje og klemte Armen fast om Rorpinden.

»Ja, Gudskelov,« udbrød Lord Nelson, idet han svingede Huen over Hovedet.

»Ja, Gudskelov,« gentog vi allesammen, idet vi spiste den sidste Omgang Tvebakker og skar Ansigter ad Skummet, hver Gang det stænkede os i Øjnene. »Nu kan vi da mærke, at vi er paa Flugt,« sagde Niels Juel højtidelig med Munden fuld af Tvebak.

»Hurra for Friheden,« brølte den stolte Britte. »Hurra« skreg vi allesammen.

»Hør, Folkens,« sagde vor Chef efter et Kvarters Tids Forløb, i hvilket der var regnet adskillige Dusin revolutio-

nære Udgydelser ned over Hjemmet, Skolen, Kammeraterne, der »fandt sig i Tyranniet« etc., etc.; — »hør Folkens, dette her er nu altsammen meget godt, og frisk Luft er ikke at foragte, især naar man har travlt med at komme bort fra Trældom og Slaveri, — men — dette Fartøj duer egentlig ikke til Fordevindssejlads; vi tager for meget Vand ind agter. Lad os rebe vort Storsejl; Forsejlene kan gerne staa endnu«.

Rebningen fandt Sted, men under denne Manøvre gik Splejsningen oppe ved Overliget løs, og Flængen i Sejlet blev i en ubehagelig Grad udvidet.

»Det var din Skyld, Tordenskjold«, raabte Chefen hidsig.

»Aa Sludder«, svarede jeg harmfuld. »Det er Lord Nelsons Strømpebaand, som ikke kunde holde«.

En detaljeret Undersøgelse angaaende dette vigtige Punkt begyndte, men hvorledes det nu var eller ikke var, saa blev Resultatet det, at Flængen blev større og større, indtil endelig Sejlet revnede en hel Dug ned igennem.

»Saa for Fanden«, brummede Niels Juul. »Nu er vi Havarist; det var en rar Historie«!

Historien var imidlertid slet ikke saa rar.

Kulingen tog til, Mørket faldt mere og mere paa, og dersom Vinden nu oven i Kjøbet, hvad vor Chef paastod, trak sig helt nordlig, vilde vi ikke kunne regere Baaden med Forsejlene alene og den lille Stump af Storsejlet.

Alligevel, — jeg kan dog fremhæve det med en vis Slags Selvfølelse — vi var ikke forknytte.

Et Krigsraad blev nedsat. Chefen fremsatte sin ovenfor citerede Anskuelse, at Vinden vilde trække sig nordligere: vi kunde da ikke holde Kursen efter Landskrona, men maatte bære af, og lænse — ja Gud skal vide hvor hen, men Malmø mente han da nok at vi kunde naa.

Vi saa forlegne paa hverandre ved denne Meddelelse. At vende om stod for os alle som noget, der mindst var lige saa slemt som selve Udsigten til at lænse for en Storm med vor lille Baad ved Nattetider ned ad Sundet.

»Er der mere Øl i Flasken?« brød Lord Nelson Pavsen.

Det viste sig, at Flasken var gaaet itu ved de stærke Overhalinger, som Baaden havde taget.

»Naa, ja ja«, vedblev den engelske Søhelt koldblodigt. »Lad os saa sætte Fartøjet paa Land. Vi maa vel nok kunne række ind om den sydlige Pynt af Hveen. Det er da ogsaa en Del af Udlandet, kan jeg tro«.

Det syntes virkelig under de forhaandenværende Omstændigheder, som om vi ikke kunde gøre noget stort bedre end følge dette Forslag.

Det gjaldt nu blot om, hvor vidt vi i det hele taget formaaede at sætte det igennem, saaledes som Sagerne stod.

Stevnen blev imidlertid atter bragt nærmere Vinden. Vi strøg vor Klyver, tog et Reb i Fokken, og fik saa meget af Storsejlet til at bære, som vi paa nogen Maade kunde, og saa gik det da løs bidevind, medens Vandet hvert Øjeblik væltede ind til os i Læ, og Skummet stod i store Fontæner op for den luv Bov.

Øse maatte vi med Huer og Hatte, og dyngvaade var vi. Himlen var nu aldeles overtrukken; mørkt var det og koldt, og det var alt det, at vi med vore smaa Sejl kunde klare os.

»Der er da ingen af os, som fortryder dette? »spurgte vor mandige Chef i en fast Tone.

Svaret kom maaske ikke saa hurtigt eller saa ubetinget benægtende, som det f. Eks. vilde være kommen for en Time siden, men desuagtet svarede vi alle med et all right, der for saa vidt ikke udtrykte Situationen ganske korrekt, som »Alt« i Virkeligheden ikke ganske var »i sin Orden«.

Dette havde vor Chef vel ogsaa en vis, ubestemt Fornemmelse af, og ledet af denne Fornemmelse var det vel ogsaa, at han vedblev i en lidt forandret Tone:

»Jamen, det er dog bedre end at sidde hjemme og skrive latinsk Stil«.

»Det er sikkert«, svarede Niels Juul lakonisk.

»Tusind Gange bedre«, skyndte Lord Nelson og jeg os at tilføje, medens vi øste væk af alle Livsens Kræfter for at undgaa den Ubehagelighed at komme til at drukne inden Bords.

Atter sejlede vi et Kvarterstid, og »pressede« Baaden, saa meget som vi kunde; og atter herskede der en ubrødelig Tavshed, — da Chefen med et raabte: »Holla! Er det ikke højt Land, vi har her tvers for den læ Bov?«

Vi gav os til at kigge alle sammen, og Niels Juul, som havde de skarpeste Øjne, ytrede noget om Brænding i Læ.

»Er det virkeligt«? spurgte Chefen i en vis Spænding.

Sandheden af Niels Juuls Bemærkning skulde paa en utvetydig Maade bekræfte sig.

Et stærkt Bums, efterfulgt af en to—tre mindre Stød kastede os for anden Gang i Løbet af denne mindeværdige Eftermiddag agter over paa Tofterne. Den store Niels Juul vendte endogsaa Benene saa højt i Vejret, og faldt med en saadan Eftertrykkelighed ned i Læ, at han ganske sikkert var gaaet uden Bords, hvis jeg ikke havde faaet fat om hans ene Støvle, og halet ham til mig.

»Det var Fandens«, udbrød han, idet han greb en Aare, som netop var i Færd med at gaa samme Vej, som han selv havde staaet i Begreb med at gaa.

Sejlene klaprede, Skøderne havde revet sig løs, det skurede og skrabede under Baadens Bund, vi laa helt krænget over paa Siden, og der var Brænding rundt omkring os.

»Det er et Stenrev, vi staar paa«, brølede den lille Villemoes, og arbejdede voldsomt med Sprydstagen agter ude, for muligvis at faa Stevnen svajet ind mod Land.

Vi kunde utydelig skimte en høj, mørk Brink derinde over den blinkende Brænding. Hvor langt der var ind til den faste Strand, kunde vi imidlertid ikke afgøre, og vi arbejdede som smaa Bjørne, stønnende og pustende, med Aarer og Stænger paa at faa Fartøjet flot, og saaledes drive saa langt ind som muligt.

Endelig hjalp en Sø os over den Sten, hvorpaa vi var stødt, og vi drev langsomt indefter.

Baaden var fuld af Vand; den slingrede tungt igennem Brændingen; vi holdt os fast, saa godt vi formaaede, og da vi atter stødte, sprang vi som efter en fælles Aftale alle paa en Gang ud over Lønningen. Vi stod i Vand til op paa Livet, og halvt vadende, halvt svømmende, nu og da snublende over Stenene i Bunden, naaede vi den flade Forstrand. »Godt sluppen«, var Lord Nelson den første, der udbrød, da vi atter stod paa Fastlandet, og maalte Højden af den stejle Brink lige for os.

»Jeg tror, vi gør bedst i at vride Bukserne«, foreslog den betænksomme Villemoes.

»Jamen her blæser saa koldt«, indvendte jeg. »Lad os tage et lille Travløb Nord paa langs Stranden. Jeg er en Gang sejlet her ganske tæt forbi med en Helsingørsbaad, og jeg ved, at der skal ligge nogle Fiskerhuse neden for Kirkebakken«.

Vi løb da langs med Stranden, og vore Øjne havde nu vænnet sig saa meget til Mørket, at vi nogenlunde formaaede at undgaa de Stene og Tangklumper, der laa paa vor Vej.

Ganske stakaandede, men varme af Løbet, ankom vi da

endelig til de omtalte Huse. Nogle Baade var hist og her trukne op paa Stranden; vi kunde skelne en Pælebro, som gik ud i Vandet, men derimod kunde vi ikke opdage Lys et eneste Sted i de smaa Hytter foran os.

»Skulde Folkene allerede være til Køjs?« mumlede Niels Juul med en let Gysen, og vedblev derpaa henvendt til Lord Nelson. »Hør du, Engelskmand, det er jo dig, som har Uhr; hvad er Klokken?«

Den velhavende Lord fik med en Del Besvær vristet sit Ur op af den vaade Vestelomme, men hverken Lorden selv eller nogen af os andre formaaede at skelne Viserne fra Skiven, og da nu Urets Ejermand holdt sit dyrebare Klenodie op til Øret, for ligesom at prøve, om Uret ikke kunde fortælle den Hemmelighed, som vore Øjne ikke kunde læse sig til, saa erklærede han med en mismodig Hovedrysten, at »det stod«.

»Hør«, sagde Villemoes efter en kort Betænkning. »Jeg ved ikke bedre, end at vi banker en af disse Folk op her. Vi kan da for Pokker ikke blive staaende paa den aabne Strand i vore vaade Klæder«.

Vi løb da øjeblikkelig hen til det første, det bedste Hus, og gav os til at tromme paa de smaa Vinduesruder af alle Kræfter.

Det varede en god Stund, inden vi fornam noget Livstegn derinde fra Hytten, og da Tegnet endelig kom i Form af en brummende Lyd, der syntes at have en lang Ed paa Slæbetov, var det os ikke muligt med vore mangelfulde Sprogkundskaber at fortolke Lyden.

»Det maa vel være svensk«? gættede Lord Nelson med klaprende Tænder.

»Ja naturligvis,« forklarede Villemoes belærende. »Hveen har jo tilhørt Sverig siden — siden — — —.« »Siden Tycho Brahes Dage«, mente jeg at burde bemærke.

Niels Juul, der ikke brød sig om andre historiske Spørgsmaal end netop om de søkrigshistoriske, satte sine Hænder for Munden som en Raaber, og brølede udfordrende: »Luk op, I svenske Jævler«. Døren blev nu stødt op, og en lang

Fiskerskikkelse, saa vidt vi kunde se, i Skjorte og med bare Ben, spurgte i en just ikke altfor venlig Tone, hvem vi var, og hvad vi vilde.

Vi forklarede ham alle fire i Munden paa hverandre, hvorledes det var gaaet os, og at vi gerne vilde under Tag og skifte vore vaade Klæder.

Hveenboen gloede paa os, og idet han derpaa ramsede en hel, lang Historie op om, at han ikke havde nogen »stälning«, og at vi fik gaa op i Landet »rakt up over Kyrkan«, vilde han slaa Døren i igen; men her kom Lord Nelson ham i Forkøbet, fik sat Foden inden for Dørtærskelen, og bød Fiskeren en Mark for at lade os komme ind.

Det var øjensynlig en uheldig Stjerne, der netop bragte os til denne Fisker.

Han forlangte først at se Marken, og Lord Nelson, som følte sig krænket over denne raa Mangel paa Tiltro, var da heller ikke sen til at trække Pengestykket op af Lommen, og holde det frem imod den indfødte.

»Ursäkta«, gryntede Barbaren, snappede Marken, skubbede den forbløffede Engelskmand bort fra Tærskelen, og smeldede Døren i for vor Næse.

Vi dirrede af Harme og Kulde i Forening, og vi brølede af fulde Lunger: Slyngel, Tyveknægt, svenske Rad etc. etc.

»Det hjælper s'gu ikke at vi giver alle de Ord fra os«, sagde Villemoes tørt. »Der maa andre Projektiler til«.

Med disse Ord greb han en Sten, og kastede den ind gen nem de smaa Vinduesruder, saa at Stumperne faldt klingrende ned inde i Stuen.

»Hurra«, raabte Lord Nelson, og slyngede en anden større Sten imod Husdøren.

»Hurra«, brølede vi alle sammen paa den mest kannibalske Maade, idet vi lod Stenkast suse imod Huset.

Døren gik pludselig op igen, og den lange Fiskerskikkelse traadte uden for, denne Gang tilsyneladende lidt mere paaklædt.

Vi trak os en Smule tilbage, saaledes at vi havde Ryggen dækket af det nærmeste Hus.

»Giv mig min Mark, din svenske Gavtyv«, raabte den forurettede Engelskmand udfordrende, idet han stillede sig lidt frem foran os andre.

Med en Knurren ligesom en Lænkehund, og en indtrængende Opfordring til adskillige tusinde Djævle om at tage sig selv og os, løb den indfødte frem imod os.

Vi afventede hans Komme, uforsagte, som det anstod sig berømmelige Helte, men trods vor ypperlige Holdning var det dog vistnok mere end tvivlsomt, hvad Udfaldet vilde være blevet for vor Part, hvis ikke et heldigt Tilfælde, denne Guddom for alle oprørske Skoledrenge, var kommet os til Hjælp.

Fyren var ikke to Skridt fra os, og allerede saa jeg hans lange og vistnok ikke spinkle Arm svæve i Mørket over vore Hoveder, da han i samme Øjeblik snublede, faldt, og blev liggende.

Vi havde, det maa jeg dog sige, trods vor Hidsighed saa megen Selvbeherskelse og saa gode Begreber om, hvad Ærens Love bød, at vi lod Manden ligge og ventede kampberedte paa, at han skulde rejse sig.

Han syntes imidlertid ikke at ville rejse sig.

»Skulde han allerede være færdig?« sagde Niels Juel, idet han forsigtig nærmede sig den faldne.

Vi traadte alle fire til.

Manden, der laa paa Maven med Hovedet drejet til den ene Side, brummede nogle uforstaaelige Ord, og bevægede den ene Arm paa en højst gaadefuld Maade.

»Er De kommen noget til, min gode Mand?« spurgte Villemoes i en blødere Tone, og bukkede sig ned over ham.

»Aa, han er bare lynende fuld«, raabte Lord Nelson, der ogsaa paa sin Side havde undersøgt Fjenden.

Det var, som om denne oprigtige Udtalelse over Sagens sande Sammenhæng gav den faldne sit Mæle igen. Han rullede sig om paa Ryggen, og brølede i vilden Sky: »Mo'er — Svenn Olsson — Jens Anderson — kom hit.«

»Hør, Kammerater«, sagde nu vor Chef, efter at han forgæves havde søgt at tysse paa den indfødte: »Kan I huske, hvad vi læste forleden Dag i Odysseen, niende Sang. Det er

det Sted, hvor Odysseus og hans Folk har gjort Landgang hos Kikonerne, og overvundet nogle af dem. Jeg kan s'gu ikke huske Stedet paa græsk, men Meningen af det paa dansk er da, at de slagne Kikoner faar fat i andre Kikoner, som boer i Nærheden, og saa faar Odysseus og hans Folk Prygl, fordi de ikke i Tide er stukken af. Her vil nu vanke svære Knubs, hvis denne Fyr faar kaldt de andre Fiskere til, og da vi saa blir de færre, og det ikke er Skam at retirere for Overmagten, saa synes jeg, at vi gør bedst i straks at tiltræde Tilbagetoget«.

Denne Tale slog an. Overmagten vilde blive for stor. Vi gav os til at retirere op ad den stejle Brink, hvor vi akkurat kunde skimte Kirken som et hvidt Syn oppe i Luften.

Retræten var ingenlunde let. Vi havde aabenbart i Mørket valgt den aller besværligste Vej; men op kom vi da, og vi standsede nu deroppe ved Brinkens Rand, og lyttede gennem Vindens Susen og Brændingens dumpe Buldren, om vi kunde mærke nogle Tegn til, at vi blev forfulgt.

»Det er da den bedste Stilling, vi har valgt os,« sagde Niels Juel, der gerne vilde gaa for en stor Taktiker.

»Jeg forstaar mig ikke meget paa Krigen til Lands«, faldt Lord Nelson ind. »Men her kan man da sparke et halvt Dusin ned, inden de faar Fodfæste«.

»Tys, lad os høre«, hviskede Villemoes, idet han bøjede sig frem.

Vinden bragte af og til en utydelig Larm op til os. Døre syntes at blive lukkede op og i, og stundom fornam vi Lyden af Stemmer. Det lysnede tilmed lidt i Skyerne over vore Hoveder, og det forekom os, at vi kunde skimte mørke Skikkelser, som bevægede sig frem og tilbage der nede paa Sandet. Der gik saaledes nogle Minuter i spændt Forventning, hvori vi saa at sige hverken vidste, om vi var købte eller solgte, da endelig Villemoes brød Tavsheden.

»Aa skidt«, sagde han, og hans tilbagevendende Munterhed elektriserede hele det lille Selskab. »Det fulde Asen har naturligvis ikke kunnet forklare noget. Saa har Mutter trukket ham hjem med sig, og Naboerne er igen gaaet hver til sit.

Det gaar os i Grunden paa en vis Maade ligesom det senere gik Odysseus med Kyklopen. Kun er der ingen af os bleven ædt op«.

Vi gav os til at le, men vor Munterhed forsvandt snart, thi Vinden, som heroppe blæste endnu koldere end dernede paa den flade Strand, gennemisnede vore Lemmer i de vaade Klæder. Desuden, det Spørgsmaal stod jo endnu uafgjort, hvor vi skulde faa Tag over Hovedet og Mad i Munden.

»Lad os først og fremmest se at komme i Læ et Sted, og vride vore Bukser«, foreslog Villemoes.

Da dette aabenbart var et fornuftigt Forslag, fulgte vi det ogsaa uden Tøven, og stillede os hen under den lave, hvide Kirkegaardsmur med Fronten ind imod Landet.

Vore Støvler turde vi ikke trække af, da vi med rette var bange for, at vi ikke saa nemt vilde kunne faa dem paa igen. Benklæderne derimod hjalp vi hinanden broderligt med at hale af, og snart stod hele det forhenværende Baadsmandskab i et let og flagrende Kostume, og mindede ved sin vridende Beskæftigelse i Aftenens sildige Time og tilmed udenfor en Kirkegaard, paa en vis Maade om det gamle franske Spøgelsesagn, der lader afdøde Kvinder staa op af Graven, og vride og vaske det Linned, de i levende Live maaske have forsømt.

Det var, som sagt, lysnet lidt i Vejret, og vi kunde skimte en nogenlunde bred Vej, der løb forbi neden under det Sted, hvor vi stod.

»Det var dog egenlig rædsomt dumt af os, at vi ikke sørgede for at bjerge Sejl og Aarer fra Baaden, saa kunde vi nu have lavet os et Telt«, sagde Niels Juel, idet han efter endt Vridning rystede sine Permissioner i Luften.

»Ja, Aarerne burde vi dog have taget med os, men Sejlene duede ikke til noget,« svarede Villemoes, stadig vridende.

»Gud ved, naar *vi* faar Baad igen!« udbrød Lord Nelson med et højt Suk, der maaske var ligelig delt mellem den tabte Baad og de klamme Beklædningsgenstande, som jeg netop i dette Øjeblik havde vristet ham af Benene.

Jeg selv stod ligesom de andre i et let og flagrende Klædebon, og tænkte netop over vor mislige Situation, og havde en stærk Fornemmelse af, at et dækket Aftensbord og en opredt

Seng paa ingen Maade vilde være ukærkomme Udsigter for den tilstundende Nat.

Jeg sagde imidlertid ikke noget, men vred væk paa mit Tøj med spartansk Heltemod.

I det samme lød en dyb Stemme op til os fra Vejen, og da vi noget foruroligede samlede vore Klæder om os, saa vi

en stor, mørk Skikkelse, ledsaget af en mindre dito, som bar en Lygte, umiddelbart foran os.

»I Herrens Navn, hvad er her paa Færde?« lød Stemmens Spørgsmaal (oversat fra svensk).

Det var øjensynligt, at Skikkelsen med Lygten var mere end almindeligt angst, at dømme efter den Maade, hvorpaa Lyset afvekslende viste sig og forsvandt, og det var lige saa øjensynligt, at den større Skikkelse kun med en vis Varsomhed traadte hen imod den besynderlige Gruppe, som vi dannede. Denne Omstændighed maa aabenbart tilskrives den gode Holdning, som vi virkelig lagde for Dagen lige over for den pludselige Overrumpling af en Fjende, hvis Styrke vi endnu ikke formaaede at gætte.

»Vi er skibbrudne Søfolk«, svarede Villemoes med Fasthed, idet han eftertrykkeligt kladskede sig ned ad sine vaade Underekstremiteter.

»Ja, og vi vilde gerne se at komme i Hus et Steds«, tilføjede Niels Juel, som havde fuldendt sit Toilette.

»Vi vil gerne betale — lidt for os«, forsikrede Lord Nelson beroligende, men dog med et vist undskyldeligt Forbehold i Stemmen.

Der fandt nu en nærmere Forklaring Sted, som gik ud paa, at den Skikkelse, vi havde for os, ikke var nogen ringere end Præsten ved St. Ibs i egen Person, ledsaget af sin Gaardsdreng.

Den velærværdige Herre havde om Formiddagen glemt et eller andet i Kirken, som han nu vilde hente. Han indbød os gæstfrit til at foretage et yderligere Toilette hjemme hos ham selv i Præstegaarden, og idet han tog Lygten fra sin Ledsager, beordrede han denne til sporenstregs at følge os hjem; han vilde da selv tage sig af os, saasnart han havde udrettet sit Ærinde.

Det var lyse og varme Udsigter, der pludselig viste sig for os i alt dette Mørke og al denne Kulde.

Vridningen var forbi. I en Fart stod vi i Klæderne, og efter en foreløbig Afsked med Præsten, benede vi ned ad Vejen bag efter Gaardsdrengen, der forøvrigt vedblev at ud-

vise en vis Utilbøjelighed til nærmere Samkvem med os, — det være sig nu at de vaade, slubrende Benklæder og Støvler generede ham, eller (hvad der maaske var rimeligere), at han endnu ikke rigtig kunde gøre sig fortrolig med den Tanke, at vi ogsaa var »rigtige, levende Mennesker?«

»Lagde I Mærke til, hvor fiffigt jeg svarede den Gudsmand, da han spurgte mig ud, hvem vi var og hvorfra vi kom,« henkastede den diplomatiske Lord Nelson, medens vi løb Side om Side hen ad Vejen.

»Ja, i Munden er du en allerhelvedes Karl,« svarede Villemoes, maaske ikke uden en vis Fortrydelighed over, at det ikke var ham selv, der havde ageret Diplomaten.

»Lad nu bare være med at mukke«, brummede Niels Juel. »Engelskmanden har saamænd baaret sig fornuftigt ad. Dersom Præsten her vidste, at vi var Drenge, som var løben væk hjemme fra, saa vilde nok Piben snart faa en anden Lyd.« »Du skal nu ogsaa altid tale om at vi kun er Drenge«, raabte jeg indigneret. »Ligesom om vi ikke alle fire skal konfirmeres næste Paaske«.

Trods denne Bemærkning, der aabenbart burde tjene til at hæve vor Selvfølelse, fremkaldte dog Niels Juels Ytring en vis nedslaaende Stemning over det hele lille Selskab. Enhver fortsatte Vejen i sine egne Tanker, og jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at vi i Grunden alle fire samstemmede i den Følelse, at vor Tilstand var en lille Smule usikker.

»Naa, Ho'det i Vejret, Gutter! og frisk Mod!« kommanderede endelig Villemoes, da vi stod udenfor Porten til en lav, lang Længe, der af vor Følgesvend blev betegnet os som vor Vandrings Maal. Vi gik igennem Porten og ind over en større Gaardsplads, hvor en Lænkehund gøede lystigt ad os. Saa standsede vi foran Døren til en anden, lidt højere Længe, hvor nogle Lysstriber stjal sig ud gennem Vinduesskodderne, og her holdt vor Følgesvend et kort Foredrag for os, hvoraf vi efterhaanden fik samlet den Mening, at han vilde gaa ind og underrette »Fru Pastoren« om vor Ankomst.

Han forsvandt gennem en mindre Dør i en Udkant af Bygningen. Vi saa Lys bevæge sig i hidtil ikke oplyste Vin-

duer; vi hørte Stemmer med forskellige stærkere eller svagere Udraab, og saa blev endelig Døren lukket op, og paa Dørtærsklen viste sig en høj, mager Dame med en uhyre stor Kappe paa Hovedet og med en Lampe i Haanden, og bagved Lampen stak et Par nette Pigehoveder frem, og alle tre Ansigter havde et eget spændt Udtryk, som om man var forberedt paa noget ganske usædvanligt, for ikke at sige frygteligt.

»De tror s'gu, vi er Sørøvere,« hviskede Lord Nelson.

»Eller Gengangere,« tilføjede Niels Juel.

Vi gjorde imidlertid vort bedste Skrabud, og da nu det forventede usædvanlige viste sig at være af en mindre frygtelig Natur, end man havde tænkt sig, vekslede Udtrykket i de tre Ansigter, og den høje, magre Dame bad os i en venlig Tone, om end med noget eget stift i Holdningen, at træde indenfor, »hendes Gemal, Hr. Pastoren, vilde jo efter Løfte snart være der.«

Vi gik igennem et rummeligt Forværelse med Skabe og Knagerækker, ind gennem en stor Stue, hvor der lugtede af Lavendler eller »grønne Kranse« (jeg skal ikke nøjagtig kunne afgøre det nu efter saa lang Tids Forløb), og havnede endelig i en tredje, endnu større Stue, hvor der stod nogle skæve Bogreoler langs Væggene, og hvor der navnlig, til vor uskrømtede Glæde, fandtes et stort, dækket Bord henne i det ene Hjørne.

Det gik lidt trangt med Konversationen i Begyndelsen.

Dels vilde den ovenfor berørte stive Holdning slet ikke forlade dèn høje, magre Dame, hvad der ikke havde nogen heldbringende Indflydelse paa *vor* Holdning; dels afvekslede de to unge Piger med nogle sky Sideblikke til os og en vis Tilbøjelighed til at stikke Hovederne sammen og fnise ganske sagte. Trods den Ulvehunger, som uomtvistelig maatte lyse ud af vore Øjne, var der ingen, som faldt paa at bede os gaa til Bords; og om tørre Klæder var der begribeligvis i Damernes Nærværelse ingen Tale. Men saa kom Præsten.

Vi saa nu, at det var en stor, svær Mand med et fyldigt, blomstrende Ansigt, en krum Næse, og Øjne, der bestandig syntes at vende det hvide udad. Han havde en sort Vest, der

gik langt ned paa Maven og var knappet højt op i Halsen, og to Snipper af et hvidt Halstørklæde hængte ned paa Brystet. Frakken var bredskødet og naaede til Knæene, og fra Knæene og nedefter bar den velærværdige Herre Gamascher, hvilket i Forening med den øvrige Dragt gav ham noget i mine Øjne fremmed og uindtagende, som jeg den Gang ikke saa nøje kunde gøre mig Rede for, men som det senere er faldet mig ind, at jeg vist maatte have sat i Forbindelse med den holbergske Jeronimus, en Skikkelse, der altid i mine yngre Dage indgød mig en frygtblandet Respekt.

For øvrigt viste han sig meget venlig imod os, og efter en kort Forklaring til den høje, magre Dame, trak han os med sig ind i et med gammel Tobakslugt gennemtrængt Studereværelse, aabnede et uhyre Egetræsskab og kastede uden at sige et Ord et sandt Virvar af Klædningsstykker ud paa Gulvet og betegnede os, at vi skulde skifte vort vaade Tøj.

Vor Vært gik tilbage ind i den store Stue, og nu begyndte i Hast en Omklædningsscene, der fra fire vaade Drenge omskabte os til fire, fuldstændig usammenhængende Stykker af en svensk Pastor, som har sit paa det tørre.

»Vi kommer næppe til at tage os særlig godt ud for Damerne,« bemærkede den ridderligt anlagte Niels Juel, der, skønt han var den højeste og drøjeste iblandt os, ikke desto mindre fuldstændig forsvandt i en brun Tospænderfrakke med gule Benknapper og i et Par mørke Permissioner, der stærkt mindede om det 16de Aarhundredes »Pludderhoser«.

»Skidt med Udseendet,« svarede den mere ligefremme Villemoes, hvis lille vævre Krop skjultes under en graatærnet Jakke af nubret Klæde, der aller mindst kunde have afgivet to Vinteroverfrakker til dens Bærer.

Lord Nelsons slanke, engelske Skabelon og min egen dito danske var ikke bleven mindre ukendelige under en respektiv folderig Spidskjole og en tykt vatteret Morgenfrakke.

Vi mønstrede hverandre efter endt Omklædning og brast i en voldsom Latter.

»Tys,« vinkede Villemoes. »Lad os nu bare holde os rolige og alvorlige. Vi kender jo slet ikke disse Folk, og jeg ved

endnu ikke rigtig, hvad jeg skal sige om dem. I Grunden havde jeg mere Lyst til at være hos en Bonde eller Fisker; men lad os nu blot holde ren Mund og »passe paa«.

Vi lovede da hverandre højtidelig at ville »passe paa«, og saa gik vi ind til Familien.

Jeg er endnu til Dato overbevist om, at en Forsamling af Kvækere vilde være bukket under for det uimodstaaelig ko-

miske Syn, som vor Indtrædelse frembød. Selv over den høje, magre Dames Ansigt gled et alt andet end højtideligt Smil, og hvad Husets Døttre og den velærværdige Fader angik, saa lo de saa vedholdende, at vi til Slutningen stemmede i med, og da alle Generthedens Skranker faldt ved denne samtidige Glæde, saa begyndte og endte Aftensmaaltidet under langt friere Former end vor første Indtrædelse i Huset havde ladet os formode.

Vi tog tappert til os af »Smørgåsen«. Vi knasede med sand kannibalsk Velbehag det haarde »Knækkebrød«, og drak adskillige Kopper The med Kognak i, og snart var der en almindelig, gemytlig Stemning i Gang, hvori endogsaa den stive Husfrue deltog, maaske ikke uden en vis Paavirkning af den Oplysning, som fremgik af vore Meddelelser om vore Familieforhold, at der iblandt vore respektive Fædre befandt sig en Professor og en Overappellationsraad (i det daværende slesvigske Regimente).

Lord Nelson havde netop endt en meget sindrig opfundet og med ægte Sømandsudtryk velspækket Fremstilling af vort æventyrlige Togt. Pastoren havde gjort store Øjne, Fruen havde udstødt et Ah! og de to unge Damer havde set ganske forskrækkede hen til Niels Juel og Villemoes, da Engelskmanden med overordentlig levende Farver skildrede vort Skibbrud og ganske let, i forbigaaende, berørte vort Sammenstød med den ugæstfri Fisker nede paa Stranden. Den diplomatiske Lord var gaaet ud fra den dristige, men forøvrigt ikke usandsynlige, Forudsætning, at vi var fire »Jungmænd«, der for Tiden ikke havde Hyre, og som havde været paa Vejen til Landskrona for at søge os en saadan Hyre, naturligvis med alle »rette vedkommendes« Vidende og Vilje. Da Isen nu en Gang var brudt, og da intet som bekendt er mere smitsom end letfærdig Omgang med Sandheden, saa var der snart ikke Ende paa de Sømandshistorier, som enhver af os efter fri Fantasi diskede op med. Vi havde naturligvis alle været Helte i de Historier om Strandinger, Orkaner og andre Søens Rædsler, som vi gav til bedste, og da Præsten bestandig væk syntes mere og mere forbavset over alt det, som vi i vor unge Alder (vi havde ganske vist sat denne vor Alder nogle Trin i Vejret) allerede havde oplevet, og da de to unge Piger, den noget smægtende Amanda og den mere livsglade Christina, bestandig med fornyede Øjekast opmuntrede deres respektive Kavalerer Niels Juel og Villemoes til at fortælle, saa var det fuldstændig umuligt at forudse, til hvilke forfærdelige Resultater for os og vort unge Liv vi omsider vilde være kommen, hvis ikke Indtrædelsen af en ny Person fore-

løbig havde afbrudt den lange Række af Storme og Orkaner i vor Fantasis Verden, og vakt en frisk Kuling derude fra det virkelige Liv.

Den Indtrædende, en lille, undersætsig Mand med Skæg rundt om Kinder og Hage og en lille, knoppet Næse, der lyste som en St. Hansorm, holdt i sin Haand en Voksdugskasket med smal Guldtresse, hvilket for mig, der paa dette Punkt af Situationen maaske var den skarpeste Iagttager, øjeblikkelig henledte Tanken paa Toldvæsen, Strandpoliti, de ituslagne Ruder, Arrestation etc., etc. Jeg saa ikke desto mindre den Indtrædende kækt i Øjnene. Han gjorde et kejtet Buk for Fruen, laante os fire Æventyrere et prøvende Blik, og udbad sig derpaa i meget formelle Udtryk men med en tyk, hæs Stemme et Øjebliks Samtale med Hr. Pastoren.

Vor Vært skød de buskede Øjenbryn i Vejret, vendte det hvide i Øjnene udad mod den fremmede, og idet han skubbede den-svære Armstol tilbage, bad han »Hr. Tullofficianten« at følge sig, og begge Herrerne forsvandt i Studereværelset.

Der blev et Øjebliks Pavse ved Bordet. Vi fire laante hverandre et meget sigende Øjekast, og med den onde Samvittighed temmelig stærkt afspejlet i sit langagtige Ansigt, vendte den ædle Lord sig til mig, og hviskede mig i Øret.

»Er du sikker paa, at der intet er i vore Lommer, som kan forraade os?«

Jeg følte, at jeg blev lidt bleg ved dette Spørgsmaal, men nu raabte den overgivne Christina:

»Den, som hvisker, han lyver; saadan siger vi her paa Hveen«.

»Ja saadan siger vi ogsaa paa Sjælland«, faldt hendes Kavaler, den galante Villemoes ind, der øjensynlig allerede var under en stærk Indflydelse af »Förtjusning« og Thevandsknægte, og som slet ikke havde Øje eller Øre for andet end sin lille nysselige Borddame med de spillende Øjne og den ikke mindre spillende Mund.

»Lad der komme, hvad der vil« hørte jeg Niels Juel sige med en dyb Stemme til sin Dame, idet han purrede sig op i

Haaret, og forsøgte at fylde den brune Tospænderfrakke ud med sit fremskudte Bryst.

Den smægtende Amanda saa ved dette Udraab med et langt, dvælende Blik sin tappre Ridder i Øjnene. Hun forstod aabenbart ikke Meningen med dette gaadefulde Udraab, men det kække i hele Ridderens Holdning var for iøjnefaldende til ikke at vække Beundring, og hun spurgte med lav Stemme sin Kavaler, om han havde læst Emilie Carlén.

»Nej — endnu ikke; men jeg skal læse den, saa snart jeg kommer hjem«, svarede den intet mindre end literært dannede Yngling med en høj Rødmen.

»Jeg mener, om De f. Eks. har læst »Rosen paa Tidseløen?« vedblev den skønne Sværmerske uforstyrret af den literære Bommert, og med et endnu mere smægtende Øjekast til sin Ridder, hvem den blussende Rødmen paa ingen Maade misklædte.

»I de kjøbenhavnske Cirkler læses der maaske ikke meget svensk?« henvendte Fruen sig til Lord Nelson, (hvis Ophav netop var den omtalte Overappellationsraad).

Svaret paa dette i en højtidelig Tone affattede Spørgsmaal blev heldigvis for den adspurgte ikke givet, thi i dette Øjeblik kom Hr. Pastoren tilbage med den fremmede, og al Spørgen og Svaren forstummede lige over for den Alvorssky, der var lejret paa de to Herrers Pander.

Vor Vært pillede et Øjeblik ved Snipperne af sit hvide Halsklæde, og sagde derpaa med det hvide i Øjnene i en uhyggelig Grad vendt udad imod Selskabet ved Bordet.

»Hr. Kvarnstrøm her, der er Toldbetjent og Strandridder i dette Sogn (— O, mine Formodninger! —) fører Klage paa Fiskernes Vegne neden under Kirken over den Medfart, som er bleven en af samme Fiskeres Person og Bopæl til Del. Hr. Kvarnstrøm mener, at Gerningsmændene netop er disse mine unge Gæster her. Jeg maa i saa Fald sige Dem, at det er en meget upassende Maade at opføre sig paa, og at jeg ikke kan andet end beklage at have faaet saadanne Personer under mit Tag«.

Der blev en uhyggelig Stilhed efter denne Tale, under

hvilken den rødnæsede Toldofficiant, der forekom mig som den onde Aand i egen Person, paa en ubehagelig eftertrykkelig Maade pudsede sin Næse og stirrede paa os fire Syndere med stive, stikkende Blikke.

Jeg saa over mod Niels Juel. Blodet var faret ham til Hovedet, men paa en ganske anderledes heftig Maade end før over Fru Carlén. Han havde rejst sig op, og søgte at samle sig til et større Udbrud, men da kom til min Glæde vor gamle Ordfører, Engelskmanden, ham i Forkøbet, og hans Stemme, der var i Overgang og derfor skarp nok i Forvejen, lød endnu skarpere end sædvanlig:

»Naar Hr. Pastoren, som har vist sig saa venlig imod os, siger, at den Mand dér er Toldbetjent, saa har jeg og mine Kammerater ingen Grund til at tvivle paa Hr. Pastorens Ord, skønt jeg rigtignok altid har troet, at Toldbetjente var fornuftige og høflige Mennesker. Jeg og mine Kammerater er fra Hjemmet af vant til at blive behandlet høfligt og honnet, og det var netop det, som vi ikke blev nede paa Stranden, efter at vi var dreven i Land med vor Baad. Den Fisker, som Talen nok er om, stjal først *nogle Penge* fra mig og kastede mig derpaa bort fra sin Dør, og naar vi saa til Gengæld har slaaet et Par Ruder ind hos ham, saa vil vi være saa honnette, at vi lader det gaa lige op.«

Der er en vis Dristighed, (selv om den stærkt grænser til Uforskammethed), der hjælper i de fleste Tilfælde. Den *rigtige* Lord Nelson kendte dette, da han sendte sin Parlamentær i Land med det berygtede Budskab ude fra sine sønderskudte Skibe i Kongedybet.

Vor Lord Nelson klarede ved sin i Sandhed diplomatiske Tale øjeblikkelig Horisonten.

Ved det at han saa stærkt betonede den Høflighed (!) og Honnettetet, som vi var vant til fra Hjemmet, drev han ligesom en Kile ind mellem Anklageren og Pastoren, hvilken sidste øjeblikkelig blev sig sin Stillings Afstand bevidst fra »Tolderen og Synderen«, hvem man vel i Virkeligheden ikke tiltroede megen Høflighed, og om hvis Honnettetet der muligvis var nogen Grund til at tvivle. Desuden syntes Regne-

stykket mellem Lord Nelsons frastjaalne Penge og Fiskerens ituslagne Ruder at gøre en vis Virkning paa den velærværdige Herres Retfærdighedssans, og han vendte sig derfor til Anklageren med den uomstødelige Bemærkning, at forudsat at Sagen forholdt sig saaledes, var vi jo aabenbart i vor Ret.

»Ja men«, tog den haardnakkede Anklager Ordet. »Fiskerne dernede paastaar, at de fremmede Personer har slaaet Armen itu paa Peer Jønsson.

»Det er pinedød Løgn;« brusede nu Niels Juel op, og trængte sig frem forbi sin Borddame og lige hen foran den betuttede Toldbetjent, der søgte Dækning bag en stor Stol. »Den Mand dernede, som behandlede min Kammerat saa skammeligt, var saa fuld som en Allike. Vi behøvede saamænd ikke at slaa til ham; han faldt af sig selv, og har han brækket sin Arm, er det hans egen Skyld. Kan De forstaa det, eller vil De maaske have det skriftligt?«

Uagtet den talende næppe selv forbandt nogen videre klar Forestilling med det sidste Tilbud, bar dog hans ukunstlede Sprog og hans usminkede Indignation i den Grad Sandhedens Præg, at alle Parter forstummede, og Pastoren allerede gjorde Mine til at lyse Hr. Kvarnstrøm ud, — da (O! I Fruentimmernes stedse uheldsvangre Indblanding i Mændenes Sager) da faldt den hidtil passive Husfrue uheldigvis paa at tilføje: Ja, og saadanne unge Mennesker af god Familje kan man ikke tilskrive en saadan Kaadhed«.

Hr. Kvarnstrøm havde allerede lagt Haanden paa Dørgrebet. Ved disse Ord drejede han sig rask om, og idet et ondskabsfuldt Smil gled hen over hans dirrende Læber, sagde han med sit stikkende Blik rettet imod mig som den nærmeste:

»Hvem indestaar saa for, at disse unge Personer virkelig er dem, de giver sig ud for?«

Fornærmelsen var blodig; den fordrede et Svar, og jeg raabte harmfuld:

»Vil De maaske have det skriftligt? saa kan De jo blot sende Bud til mit Hjem. Jeg boer . . . . . (og her fulgte min

Families nøjagtige Adresse) . . . . . . der er ingen Fare for, at vi løber bort her fra i de første Dage«.

Ordene var ude af min Mund. Lord Nelson saa aldeles forstenet paa mig; men — gjort Gerning stod ikke til at ændre. Hr. Kvarnstrøm bukkede ironisk for hele Selskabet, og det forekom mig, at han bukkede særlig ironisk for mig, og saa faldt Døren i efter ham, og med den faldt en bred Skygge over min ungdommelige Sjæl.

Hr. Pastoren og Frue gjorde nu Undskyldninger. »Toldofficianten havde saa mange Interesser fælles med Fiskerne, saa at det ikke var noget Under, at han var tilbøjelig til Uretfærdighed imod andre,« forklarede Pastoren, og Fruen tilføjede, »at vi kunde ganske roligt slaa os foreløbig til Ro i Præstegaarden; den raa Hr. Kvarnstrøm skulde ikke yderligere forulejlige os«.

Jeg maatte desværre med et Suk i mit stille Sind erklære for mig selv, at Fruens Forsikring ikke gjaldt noget, saafremt vor Fjende, hvad der jo var at forudsætte, vilde benytte de Vaaben imod os, som jeg selv i min Overilelse havde givet ham.

Lord Nelson saa med en let Hovedrysten hen paa mig; jeg følte hans Berettigelse til Bebrejdelsen, og trak mig hen i en Krog og surmulede.

Niels Juel og Villemoes anede aabenbart ingenting. De var atter under Indflydelsen af de to klare Stjerner; og da vor gæstfri Vært nu lod bringe en stor Karaffe svensk Punsch ind, langede den ædle Lord og jeg flittigt til Glassene, idet vi, som efter en fælles Overenskomst, følte Trangen til ogsaa at komme under en vis Indflydelse, og foreløbig søge at drukne de mørke Anelser, der opsteg i vore Gemytter. Paa Engelskmanden syntes Drikken virkelig at have en oplivende Indflydelse. Han konverserede Husets Frue paa det ivrigste, medens jeg sad tvær henne i min Krog og blev mere og mere sørgmodig, jo mere jeg følte mig beruset. Tilsidst fornam jeg alt omkring mig som i en tung Døs. Stuen blev til et forunderligt, stille Drømmerige, hvor Personerne forekom mig at være langt borte fra mig og Stemmerne at lyde svagt som paa

en lang Afstand. Det var med et eget svagt, hendøende Foredrag, at jeg hørte Frk. Amanda synge den rørende Sang: »Tänk någen Gang«, og det var i en fjern Afstand at jeg saa min tappre Ven Niels Juels ømme Øjekast til sin Dame under denne Sang. Ligeledes var det i underlige fjerne Toner at jeg fornam vor oprømte Værts Stemme foredrage adskillige bellmanske Sange, hvoriblandt den bekendte »Hjertat mig klämmer« gjorde mest Indtryk paa mig i min daværende Tilstand.

Det sidste, jeg endnu nogenlunde tydelig erindrer af denne forunderlige Drømmetilstand, var, at jeg saa Hr. Pastorens fyldige Ansigt bøje sig langt borte fra hen imod mig, pludseligt blive meget stort, og derpaa ganske blidt meddele mig, at Hr. Kvarnstrøm, medens han var inde i Studereværelset, undrede sig over, at vor Ekvipering som Søfolk ikke var mere sømandsmæssig, samt at vore Hænder, efter det flygtige Syn, han havde taget over dem, var saa nette, som de var.

Hvad jeg svarede herpaa, eller om jeg i det hele taget svarede noget herpaa, skal jeg lade staa uafgjort hen. Jeg følte mig kun kort efter understøttet af tjenstvillige Væsner og ledet ind i en mørk Stue, hvor der derpaa blev tændt Lys af usynlige Aandehænder, hvor jeg dernæst blev bragt i en horisontal Stilling, og hvor jeg meget kort efter blidelig gled over i alle salige Væsners letgyngende, overjordiske Regioner.

— —

— —

En egen gysende Fornemmelse og Følelsen af, at et dødt Dyr, f. Eks. en druknet Kat, laa over min Næse, bragte mig til adskillige Timer efter disse sidste Begivenheder, at gribe op til samme Næse, hvorved jeg fik fat paa en klam Genstand, der da, efterhaanden som jeg fik vristet Øjnene op, viste sig at være en vaad Svamp.

»Vaagn op, Tordenskjold! Her holdes Krigsraad«, hørte jeg nu Lord Nelsons Stemme. Jeg befriede mig øjeblikkelig for den vaade Genstand ved at kaste den i Ansigtet paa den talende.

for den vaade Genstand ved at kaste den i Ansigtet paa den talende.

»Holla, kan du styre dig; du løb saamænd vild nok i Gaar Aftes,« raabte vedkommende.

Ved denne Erindring om min sørgelige Forløbelse den foregaaende Aften blev jeg fuldstændig vaagen. Jeg rejste mig over Ende, og saa' mig om.

Der var redt en Søsterseng paa Gulvet i et langagtigt Værelse, udenfor hvis Vinduer Træer og Buske svajede frem og tilbage i de stærke Vindstød. Det sitrende Lys, som paa denne Maade kom og forsvandt i Værelset, blændede mine endnu noget medtagne Øjne.

Jeg gned Øjnene eftertrykkeligt, og saa' nu mine tre Stalbrødre siddende rundt omkring mig, halvt paaklædte og i deres egne Klæder.

»Bukserne ser temmelig slemme ud,« sagde Niels Juel med et mistrøstigt Blik ned ad de nævnte Genstande. »Nu er der ikke Tid til at tale om Bukser,« afbrød Lord Nelson strengt. »Tordenskjold dér er nu vaagnet, og vi kan begynde at tale om Sagerne, saaledes som de staar. Du, Niels Juel, og Villemoes var naturligvis altfor optagne i Gaar Aftes . . .«

»Ja, jeg frier straks,« afbrød Niels Juel, idet han rejste sig og trak Vesten paa.

»Jeg med,« raabte Villemoes, der sad og friserede sine krøllede Lokker foran et Haandspejl.

»Stille! er I gale!« kommanderede Lorden. »Nu er det mig, der er Chef. Jeg er den eneste fornuftige iblandt jer. — I to,« fortsatte han, »var altfor optagne i Gaar Aftes til rigtig at forstaa, hvordan det hænger sammen. Tordenskjold,« her sendte han mig et straffende Blik, »bar sig umaadelig dumt ad med Tolderen. Men det kan nu ikke nytte at skælde ud. Hvis denne Satans Kvarnstrøm har sendt Bud til Kjøbenhavn, hvad jeg er ganske overbevist om, saa maa vi bort herfra snarest muligt. Det var dog alt for galt, om det skulde blive opdaget her, at vi var . . .«

»Ja fy for Pokker,« faldt Villemoes ind.

»Ser I,« vedblev Lorden med en skarpsindig Mine. »Jeg

lagde nøje Mærke til i Nat, inden vi gik til Køjs, at Vinden var sprunget østlig, saa at en Baad meget godt tidlig i Morges kan være gaaet til Kjøbenhavn. For Øjeblikket staar Vinden temmelig nordlig, saa at vi foreløbig er sikre, men falder den enten til Øst eller Vest, saa . . .«

»Ja du har Ret,« brød Niels Juel og Villemoes samtidig ud.

Vi sad en Stund tavse, og for første Gang paa vor Flugt tænkte vi maaske alvorligt paa Hjemmet, paa den Bekymring og Angst, vi havde foraarsaget, og vel ogsaa paa de uundgaaelige Følger, naar vi nu blev hentet tilbage med Ekspres.

»Det er det samme,« udbrød Villemoes, og kastede Spejlet paa Sengen. »Christina er en yndig Pige.«

»Ja og Amanda!« sukkede Niels Juel.

»Meget vel, Folkens,« sagde den uforstyrrelige Engelskmand med Armene over Kors. »Der ude i Haven har Amanda gaaet den sidste halve Time og ventet paa sin Ridder, medens han laa og snuede. Nu skal Niels Juel gaa ud og halvt om halvt fortælle hende Sagens Sammenhæng; det vil sige, du skal ikke fortælle, at vi er løbet bort fra *Skolen,* men du skal lave noget sammen om Tyranni og saadan noget, og saa skal Pigebørnene skaffe os at vide, om der er sendt Baad af Sted i Morges. Resten maa vi saa tale med dem om i et større Krigsraad.«

»Det er et Ord,« raabte den bolde Niels Juel, bandt Halstørklædet, trak Jakken paa og sprang ud igennem Vinduet.

»Skal jeg da ikke gøre noget?« spurgte den utaalmodige Villemoes, lidt stødt.

»Du skal bare gøre dig færdig, og det samme skal Tordenskjold gøre,« var Svaret.

Vi klædte os paa i Tavshed. For mig stod endnu det hele i en underlig, dæmrende Belysning, der dog forsvandt noget, efter at jeg havde haft Hovedet nede i Vandfadet.

Niels Juel kom tilbage den samme Vej, som han var gaaet ud, og meddelte os med et begejstret Ansigt, at Amanda var en mageløs Pige, der havde fundet det saa romantisk, at vi var forfulgte, og nu var hun og den »lille« Christina gaaet ned til Stranden for at skaffe os Underretning.

»Og nu ind til Familien og lade som ingen Ting,« kommanderede vor Fører.

Det var Søndag Formiddag. Solen kastede af og til Striber gennem Vinduerne hen ad Gulvet i den store Stue, hvor en Kat sad og slikkede sine Poter paa en Stol, og hvor Vindstødene buldrede i den aabne Porcellænsovn. Den høje, magre Frue traadte os i Møde i en sort, højhalset Silkekjole og med en lang, noget rødlig Guldkæde heftet i sin Brosche. Hun spurgte med et lille Smil, hvorledes vi alle, og særlig hvorledes jeg havde sovet i Nat, og bad os undskylde Hr. Pastoren, som sad inde og forberedte sig paa sin Prædiken.

Frokostbordet stod dækket med blankt poleret Kaffetøj, men vi skulde øjensynlig vente paa Værten, og Samtalen gik i Mellemtiden meget trangt. Endelig kom Pastoren ind, hilste paa os noget distræt, og vi satte os om Bordet.

»Hvor er »Flickorna«?« spurgte Husherren og saa' sig om.

Fruen vidste ikke, hvor de var, men svarede, at de kom vist snart; de var blot gaaet en lille Tur.

»Jeg vil da haabe, at de passer Kirketiden,« ytrede den velærværdige Herre med en let Panderynken.

Det var aabenbart tillige en fin Hentydning til os. Vi smagte lidt paa den; vi var ingenlunde i den mest passende Stemning til at gaa i Kirke. Saa kom da »Flickorna«, rødkindede af Blæsten og med store Kyser i Haanden. Og hvis nogen endnu nærede Tvivl om d'Hrr. Niels Juels og Villemoes' Hjertetilstand over for disse indtagende Væsner, saa vilde den Rødme, der pludselig strømmede over de nævnte Ynglingers Kinder, upaatvivlelig forjage den sidste Skygge af Tvivl.

Selv Fru Mama, der naturligvis var kortsynet som alle Mødre, lagde Mærke til denne pludselige Korrespondance mellem de rødkindede Piger og de rødkindede Ynglinge, og hendes Misfornøjelse ytrede sig i gnavne Bebrejdelser mod de indtrædende, som da satte sig i Tavshed med Blikket stift hæftet paa Tallerkenerne.

Endelig var Maaltidet forbi. Pastoren læste en Bordbøn,

under hvilken jeg forekom mig selv som en dødsdømt Forbryder, og vi rejste os.

»Der er god Plads i Kirken for de unge Herrer,« nikkede Præsten naadigt til os. Vor Vært var i det hele taget blevet en hel anden Mand i Dag; — men heri var vel Helligdagen Skyld.

»Lad saa spænde for,« sagde vor Vært lidt utaalmodig til sin Frue. »Det er nok bedst, at vi i Dag kommer kørende til Kirke og kørende derfra.«

Ude i Forstuen saa' jeg Amanda og Niels Juel stikke Hovederne sammen, medens Christina med et stumt Smil lod sin Kavaler hjælpe sig et Overkast paa. Idet vi derpaa kravlede op i den høje Holstener-Vogn og stuvede os sammen, saa godt vi formaaede, hviskede Amandas Ridder til os med et mørkt Ansigt: »I Morges tidlig har Kvarnstrøm afsendt en Baad Syd paa, og lovet Folkene en Ducør. Han mener nok, at vi er mange Prisepenge værd. Fanden anamme ham!«

Det er den bedrøveligste Gudstjeneste, jeg erindrer nogen Sinde at have overværet. Den lille Kirke var næsten helt fuld af Tilhørere; Mændene for sig og Kvinderne for sig, saaledes som Skik er ogsaa i vore Landsbykirker. De første sendte os vrede og skumle Blikke, de sidste sendte Præstens Damer strenge, kritiske Øjekast. Da vi gik forbi den Stol, hvor Sognets Honoratiores har sin Plads, rejste den rødnæsede Hr. Kvarnstrøm sig op og hilste os med en spodsk Mine. Vi turde ikke se over til den Stol, hvor Præstedamerne sad, af Frygt for de alvorlige Sideblikke, der hvert Øjeblik syntes ligesom at falde ned over os, hver Gang den gejstlige Taler vendte det hvide i Øjnene ud ad. Jeg erindrer ikke længer Prækenens Tekst, for hvis rette Forstaaelse det fremmede Sprog desuden lagde adskillige Hindringer i Vejen, men bestandig vendte Ordets Fortolker tilbage til Overtrædelsen af Guds, af Lovens og af Forældrenes Bud, og vi følte os saa meget mere sønderknuste af disse Ord, som det hele Tiden forekom os, at det specielt var *os*, som Ordene maatte være rettede til.

Villemoes, der sad længst inde i Stolen, dækket af os andre, skar med sin Skedekniv et dybt C ned i Træværket, og Lord

Nelson, som sad ved Siden af mig, lyttede spændt til Vindstødenes Kast mod de blyindfattede Ruder, og kom bestandig tilbage til den hviskende Formodning, at Vinden var i Færd med at falde sydligere.

Al Ting faar imidlertid en Ende, og saaledes ogsaa denne Gudstjeneste. Vi ledsagede Præstens Damer ned ad Kirkegulvet og ud til Vognen, og særlig ude paa Kirkegaarden maatte vi løbe en formelig Spidsrod af ildevarslende Blikke og truende Ord, hvoraf vi dog ikke ret forstod Meningen. Da vi stod i Begreb med at stige til Vogns, traadte Hr. Kvarnstrøm ud af den Klynge, som omgav os, og kom hen til os med det Spørgsmaal, »om vi saa vilde give Erstatning til den Fisker, som vi havde fortrædiget saa meget«.

Pastoren drejede sig lidt urolig i Sædet, men vor stadige Talsmand var ogsaa her ved Haanden.

»Min gode Hr. Kvarnstrøm,« svarede Lord Nelson med den ene Fod paa Vogntrinet. »Jeg har altid hørt fortælle, at det svenske Folk er et meget hævngerrigt Folk, og jeg ser nu, at det er sandt. Den Mand, De taler om, har først fortrædiget os, vi har ikke slaaet ham, men han har slaaet til mig. Hvis han ikke mener, at hans Vinduesruder er betalt med de Penge, han frastjal os, saa ligger vores Baad der nede paa Stranden. Der er rigtignok Hul i Bunden paa den, men Sejl og Aarer er der endnu i den, — hvis de ikke allerede er bortstjaalne. Tag De nu Baaden, Hr. Kvarnstrøm, og del den med Fiskeren; thi De skal formodentlig have Deres Part af Rovet, siden De er saa opsat paa at søge Erstatning hos os.«

Med disse Ord sprang Engelskmanden op i Vognen og satte sig til rette. Den forbitrede Tolder viste os den knyttede Næve, men i det samme smeldede Pastoren med Pidsken, og vi rullede afsted. Vognrumlen overdøvede Hr. Kvarnstrøms Raab, men Frk. Christina havde bidt Mærke i Raabene, og meddelte Villemoes, at den uforsonlige Toldofficiant havde i Henhold til »syv Tusinde Djævle« lovet os, at vi inden Aften nok skulde høre fra ham, — og hermed var Tærningerne kastede for Eventyrernes Vedkommende.

Vor Flugts endelige Skæbne nærmede sig rask sin Afslutning.

De gode Præstefolk var utvivlsomt slet ikke glade over de Forviklinger, hvori vi havde bragt os, og en Katastrofe som den, der aabenbart forestod os, vilde vi paa ingen Maade oppebie. Heldigvis var der i Mellemtiden kommen forskellige Besøg i Præstegaarden, som afledte Opmærksomheden paa os unge. Vi unge, iberegnet Amanda og Christina, samledes da ud paa Eftermiddagen i den fjerneste Krog af Haven til et større Krigsraad.

De to unge Damer var jo noget usædvanlig berørte af Begivenhederne, og mange ungdommelige og teatralske Indfald fremførtes og forkastedes til Fordel for vor Frelse. Amandas Planer var romantiske, højtflyvende. Christina vilde gerne slaa det hele hen i Spøg, og helst have os til at blive saa længe som muligt. Ulykken var den samme her som ved saa mange andre Lejligheder, hvor sandt og falskt er sammenblandet, at vi egentlig ikke kunde angive en tilstrækkelig Grund for det magtpaaliggende i, at vi kom bort fra Øen, forinden der kom Bud (— ja, og hvilket Bud! —) fra vor Hjemstavn. Den lille Christina bragte os stadig i Forlegenhed ved at spørge, om vi da ikke var dem, som vi udgav os for. Vi svarede alle som med én Mund: Jo! — men det næste Spørgsmaal: »Hvorfor vi da saa absolut maatte afsted?«, kunde vi ikke saa fyldestgørende besvare. Amanda lovede højtideligt, at selv om hendes »Fæstemand« (det var allerede blevet til Fæstemand) skulde vise sig at være en bortrømt Sørøver, vilde hun dog være ham tro. — (Ak! vi var ikke Sørøvere, men kun bortrømte Skoledrenge).

Christina saa' smilende op og ned ad Villemoes, og erklærede, at hun slet ikke troede han var Sørøver; han var hendes egen »vakra Sjögossa«. (Ja, han burde i Sandhed have været det).

Endelig satte Lord Nelson et strengt, alvorligt Ansigt op, og erklærede, at vi *maatte* og *skulde* afsted; vi kunde da altid komme tilbage igen, naar vi »havde vore Papirer i Orden«. Nu begyndte der lidt Graad, som den praktiske Christina imidlertid hurtigt afbrød med den Erklæring, at nu havde hun en Plan. Det var Søndag Aften, og der var Dans et Sted

oppe i Landet, saa at de fleste Fiskere sandsynligvis var borte fra Stranden. Norden for Kirken nede ved Foden af Brinken vidste hun, at Præstegaardens Avlskarl havde en Jolle liggende, som han brugte til Strandjagt. Naar det blev mørkt, kunde hun og hendes Søster følge os derned, og saa maatte vi selv sørge for Resten; men vi maatte love, at lade Jollen bringe tilbage igen, naar vi havde »Papirerne i Orden«.

Dette Forslag blev tiltraadt af os alle — undtagen Amanda, der absolut vilde have sat noget ekstraordinært i Scene. Imidlertid lykkedes det dog hendes Ridder nogenlunde at overbevise hende om den bydende Nødvendighed af et praktisk og let iværksætteligt Skridt. Pigebørnene forlod os derpaa for ikke at vække Mistanke, og vi fire drev endnu nogle Timer omkring i Haven og i Stuerne, stadig med den Udsigt for Øje at se Hr. Kvarnstrøm træde os i Møde med et eller andet mindre ønskeligt Brevskab i Haanden.

Vor Fjende udeblev imidlertid. Vinden havde trods Lord Nelsons stadige Tvivl uvægerlig holdt sig i det nordlige, nordostlige Hjørne, og blæste vel ikke saa frisk som ved Begyndelsen af Dagen, men dog altid frisk nok til, at vi maatte belave os paa en anstrengende Tur.

Dette var dog vor mindste Sorg; naar blot den ulyksalige Tolder vilde blive væk.

Og han blev virkelig væk, og Mørket begyndte at falde paa, og vi listede os bort uden Afsked, — »ligesom udbrudte Slaver,« mumlede Niels Juel, medens vi ude paa Marken, i Læ af et Hegn oppebiede vore Skytspatronessers Komme.

Og de unge Piger kom, Amanda med Graaden i Halsen og Forklædet fuldt af Knækkebrød, og Christina med et venligt Smil til Villemoes og med en stor Flaske svensk Punsch til os alle.

Vi naaede ned til Brinkens Fod norden for Kirken og fandt ganske rigtig en lille, temmelig flad Jolle, som laa halet op paa Sandet. Ved forenede Kræfter fik vi den ogsaa halet ned paa Havstokken, Knækkebrødet og Flasken blev, indsvøbt i Christinas Sjal, forsigtig stuvet væk under Agtertoften, og nu begyndte der en Afskedtagen, ledsaget af — ja jeg formoder

det da — nogle Kys i Smug og forøvrigt af Omfavnelser, Haandtryk og højtidelige Løfter om snart at genses og aldrig at glemme. Og Afskeden kunde for den Sags Skyld gerne have varet bestandig, hvis ikke den praktiske Engelskmand havde skyndet paa, og mindet om vor personlige Fjende. Hulkende kastede Amanda sig endnu en Gang til Niels Juels kække Bryst, og Christina vekslede et langt Haandtryk med Villemoes, og saa drog den fornuftige Pige sin Søster op med sig ad Brinken, og vi skød Jollen i Vandet, medens den utaalmodige Lord Nelson brummede nogle Ytringer om »Flæberi og pigeagtige Mandfolk«.

»Haløj,« raabte nu jeg, der hidtil havde været den mest passive Deltager i denne interessante Scene. »Der er kun én Aare i Jollen.«

»Saa for Pokker,« sagde Lord Nelson.

»Lad os gaa op og søge ved Brinken,« bød Villemoes.

I det samme hørte vi Christinas Stemme oven over Hovedet paa os: »Der kommer nogen.«

Jeg er endnu ikke sikker paa, om det ikke var Løjer fra den overgivne Piges Side. Saa meget er vist, at vi den Gang tog det for Alvor. I et Nu var vi i Baaden, og stagede os ud, saa langt som vi kunde naa Bunden. Enhver Plan om at komme til Landskrona eller blot til Helsingør maatte opgives. Vi maatte se at arbejde os over til den sjællandske Kyst, som det Dagen i Forvejen havde været os magtpaaliggende at undfly. Man undløber dog aldrig sin Skæbne.

Vi styrede agter ude med Aaren, og skiftedes til at agere Sejl, med vore Jakker og Christinas Sjal (det kostbare Klenodie) udspændte for Vinden. Og paa denne Fart og i disse Nattetimer, der nu paafulgte, tør jeg nok sige, at vort unge Mod, vor Haardførhed og hele raske, ubøjelige Drengenatur stod sin Prøve fuldt saa godt som nogen Mands Egenskaber anvendte i et hvilket som helst Øjemed.

Gennemvaade, forkomne, tumlede hid og did af Vind og Vove i vor lille, fladbundede Jolle og i en frisk østlig Kulings krappe Søer, drev vi i en temmelig hjælpeløs Tilstand næste Morgen ind ved Skodsborgs Strand, hvor vi til vor aller højeste

Overraskelse traf — en Ekspedition, bestaaende af nogle af vore nærmeste, der netop stod i Begreb med at foretage en Rekognosceringstur over til Hveen i Anledning af en fra Toldofficianten dersteds indløben Skrivelse.

Der er visse Situationer, som enhver Fortæller foretrækker at lade Sløret falde for, og den Situation, der nu og senere i vore respektive Hjem paafulgte, var en saadan.

Naar vi siden efter talte om vor Flugt og erindrede hinanden gensidig om vore Løfter i en vis Retning, var der altid noget, der afholdt os fra at gentage vort Besøg paa de »tvende Kalypsers Ø« (for at citere Niels Juel).

Jeg for mit Vedkommende har ikke været der senere.

ØRNEN.

Ørnen hed den, jeg mener Skuden; og den fo'r imellem — ja, det kan vi nu gemme til siden.

Ørnens Fører maa vi først omtale; han hed, — ja, hans Navn kan jo være det samme, han kunde i hvert Fald godt hedde Ørneskipperen, og hvorfor saa ikke kalde ham saaledes. Det er altid godt at have et Navn for sig selv; med at kalde en Mand for Hansen eller Jensen er man endnu ikke kommen et eneste Skridt nærmere i Bekendtskabet. For Resten hed Skipperen hverken Hansen eller Jensen, men ved at nævne hans virkelige Døbenavn, og saaledes indføre ham som en offentlig Personlighed for et større Publikum, vilde vi nemt kunne bringe ham ud af hans jævne, dagligdags Ligevægt, ja maaske fremkalde paa hans vejrslagne Kinder en lignende Forlegenhedens Rødme, som efter Sagnet viste sig hin mindeværdige Dag, da Amtmanden i egen Person paahæftede den brave Sømand Dannebrogsmændenes Hæderstegn dernede ved Havnen i Overværelse af en stor Del af Byens Indvaanere. Den Dag kneb det, som man siger. Ja, der er dem, som vil paastaa, at den ny Dannebrogsmand i et Øjeblik af usminket Aabenhjertighed erklærede, at han hellere vilde tage tre af sine værste Rejser paa Søen om igen, end en eneste Dag som denne paa Landjorden. Og dette vil, som man nu kan overbevise sig om, ikke sige saa lidt.

Ikke fordi at Vejen mellem den lille By paa Øen og den lille By paa Fastlandet var saa lang, men det var udelukken-

de ved Vintertid, naar Dampskibet havde »lagt op«, at »Ørnen« var udset til at gøre disse Rejser i Isgang og Snetykning, Stormvejr og Frostvejr, og alt sammen i Østersøens urolige, krappe Søgang, i disse farlige, drillende Søer, der rejser sig under den mindste Kuling, skruer sig i Vejret, brydes og toppes imod hverandre, og styrter med en ejendommelig raslende Lyd, ligesom hvæsende Klapperslanger, løs paa sit Bytte.

Der er løbet meget Vand i Stranden siden Ørneskipperen første Gang saa Lyset, og der er løbet meget Saltvand af hans Oljeklæder, siden han første Gang begyndte at fare som egen Mand om Bord i sin Jagt. Det forstaar sig, at han ikke altid har faret med denne Jagt. Fra ungt Menneske af gik han paa de lange Rejser, som oftest med fremmede Nationers Skibe, og vi kunde lade ham fortælle mangt et opbyggelig Æventyr fra disse Togter. Vi kunde lade ham i sit uforligneligt malende, men ikke altid for uindviede letfattelige Sprog meddele f. Eks. sit Skibbrud i den kinesiske Sø; den Gang da den store Hamborgerbark stødte paa »et Koralrev eller saadant Djævelskab«, og da samme Skib fortsatte sin Fart efter Stødet, men ti Minuter senere puttede Snuden nedad, og fortsatte i denne skraa Stilling, indtil Skrog og Rigning var gemt af de stille, dybe Vande, og Besætningen i Morgensko og Underbukser, og uden Vand eller Proviant, drev tre Dage omkring i Storbaaden, indtil de endelig kom i Land paa en Ø, — hvor saa Malajerne oven i Købet vilde stikke dem med Knive.

Vi kunde som sagt meddele dette og meget mere af Ørneskipperens Ungdomshistorie, og vi tvivler ikke om, at vi vilde faa velvillige Tilhørere hertil. Men det vilde blive en altfor stor Afdrift fra vor Meddelelses oprindelige Maal: Ørneskipperens Manddomsgerning; — og Afdrift skal man vogte sig for, naar man kan undgaa den.

Nu da! Vinden er god, og Natten er vor egen, og vi er om Bord i »Ørnen«, og Skipperen staar til Rors, eller rettere sagt, han sidder for Øjeblikket paa den lille Bænk, han har lavet sig agter ude lige over for Nathuset. Denne beskedne Bolig for Kompasset er meget snildt anbragt i selve den brede Ka-

hytskappe ved Siden af Nedgangen til de sovende, nu og da lydeligt snorkende Handelsmænd neden under. Rolig og alvorlig, med Oljefrakken knappet tæt op i Halsen, med Sydvesten dybt ned i Panden, fremvisende en lille Stump af et ærligt, aabent, vejrslaget Ansigt, et tætklippet Skæg, der gaar højt op paa Kinden, og et Par godmodige, skarpe Øjne, der synes skabte til at se imod Vinden og Saltvandsskummet, sidder Skipperen som en Mand, støbt i Bronce, forestillende en af disse Oldtidens djærve Søhaner, hvorom saa mange pæne Folk i vore Dage ved saa meget at fortælle, og som saa ofte maa tjene til en Sammenligning, der igen saa meget ofte kommer til at halte.

De barkede Hænder er stukne i et Par af disse uldne Bælgvanter, med en overkomplet Tommelfinger i hver, en Reserve i Tilfælde af Slid eller anden Molest. Den ene Haand hviler paa den korte, tykke Rorpind, den anden har mekanisk omfattet Tampen af Storsejlsskødet, som ligger over Knæet.

Det er ikke maaneklart, men det er heller ikke mørkt. Maanen er ganske vist oppe, men den er ikke kommen rigtig frem. Det Skydække, som skjuler den, og igennem hvis Slør, den virker med et eget, dæmrende Skær, tyder, efter alle Mærker og Skipperens Ord at dømme, paa Forandring i Vejret, maaske Tøbrud med en Storm af Sønden. For Resten kan det være os det samme; Vejret holder nok denne Rejse igennem; lad det saa bare blæse, naar vi først er kommen i Havn. Vi slingrer da afsted gennem Vandet for en halv Vind og med et Reb i vore Sejl. Ørnen er, som der staar i Zoologien, en udmærket Flyver, og dens Navne »Ørnen« er et Skib, som ikke giver Fuglen meget efter. Søen er allerede høj, og bryder nu og da med hvide Blink og med den ovennævnte raslende Lyd; men vort lille Fartøj vager godt med Vandet, og afsted gaar det.

Den bjørneskindsbepelsede Handelsrejsende, som med et kort Blik over Omgivelserne har overbevist sig om Rigtigheden af de her fremsatte Paastande, forsvinder netop nu

igennem den snevre Aabning, der for en Time siden aabnede og lukkede sig for hans endnu mindre søstærke Kolleger.

Han kan dog ikke bare sig for, paa Trappen ned til Søvnens og Kvalmhedens Regioner, at gøre Skipperen det Spørgsmaal, som altid gøres af de fleste rejsende, og som enhver samvittighedsfuld Skipper bestandig vil besvare paa samme Maade.

»Hvornaar — kan vi være — i Havn, Skipper?«

»Kan ikke sige det saa lige. Kommer an paa, om Vinden bliver staaende. Tænker saadan ved det Lag — osv., osv.«

Apropos om Handelsrejsende! Da denne ofte med Rette og ofte med Urette misrekomanderte Klasse af pelsbeklædte Trækfugle er »Ørnen«s sædvanlige Vinterfragt, vil man ikke fortænke den ærlige Skipper i, at han paa Forhaand indrullerer enhver ny Passager, han faar om Bord, blandt Prøvekassernes og de store, sortmalede Kufferters Ejermænd.

Det skete da, at Skipperen paa en af sine Rejser fra Fastlandet til Øen, fik en høj Mand om Bord, indsvøbt i en Kappe, medbringende et forsvarligt Antal Kufferter, Kister, Kasser osv. osv.

Man lagde fra Land, og da alt var klart paa Dækket, alle Liner skudt op, alt overflødigt stuvet ned, kom Skipperen ved Roret og Manden i Kappen snart i Passiar sammen.

Det syntes, at Manden i Kappen havde set sig en Del om i Verden. Ørneskipperen var jo heller ikke nogen Hjemmefødning. Enhver gav sin Skilling med i Laget; man sejlede, man kørte paa Jernbane og i Diligence, man oplevede Smaaeventyr, man traf fremmede Folk, man skildrede Stemninger og Tilstande trindt omkring, og endelig rykkede Skipperen ud med det Spørgsmaal, som længe havde ligget ham paa Læben, fremkaldt ved den fremmede Passagers ualmindelige Berejsthed og Fortæller-Evne.

»Men, maa jeg spørge, hvilket Hus rejser De da for?«

Man faar selv dømme om den brave Ørneskippers Overraskelse, da han af Manden i Kappen blev underrettet om, at det var den ny Amtmand i egen høje Person, han her havde for sig.

Om Passiaren efter denne Oplysning gik videre, ved jeg ikke. Jeg tvivler i hvert Fald om, at den fra Skipperens Side blev fortsat med den samme Ugenerthed, som den blev paabegyndt. —

Men i Nat er der ingen Amtmand om Bord, hverken kognito eller inkognito, som kunde paalægge Samtalen noget Baand. Frit kan Ordet passere frem og tilbage mellem de Skikkelser, der sidder eller staar paa »Ørnens« vaade Dæk. Saa lad da Ordet passere! Vinden er god, og Natten er vor egen.

»Naa, du Skipper,« brummer en i Søtøj indpakket Person ved vor Side. »Skal du i Isen igen i Aar? for saa vil jeg raade dig til at assurere dine Undermaster i Tide. I Fjor havde du nok nær faaet Brand i dem.«

»Ja, det var en streng Vinter i Fjor,« svares der henne fra Roret. »Det snurrer endnu i mine Ben, naar jeg tænker paa den Tur, hvor jeg sad 36 Timer i Træk her ved Roret, og Vandet frøs til Is i mine Søstøvler. Jeg har nok hørt, at naar man vil forsende Fisk, skal man stuve den ned i Is, men Knokkelkød taaler ikke saadan Behandling.«

»Det tror Fanden selv og jeg med,« lyder det igen fra Oljetøjet ved vor Side. »Besynderligt er det alligevel, hvad et Menneske kan holde ud, inden han stikker Trossen fra sig. Det var f. Eks. medens jeg fo'r paa Grønland med »Ane Marie«, du ved nok hende, Robbefangeren, saa fiskede vi tre aparte Sælhunde fra en Isflage. Ja, nu skal du dog høre, hvis du ikke har hørt det før. Men det kan du jo for Resten ikke have hørt. For han, Skipperen i »Ane Marie«, har ikke været hjemme siden, og Mandskabet blev afmønstret i en skotsk Havn — Fanden ved nu hvad den hedder — og gik siden efter ad Helvede til alle sammen undtagen jeg. — Jeg har nu altid været en heldig Kantøffel, men jeg har ogsaa en Svoger, som er Præst, en Præst, som kan præke for to, og han sørger vel nok for, at jeg ender paa en skikkelig Maade med Berettelse og Konfussion, eller hvad de nu kalder den sidste Overhaling — — — —.«

»Du glemmer Sælhundene, Morten Marker,« lød det tørt henne fra Roret.

»Ja, stop Kammerat. Det er rigtigt. Altsaa, jeg fo'r med »Ane Marie«. — Du kender hende nok; et dejligt Barkskib var hun, men noget luvgerrig. Naa, Fejl har vi alle, og galt saa det ud, hvis vi ikke havde Fejl; hvad skulde ellers Præster og Dokt'rer leve af? Imidlertid, jeg fo'r, som jeg sagde, med »Ane Marie« paa Robbefangst oppe under Grønland. Det havde været en heldig Rejse, og vi havde baade Lasten og Forrummet fuldt af Trantønder og Skind. Saa var vi da paa Nedrejsen, da vi fik Vinden kontrær og slem, og vi maatte ligge og krydse paa med smaa Sejl, og samtidig i et væk holde Udkig med al den Drivis, som Vind og Strøm satte imod os.

Saa ligger jeg da en Aften oppe paa Fokkeraaen sammen med Jens West der hjemme fra. »Giv mig en Stump Skraatobak, Jens,« siger jeg og langer ud for at faa den. »Der har du en,« siger han, men i det samme snapper han Haanden til sig og raaber: »Hørte du ikke noget?«

Jeg gloede paa ham og bad igen om Tobakken, men saa peger han ud over Sprydet og prajer til Rorgængeren: Drivis ret forud, en Kende til Luvart! Vi falder af, men nu er det mig, som tydelig hører et Raab ud over vor bagbords Bov. »Støt med Roret,« skriger jeg saa og løber til det luv Vant, og ned paa Dækket og lige bus hen til Skipperen. »Der er skibbrudne Folk paa vor luv Bov, jeg hørte tydelig Raabene,« siger jeg, og vor gamle, som ikke var af de raadvilde, kommanderer øjeblikkelig Storemerssejl bak og Baaden i Vandet. Det sidste var nu lettere sagt end gjort, thi Søen var hul og stod svært krappet herinde mellem al den megen Is, og ingen vilde rigtig gerne uden Bords. Men det behøvedes da heller ikke, kan jeg tro, for i det samme skurer vi med Siden op imod Isen, hvorfra Nødraabene kom. Naa, nu fik vi travlt med Hager og Varpankere, og da vi atter kom klar af Isflagen, havde vi tre stakkels Mennesker om Bord hos os, som havde siddet de sidste to Etmaal i Træk paa Isen, og som begribeligvis var mere døde end levende, da de endelig

kom ned i Køjerne. Det var Styrmanden og to Matroser fra et norsk Skib, som var forlist i Isen. Det var uhyggeligt nok for os at høre paa deres Beretninger, da det samme jo saa meget nemt kunde hændes os. Den ene af Nordmændene var for haardt medtaget af Koldbranden. Han døde om Bord. Men de to andre klarede sig. — Ja, hvad Folk, og særlig Søfolk maa døje, inden de kommer af med dette Futeral, som

Livet efter min Svoger Præstens Ord skal være, det ved den bedst, som selv har døjet noget ondt, og som ikke blev født til at ligge paa en Sofa og made Pappegøjer med Svedsketærte. — Skaal, Skipper, og Gud bevare Skibet, og Fanden i Vold med det onde Vejr!«

Her antydede en klukkende Lyd ved vor Side, at Fortællingen var forbi og Skaalen ærlig ment. En Flaske blev dernæst langet over til Skipperen, og gik atter tilbage til sin Ejer-

mand, efter at den dog først havde gjort sig et lille Svinkeærinde hen til os, og saa tog Ørneskipperen Ordet.

»Det var haardt nok,« sagde han; »og du har Ret, Morten Marker: Sømanden tjener ofte sin Føde med mere Besvær, end Føden egentlig er værd. Dog klager jeg ikke for min Part; men jeg kender nok dem, der havde Grund til Klage. Denne her Fart med »Ørnen« har ofte været slem nok, men i Land er jeg da hidtil kommen, og det paa en passende Maade, og jeg tænker ogsaa nok, at Skuden og jeg hytter os i Fremtiden, saa længe det er bestemt, at vi skal fare sammen. Alligevel var den Tur i Isen i Fjor, skønt det var her under Land og ikke oppe under Grønland, saa drøj, som man kunde tænke sig, og lidt til kanske; og dersom jeg ikke vidste, at du havde hørt den en Gang før — kan hænde sig to Gange, — saa skulde jeg — — —.«

»Op med den, Skipper! Vi har Tiden for os,« faldt Olieklæderne ham i Talen.

Skipperen saa over til vor Side, og da vi havde tilnikket ham vor ubetingede Opmærksomhed, rokkede han lidt frem og tilbage paa sit primitive Sæde, prøvede, om Skødet ogsaa skar villigt igennem Blokkene, forsynede sin Mund med en passende Forfriskning i Skikkelse af en frisk Ende Skraatobak, og fortalte:

»Vi havde bragt Posten over, og Kulden var allerede slem. Der var allerede megen Is i Farvandet, og vi maatte se at komme tilbage igen, inden vi blev helt indefrosne. Vi laa ude ved den yderste Havnemole, og Varp havde vi ude, og var klar til at lette, saasnart det dagede, og vi blot kunde se en Rende med aabent Vande. Kokken, Hans, havde jeg sat til at lave en Taar Kaffe neden under; Drengen, den anden Mand og jeg var paa Dækket, og det Par Passagerer, vi havde om Bord, laa og sov. Da vi havde drukket Kaffen, og da Dagningen var begyndt, syntes jeg, at det var bedst vi gav os i Lag med Rejsen.

Vinden var temmelig rum, og blæste omtrent til et Par Reb; der var vel en Del Is udenfor Havnen, men hun blev ført ud efter, og langt borte kunde jeg skimte Havet isfrit.

Saa halede vi ud, og satte vore Sejl. En dejlig lille Stormklyver havde jeg netop faaet, og da jeg kunde vente, at hun op ad Dagen vilde friske lidt mere, stak vi et Reb til i Storsejlet, og nu var der god Gænge i det, og passelig Sejlføring, og saa pinte vi paa gennem Isen og arbejdede os ud efter.

Men saa gav hun sig op ad Dagen til at blæse; hu ha! Klosrebe maatte vi; og dog var Vinden ikke det værste, for Skuden havde al sin Ballast inde, og fast laa Ballasten helt nede i Bunden agter ude, og hvad det anbelanger, saa kunde vi gerne have sejlet Vandet helt op til Masten — vælte kunde vi ikke. Men Vinden blev mere og mere kontrær, og al den Is, som var dreven ud efter, satte nu ind paa os igen. Der blev Is agtenom os, og der var Is forude, og med Kulingen tog ogsaa Kulden til, og snart var Skuden udenbords at se til ganske som en af de andre Isflager, der drev omkring, og for hvert Skvæt Vand, vi fik ind over Dækket, lagde der sig en Isskorpe over alt, hvor man skulde træde eller gribe for sig.

»Dette her er ikke saa bekvemt,« siger jeg saa til Kokken. »Men vi kommer vel til at pine paa, for at komme ud efter, og se at faa Stræk op under Land. Kanske vi kan faa Kig paa en aaben Rende et Steds.«

»Ja, kan hænd's sig,« siger Hans. Og som vi saaledes begge stod og spejdede, fik vi da ogsaa Øje paa en Rende, og den fulgte vi, saa godt det lod sig gøre. Af og til skruede den sammen, og saa lysnede det igen, og endelig kom vi da ud i nogenlunde frit Vand.

Men den korte Vinterdag var næsten gaaet med ved denne Flakken hid og did. Og det var ganske forskrækkeligt saa Skuden var bleven iset over. Der laa en halv Alen tyk Isskorpe langs hele Lønningen, enhver Blok havde en Klump om sig saa stort som et Kaalhoved; naar man greb i en Ende, eller man tog for sig ved Staget for at holde Balancen, fik man Is i Hænderne; det var helt farligt at gaa paa Dækket; Sejlene var tilsidst saa stive af Is, at de næsten stod lige ret op og ned i Luften, og paa vor Klyverbom havde der hængt sig en Ismasse saa stor som en Vandtønde. Klyverbommen kunde

da heller ikke i Længden bære denne Kammerat; Skuden satte hvert Øjeblik haardt i Søen, Bommen knagede og krummede sig, og Enden paa det blev, at den knækkede over lige udenfor Stævnen, saa at vi maatte kappe den væk — og der laa vi da uden Klyver, og det gav ingen god Sejlads.

Folkene maatte nu stadig gaa i Gang med at hugge Isen væk indenbords, og smide den over Bord. Og det var jo et drøjt Stykke Arbejde; for lige saa fort de havde renset Dækket og Masten og Linegodset, kom der Vand ind over igen, som saa frøs fast i et Øjeblik. Tilsidst nægtede de da ogsaa at arbejde længer; men jeg snakkede godt for dem og fortalte

dem, at hvis vi ikke rensede Skuden, saa vilde tilsidst alt fryse fast, saa at vi ikke kunde regere hende, og saa maatte vi ligge som en død Blok her ude i Søen, og lade Drivisen og Strømmen og Vinden tumle med os, ganske som de havde Lyst til. Det hjalp jo allerede noget, men det bedste var dog, at jeg var vel forsynet med Rom om Bord. Ilden holdt vi stadig vedlige nedenunder baade for vor egen og Passagerernes Skyld. Saa lod jeg koge Vand, og saa fik vi et ordentlig stort Glas Grog rundt, og det hjalp baade paa Humøret og paa de valne Hænder.

Alligevel var det dog en slem og lang Aften denne. Og Natten blev om mulig endnu værre.

Hun kom med Snebyger og Tykning, og jeg vidste til Slutningen slet ikke, hvor vi var. Jeg havde nok paa Følelsen, at vi maatte komme ind under det høje Land; men se noget kunde jeg slet ikke, og saadan sejle paa Følelsen alene er dog sin egen Sag.

Som jeg sagde før, saa var der Is helt nede i mine Søstøvler, og jeg kunde tilsidst ikke mærke noget til Ben at sige. Og skønt jeg havde syet mig et uldent Stykke, som gik om Hovedet og Halsen og helt op til Munden og om Kinderne, saa var der dog helt fuldt af Is i Skæget; og det tøede op under Hagen, og Vandet drev mig ned ad Brystet, helt ned til Navlen.

Og Øjenbrynene! Ja de er noget store i Forvejen, men den Nat hængte Isen sig fast i dem, saa at jeg formelig blev blindet; og jeg maatte af og til give Hans Roret, og selv gaa neden under, og faa Øjenbrynene tøet op over Ilden. Rive Isen af dem med Fingrene turde jeg ikke, saa var alle Haarene gaaet med.

Selv her over Skuldrene, og langs ned ad Armene satte Isen sig i store Klumper, og hvert Øjeblik maatte en af Folkene og jeg stemme vore Rygstykker mod hinanden og dunke og arbejde saa længe med Nakke og Albuer, til Klumperne endelig faldt af.

Nej, den Nat var slet ikke rar, og hverken Skuden eller Sejlene eller vi Folk havde godt af den.

Men Morgenen kom da ogsaa efter den Nat, og skønt der ikke var megen Lysning i Dagsskæret, hjalp det dog altid lidt til at kunne sprede Tykningen. Og saa meget hjalp det os, at jeg lige paa en Gang ret forud for os faar Øje paa noget stort, graat noget, der rejste sig ligesom en Væg, og spærrede os Vejen. Det maatte være Klipperne der nordpaa Landet. Søen var smul her inde; jeg vidste, at her var Vand nok, om det saa havde været for en Fregat, og jeg lagde Roret op, og vi halsede rundt, og jeg havde da Klipperne saa nær bag mig, at jeg gerne kunde have spyttet i Land.

Saa holdt vi ned langs med Landet saa godt vi kunde, men ofte stødte vi paa Is, og saa maatte vi ud efter igen; og saadan gik det hele Dagen, snart med aabent Vande og snart i Isen, og endelig ud paa Eftermiddagen fik vi klar Luft og rent Vand, og saa løb vi omsider ind i Havn, forasede og forkomne, og da var det Aften og mørkt igen, og da havde vi akkurat været 36 Timer undervejs, og ingen af os glemmer den Tur i Hast. Der stod Folk nede paa Broen ved Havnefyret, da vi kom ind, og jeg husker godt, at de sagde, at det var et aparte Syn at se os komme; og der var vel nok dem, der ikke havde ventet at se »Ørnen« mere den Gang.«

Der blev en Pavse, og Ørneskipperens Meddelelse var endt.

Olieklæderne ved vor Side rejste sig op, strakte sig, og kigede forefter med den Bemærkning, at »vi nu snart maatte være der«, og med den Tilføjelse, at »det var rart, om Skipperen endnu havde noget af den Rom, som havde gjort en saa god Virkning paa Mandskabets Arbejde«.

Skipperen ved Roret havde ligeledes rejst sig. Med rolig Stemme kaldte han paa Kokken, Hans, og bad ham bringe en nærmere betegnet Flaske frem.

Flasken kom frem, og Maanen samtidig med den. Vi havde da ret Lejlighed til at iagttage vor Skippers faste, sluttede Skikkelse. Ansigtet udviste ikke Spor af, at dets Ejermand for nylig havde meddelt en ikke ganske almindelig Episode af det bevægede og farefulde Sømandsliv, og tilmed en Episode, hvori Fortælleren havde spillet Hovedrollen. Ro-

ligt og sikkert hvilede Øjet paa en eller anden Lysprik, en eller anden Landkending forude. Fast laa Haanden paa Rorpinden; og Søens ensformige Skvulp og dæmpede Brusen, som akkompagneredes af Rorets svage Knagen eller en enkelt Bloks Piben i det snevre Skivgat, forstyrredes ikke af et af disse Eftersmæk til Fortællingen, hvori Kærnen atter bliver tagen ud af Skallerne, og Skallerne atter bliver knækkede for at serveres som en ny Kærne.

Vi tænkte vort ved at betragte denne tavse, beskedne Skikkelse, over hvis Hoved saa mangen en Storm var suset, og som var rede til at tage imod mange Storme endnu, uden at Hovedet derfor blev løftet højere, eller Beskedenheden blev tilsat med det Krydderi, der efter et gammelt Ordsprog lugter ilde, men ganske vist smager godt.

Det forekom os, at denne virksomme, energiske Skikkelse, der gjorde saa faa Ophævelser over saa store Ting, at denne djærve Skikkelse, der har oplevet mere end ti Amtmænd, der har mere Koldblodighed end tyve Byfogeder, og som har større Erfaring end hundrede Studenter (selv deres Ferierejser iberegnet), at han var værdigere til en poetisk Behandling end Størsteparten af de Skikkelser, som nu om Stunder indsmugles paa Poesiens Enemærker, og hvis fint hakkede Sjælerørelser og Kribbelkrabbeltilværelses Lønkroge sætter saa mange mandlige og kvindelige Penne i Bevægelse.

Vi tænkte ved os selv, at i Stedet for at udklippe Helte af Billedbøger, og døbe dem med Navnene Carl Verner, Henry Valter, etc., etc., skulde man hellere søge dem ude i Livet, hvor der endnu findes Spor af de gamle Helte tilbage. Og i Stedet for vedholdende at spinde en Fortællings Traade i et Væv omkring »Familiens« Middags- eller Aftensbord, skulde man en Gang forsøge at henlægge sin Vævervirksomhed til den frie Luft, hvor Vinden puster, og hvor Spindet gynger sig op og ned i elastiske, lette Traade, som kan udvides i det uendelige, og modtage den omgivende frie Naturs Paavirkning i Skikkelse og friske og fyldige Farver.

Vi tænkte noget saadant. Og maaske vil der ogsaa komme

den Tid, hvor Skribenten bliver mere af en rejsende, der ser og oplever, end blot af en Skribent, der skriver. Vi har her givet et Bidrag i den første Retning ved at »spinde« denne Ende. Men Enden er lang, længere end Ørneskipperens Storsejlsskøde, og der kan endnu spindes adskillige Favne af den.

FRA STORMFLODENS TID.

DET kulede allerede haardt, medens vi laa ovre under Bornholm om Formiddagen. Vi maatte til Vejrs og beslaa det ene Sejl efter det andet. Søen blev stadig mere og mere krap, koldt var det, og naar Søerne brød, og vi tog Vand over, kunde det nok falde sig, at vi undertiden fik Isstumper mellem Hænderne. — »Du, Hans, kan du huske, hvad Skipperen sagde, da jeg gled ud paa Dækket og faldt ned i Læ, hvor jeg nær var bleven skyllet ud igennem Lænseporten?« —

Den, der talte, var en ung Sømand, som jeg var truffen sammen med paa en Kro i det sydlige Falster. Den, hvem han tiltalte med Navnet Hans, var en ældre Fyr, ligeledes henhørende til det vaade Element. Begge havde de været om Bord i samme Skib; den yngre som Styrmand, den ældre som Tømmermand. Skibet var forlist, og Besætningen var borte paa de to nær. De var komne i Land paa forskellige Steder, og havde nu til gensidig Forundring og Glæde fundet hinanden her.

Deres Meddelelse om Stormen, om Skibbrudet, om deres Redning og tillige, navnlig for den yngres Vedkommende, om de Hændelser, der yderligere knyttede sig hertil, var jeg en opmærksom Tilhører af, og jeg fik Lov til senere at nedskrive, hvad jeg havde hørt, naturligvis med Forpligtelse til at holde de omhandlede Personer og Forhold saa upersonlig som muligt.

Ved Styrmandens Spørgsmaal smilede den ældre paa en

ham ejendommelig bister Maade, satte sit Glas Grog for Munden, tog en ordentlig Slurk, og svarede derpaa, idet han jog sin brede, tjærede og barkede Pegefinger ned i sit Pibehoved: »Skipperen? Ja han mente jo, at De ikke behøvede at jage saadan med at komme udenbords. Det kunde vi saamænd tidsnok komme, sa'e han, naar hun blev ved at staa med det Vejr.«

»Ja, og det gjorde hun,« fortsatte den yngre, henvendt til mig. »Hun ikke alene blev ved at staa med Vejret, som det var, men hun blæste mere og mere op paa en Ost-Nordost, og hen paa Eftermiddagen havde vi en Brandstorm, for ikke at sige Orkan. — Dette gaar aldrig godt, tænkte jeg, og jeg kunde se paa Skipperen, at han tænkte det samme. Men vi sagde naturligvis ingenting. Skibet var sikkerlig godt nok, maaske et af de bedste, der den Dag var i Østersøen. Men hvad hjalp det? Vi laa og huggede i Søen med klosrebet Fok og Stormstagsejl. Ingen Vej kunde vi komme i den svære Sø og med de Klude til. Staa Falsterbo ind! — jovist! Og saa var det, at jeg begyndte for Alvor at tænke paa, at det maatte ende et eller andet Sted paa den sjællandske Kyst.

Som det nu var saaledes, saa kravler jeg langs Dækket hen til Hans, som den Gang stod og havde noget at bestille forude. Hver eneste Sø vadskede over os, og vi maatte holde os godt fast for ikke at blive slaaet ned i Læ. Det kom nu også med Snetykning; Fokken skørnede og rev Øjeblikket efter ud med et Knald. — Dette her er ikke rart, siger jeg saa til Hans. Hvor tror du omtrent, at vi kan være? jeg for min Part skulde næsten antage, at vi er et Stykke inde i Præstøbugten; men det er jo ikke muligt at bestemme det i denne fordømte Tykning. — Paa det Lag, siger saa Hans; vi er nok snarere paa den anden Side af Møen. Det er en svær sydlig Afdrift, vi har haft i de sidste Par Timer, og bliver det saadan ved, kan vi nok komme i Land et eller andet Sted paa Falsterodden, — om vi ellers faar nogen Fornøjelse af det. — Det skulde jeg da haabe, svarede jeg.

Og saa begynder jeg at tale til Hans om Falster og fortæller ham, at der et Steds der nede Syd for Nykøbing var

en lille Pige, som jeg havde truffet Vinteren i Forvejen hos en Onkel af mig i Kjøbenhavn. Hende kunde jeg nok have Lyst til at sige god Dag til, mente jeg nu; og saaledes passiarede vi sammen, og Hans, som jo var en gammel Sømand, og som var forlist et Par Gange, belærte mig om, hvordan man skulde bære sig ad, hvis galt skulde være, og hvis vi virkelig, som jo for Resten alting tydede paa, skulde blive nødt til at sætte Skuden paa Land.

At det kunde gaa os anderledes, tænkte vi i det Øjeblik ikke paa, og Spøg var jo vistnok det halve af, hvad vi den Gang stod og talte om. Med ét hørte jeg Skipperen praje mig. Jeg løber agterud og ser ham staa med Kikkerten for Øjet, rettet noget foran for tvers til Luvart. — Den Pokkers Slingren, raaber han; man kan ikke holde Glasset i Ro. Kan De se noget der forude i Tykningen? —

Næppe har han sagt det, saa kommer der et stort Fartøj ud af Mørket, bærende lige ned paa os. — En Sejler til Luvart! er der en af Mandskabet, der brøler, og inden Skipperen har faaet raabt Rorgængeren an, tørner Bæstet mod vor luv Bov. Naa du glade Verden! Skipperen styrtede, saa lang han var, oven paa mig. Jeg saa Rorgængeren slippe Rattet og løbe forud, og jeg hørte Hans' Stemme, der kaldte paa mig. I Faldet havde baade Skipperen og jeg slaaet os noget. Det varede derfor nogle flere Sekunder end sædvanlig, inden vi kom paa Benene, og da vi nu skulde til at se os for, saa var vi ved Stødet blevne svajede om, saa vi havde Vinden næsten agterind; den hele Fokkerejsning laa tvers over Bakken, Storerigget hang og dinglede, der var ikke en Mand at se paa Dækket, og den fremmede Sejler var allerede nede i Læ af os.

— De Hundetampe, skreg Skipperen, de er alle sprungne over i det fremmede Fartøj; gid Fanden annamme dem!«

Med Udtalelsen af dette fromme Ønske standsede min Ven Styrmanden og saa over til den gamle Fyr. »Ja, nu faar du først spinde din Ende, Hans, inden jeg haler for langt ind paa min. Den fremmede Herre her vil vist gerne høre, hvordan det gik dig. Ikke sandt?«

Jeg bejaede det, lod Tømmermandens Glas fylde og bød

ham en Cigar, som han for Resten afslog, idet han pegede paa sin ene Kind, hvor en Knude som af en Tandbyld viste

den Plads, som Skraatobakken allerede indtog. Denne Tobak blev paa en virtuosmæssig Maade eskamoteret ud i hans hule Haand; en Del af Glassets Indhold gled ind i det Rum, der

foreløbig stod ledigt; derpaa udfyldtes Rummet igen af Haandens Indhold, og han tog Ordet:

»Naar der kommer noget paa af det Slags, som Styrmanden her har fortalt, er der ikke Tid til mange Krusseduller. Det var et stort Skib, der tørnede os, og i en brændende Fart kom det ned paa os. En, to, tre, saa var Bougen knust; det luv Fokkevant, Barduner og Stag sprang som Glas; jeg saa et Par af vore Folk blive kastede ned i Læ og gaa væk over Bord. Jeg selv skulde vistnok have været samme Vej, men saa fik jeg Tag i det fremmede Fartøjs Klyverbom, der ragede ind over vor Bak, og medens jeg hang her og hjalp de andre af Besætningen op til mig, saa var det, at jeg prajede Styrmanden. I det samme kom begge Fartøjer igen klar af hinanden, og vi fem, seks Mand drev væk med den fremmede Sejler.

I en Haandevending var det hele gaaet, og nu maatte vi i en Fart se at komme ned paa Dækket af det nye Skib; thi Bugsprydet begyndte allerede at dingle, og hele Forskibet havde jo ogsaa faaet sin Bekomst. Det var Nordmænd, vi var komne om Bord hos; og forslaaet som jeg var, løb jeg straks hen til Skipperen og sagde ham, at han maatte se at komme til Vinden igen og forsøge at bjerge, hvad Folk der endnu kunde være om Bord i den Skude, han havde oversejlet.

Det var saamænd en meget flink Mand, men hans Ror var knust, — hvad skulde han gøre? Og saa drev vi da med Nordmanden, maaske et Par Timers Tid, maaske mindre, og endelig stødte vi. Det var imidlertid blevet mørkt. Hvor vi var, og hvor langt vi var fra Land, kunde ingen sige. Folkene vilde straks have Storbaaden i Vandet, men Skipperen og jeg holdt paa, at vi alle skulde blive saa længe ved Skibet som muligt; Skuden var stærk nok og kunde altid holde Natten over. Naar det igen blev lyst, kunde man bedre bjerge sig i Land; nu at gaa ud med Baaden i Mørket og i den svære Sø vilde kun være at gaa i Hundene til lige straks. Vi, baade Skipperen og jeg og et Par af mine egne Kammerater, snakkede godt for de andre, saa længe indtil de alle blev enige. Og saa blev vi da Natten over paa Skuden.

I Begyndelsen havde vi alle Arbejde nok med at faa Baaden saaledes hængt op ved Lossegrejer og andet Gods mellem Fokke- og Stormast, saa at vi kunde bevare den for at blive skyllet over Bord af Søerne, og saa at vi kunde faa den slingret udenbords, naar vi skulde bruge den; men da der saa ikke længer var noget at tage Haand i med, og enhver kun tænkte paa at surre sig og bjerge sig, hvor han kunde bedst, saa kan De rigtignok tro, at Natten var baade lang og streng. Vi stod paa nogenlunde ren Grund, det var vores Lykke. Skuden var godt fortømret og ny i Bunden; det hjalp ogsaa. Men alligevel, sikke Stød vi fik, og sikke Søer vi tog over. Det, jeg var mest bange for, var, at Masterne skulde gaa over Bord og tage Baaden med sig. Ja, det forstaar sig, saa var vi jo gaaet med, alle sammen, og saa havde Potten været ude med det samme.

Nu stod imidlertid Masterne, det vil da sige Undermasterne; for Stængerne var gaaet fløjten, straks da vi stødte. Der var en Skibsdreng mellem Nordmændene, og saa var der to af mine Kammerater; de kunde ikke holde Kulden og det vaade ude. Den lille Fyr hørte jeg græde og klage sig. Han havde surret sig i de underste Vævlinger af Storevantet, og Søerne vadskede hvert Øjeblik op til ham. Saa prajede jeg ham, at han skulde flytte sig højere op, og jeg firede mig selv ned for at hjælpe ham. Men han maa allerede have været stiv af Kulde, for da jeg var lige ved ham, og jeg havde raabt, at han skulde gøre Surringen los, saa hørte jeg kun et Skrig, og han var væk. De to af mine Landsmænd og en af Nordmændene var heller ikke at finde, da Morgenen endelig kom, og alle sammen var vi slemt medtagne.

Et svært Højvande var det, da Dagen gryede, og just som vi kunde begynde at skimte Landet forude, en halv eller tre-Kvartmil fra os, lettede Skuden sig og gik i Drift ind efter. Det var et Held, at vi paa den Maade kom længere ind. Skuden kunde næppe holde sig mere. Den var saa godt som synkefærdig og drev dødt gennem Vandet. Efter en halv Snes Minuter stødte den igen og rullede tungt om paa Siden, medens Vandet væltede op af alle Luger. — Se saa, Folkens,

raabte jeg; nu eller aldrig! Og saa smed jeg Surringen af mig og firede mig ned i Storbaaden, der var slingret helt ud over den læ Ræling og næsten naaede Vandet, som jo var smult her, da Skroget brød Søerne. Der var kun en seks, syv Mand, der havde Kraft til at gøre som jeg. Vi kappede med Kniven det Linegods, der holdt Baaden, og nu flød vi paa Vandet, og med Fare for at blive knuste mod Røsterne blev vi liggende her et Par Minuter for at se, om ingen af de Folk, der sad i Vantet eller i Mersene kunde komme ned til os. Et Par Stykker prøvede ogsaa derpaa. To sprang ned i Vandet, og dem fiskede vi op i Baaden. En tredje plumpede ned, men faldt med Hovedet mod noget Tømmer, og ham saa vi ikke mere. Nu begyndte Fokkemasten at vakle, og vi turde ikke blive liggende længer. Saa tog vi til Aarerne, og saa gik det ud i Brændingen.«

Her gjorde Fortælleren et Ophold, som han benyttede til at underkaste sit Glas en dybtgaaende Undersøgelse, samt til ved et Sideblik hen imod mig at forvisse sig om, at hans Fortælling ogsaa havde gjort det rette Indtryk paa »Landkrabben«. Da det syntes, som om han var bleven tilfredsstillet i saa Henseende, tog han atter fat paa den korte Pibe, som han havde lagt fra sig paa Bordet straks ved Begyndelsen af Styrmandens Meddelelser, og som han nu gav sig til at udkradse, stoppe og tænde, uden tilsyneladende i ringeste Maade at besværes af Hensyn til det Kvantum Tobak, han allerede nød Behageligheden af paa anden Maade.

»Vi arbejdede os gennem Brændingen,« vedblev han; »men skønt Baaden vagede temmelig godt paa Vandet, brød Søerne dog alt for tit og var i det hele taget alt for krappe, til at vi ikke skulde faa Vand ind over os hvert Øjeblik. Vi sad næsten i Vand til Tofterne, og Halvdelen af os maatte stadig øse med Huer og Sydveste, medens de andre roede. Vi havde kun tre Aarer; den norske Skipper styrede med den ene, og med de andre arbejdede vi. Det gjaldt naturligvis om ikke at komme tvers for Søerne, og det gik ogsaa ganske godt, indtil den ene Aare knækkede. Saa maatte vi tage Skipperens og ro og styre paa en Tid. Jeg sad netop og øste, og

havde Ansigtet ind imod Land. Jeg kunde allerede se en Brink med store Træer. Jeg kunde se, hvor Jorden havde løsnet sig fra Rødderne, der ragede ud over Vandet som Ræddikeknipper. Der var ikke Spor af nogen Forstrand. Det hele var en eneste hvid Brænding, som kastede svære Grene og Vragstumper og andre sorte Tingester om imellem hverandre. — Det var da et nederdrægtigt Sted at komme i Land paa, tænkte jeg netop ved mig selv. Naar man ikke kan faa fat i en af Rødderne, saa kan man vel lige saa godt pakke ind straks. Næppe har jeg tænkt saadan, saa hører jeg en almægtig Braadsø komme rullende. Jeg drejer Hovedet og ser i det samme det glasklare, skummende Uhyre hvæse saa godt som lige over Hovedet paa Skipperen, der sad paa den agterste Tofte. Jeg tror nok, at jeg brølte Varsko! Men bande paa det, vil jeg dog ikke, for i samme Øjeblik var jeg og vi alle sammen helt under Vand. Det var akkurat, som jeg kan tænke mig en Mand ligge under et stort Hølæs. Da Slaget og Trykket var forbi, mærkede jeg, at jeg havde noget under den ene Arm. Det var en af Aarerne. Selv laa jeg og drev i Vandet. Baad og Mennesker var der ikke Spor af. Jeg kan gerne sige, at jeg svømmede ind mod Land, men jeg blev nok snarere, tillige med Aaren, som jeg ikke gav Slip paa, kastet der ind. Jeg kan akkurat huske, at jeg, med Aaren foran mig og noget Vraggods rundt omkring mig, af den sidste Sø blev kylet op mod de Trærødder, som jeg netop havde tænkt paa i Baaden. Da Vandet strømmede tilbage, var Aaren eller Vraggodset eller begge Dele bleven viklet ind bag mig imellem Rødderne og Grenene. Hvordan det gik til, skal jeg ikke kunne sige; men nok er det, at der var noget, der holdt fast paa mig, og saa holdt jeg fast igen. Saa kom jeg til sidst til at staa oprejst, og slæbte mig et Par Skridt ind imellem Træerne, og der faldt jeg saa omkuld og blev liggende, indtil Bonden fandt mig og kørte mig hjem til sig og fik mig til Køjs.«

Jeg spurgte Tømmermanden, hvor omtrent han var kommen i Land. »Ja, Pokker maa vide, hvorledes vi har sejlet,« raabte han og fægtede i Luften med Piben. »Jeg mente, at vi maatte være komne helt Syd paa, ned paa Lolland eller der

omkring; men vist er det da, at jeg kom i Land paa det sydlige Møen nede ad Grønsund til, og lige saa vist er det, at jeg var den eneste levende, som kom i Land der. Om det nu var »Tolken«, vi havde stødt paa, eller om det var en anden Grund, det skal jeg ikke kunne sige. Da jeg havde ligget en Dags Tid til Køjs hos Bonden, som havde fundet mig, gik jeg ned til Stranden igen, men der var hverken Baad eller Skib at se. Et Par Dage efter skal der nok være drevet nogle Lig op der i Nabolaget. Lodserne ved Grønsund vilde vide, at der samme Morgen, som jeg var kommen ind, var observeret et stort Skib ude paa »Tolken«. Det havde nok ligget der et Kvarters Tid, men saa var der ikke Skib at se mere. Men jeg gik nu over paa Falster og fulgte hele Kysten Syd efter, for jeg vilde se at finde mit gamle Skib og muligvis Styrmanden der; Skipperen var et Fæ, ham kunde det være det samme med. — Og saa fandt jeg da Styrmanden her, og vel var det, og nu kan han spinde videre paa sin Ende.«

Den gamle Ulk rakte sin store barkede Næve over Bordet til sin unge Elev, Ven og Foresatte. Man udvekslede et tavst, hjerteligt Haandtryk, der ligesom satte et djærvt Punktum efter den simple, kunstløse Fortælling. Saa tog den yngre Ordet:

»Da Skipperen og jeg var blevne ene om Bord paa den ramponerede Skude, havde vi jo ikke stort andet at gøre end at lægge Roret lige i Skibet og Tungen lige i Munden. Saa længe vi endnu havde lidt Dagslys tilbage, arbejdede vi med Økserne forude, og det lykkedes os ogsaa at faa det meste af Fokkerigningen klaret væk. Storstangen var saa venlig at blæse over Bord af sig selv; og da nu Skuden paa den Maade blev lettet, trak hun heller ikke Vand saa glubsk som lige straks. En dygtig en paa Skalmejen havde hun faaet, og mærkeligt var det alligevel, at hun kunde holde sig flot, saa længe som hun gjorde. Saa begyndte det da at blive mørkt, og da nu Skipperen tog paa at klage sig og talte om Kone og Børn, gik jeg neden under for at bjerge nogen Proviant; thi, som jeg sagde til mig selv: Vind og Sø er slemme nok; skal man oven i Købet være fastende, saa maa man nok klage. Der var

allerede et Par Fod Vand i Kahytten, og Brød og Smør var fordærvet; men en Flaske gammel, vestindisk Rom fandt jeg i et Skab, og den gik jeg op med paa Dækket og bød Skipperen. En lille Smule »hellig« havde han nu altid været, og da han saa mig med Flasken, gjorde han et Ansigt ligesom en Gedebuk, der vil stange, og spurgte mig, om jeg vilde drikke mig fuld.

— Nej, saa min Salighed om jeg vil, raabte jeg. Men jeg er saa vaad som en Sælhund og saa kold som en Istap, og om det saa var min sidste Vagt i dette Liv, saa vil jeg tage mig en Mavekradser. Og dermed satte jeg Flasken for Munden og tog en ordentlig Slurk. Jeg bød atter Skipperen, men han havde foldet Hænderne og rystede paa Hovedet. Saa kylede jeg Flasken langt ud i Søen for at vise ham, at min Hensigt virkelig kun havde været at forfriske mig, ikke at gøre mig til et Dyr, saaledes som mange Søfolk, og navnlig de engelske, i et saadant Tilfælde gør.

— De skulde bede til Vorherre, sagde han saa; det kan ikke vare længe, inden vi tørner paa Land, og saa Gud hjælpe os.

— Ja, Gud hjælpe os, sagde jeg; og det vil han ogsaa nok, hvis vi ellers har mere at udrette i Livet. Vi kan ikke tvinge ham med Bønner; har vi opført os bravt og honnet, saa sparer han os nok, hvis vi skal spares, og saa behøver vi jo ikke at bede ham derom. Har vi været nogle Slyngler, saa nytter det skam ikke, at vi nu hyler ham noget for. Jeg tror nu for Resten, at det mest kommer an paa, om vi skal gøre mere Gavn, og om vi kan gøre mere Gavn.

— De er et ungt Menneske, sagde saa Skipperen, og De taler saaledes; De skulde skamme Dem. — Og saa begyndte han at ramse noget højt op.

— Jeg vil ikke gaa i Rette med Dem, sagde jeg nu ganske rolig. De er en ældre Mand, De er Skibsfører her, og De har ført Skibet flinkt lige indtil nu. Jeg vil blot sige, at jeg synes, at en Mand og navnlig en Sømand maa være fortrolig med at skulle dø, og at det bedste er at kunne gaa Døden i Møde saa modig som muligt. Men alle disse Bønner gør en angst

og urolig. Jeg kan jo høre det paa Deres Stemme; De er bange. Og hvis det saa endda var Deres egne Ord. Men det er jo noget, *De* har lært udenad. De ved jo næppe, hvad De selv siger!

— Jeg har Kone og Børn der hjemme, svarede han; det har *De* ikke!

— Nej, sagde jeg, men om jeg saa havde to Koner og to Hold Børn, saa gavnede jeg dem dog ikke ved at bære mig saadan ad, som De nu gør.

— I det samme saa jeg ude i Mørket over vor luv Laaring en lang, hvid, blinkende Stribe og hørte nu den raslende Lyd af en Styrtesø. — Ned med Roret! raabte jeg til Skipperen og sprang op i det luv Storevant.

Men Skipperen maa allerede have været saa forvirret, at han ikke hørte mig. Vi fik vist tre Fjerdeparten af Braadsøen. Det lød ligesom en Torden, da Søen brød ind over os. Skandseklædningen knustes, hele Dækket var en eneste Vandhvirvel; det rev og ruskede i Vantet, hvor jeg klamrede mig fast, og Vandet vedblev længe at løbe fra agter til for, fra Styrbord til Bagbord, og, saavidt jeg kunde skelne i Mørket, var alt fast og rørligt Gods skyllet væk af Dækket. Jeg brølede paa Skipperen, men der kom intet Svar. Saa fik jeg fat i et Fald, halede det ud igennem Blokken og surrede mig fast i Vantet for det Tilfælde, at der skulde komme en ny Styrtesø, nu da der ikke længer var noget Styr paa Skuden. En Del af Lasten var Planker. Det var vel paa dem, vi drev, kan jeg tro. Og nu sad jeg der i Vantet og tænkte paa mange Ting, og hvad der mest holdt Modet oppe i mig, vaad, forfrossen og alene som jeg følte mig, det var Tanken om den lille Pige, som maaske ikke var saa farlig langt borte. Ja, underligt var det, men jeg tænkte bestandig, at, siden det endnu var gaaet mig saa heldigt, saa maatte jeg vel ogsaa komme i Land paa en nogenlunde skikkelig Maade. At det bar ind efter Land, det vidste jeg. Vinden kunde næppe være sprunget synderlig, og det var jo for den, jeg drev. Paa Falster eller Lolland maatte det ende, og hvor var jo ligegyldigt, naar jeg bare slap vel fra det. Det blæste nu aldeles storartet; der var ikke længer Tale om

Braadsøer; hele Havet var et eneste Braad. Jeg kunde derfor ikke skelne Brændingen og Grundsøerne, da Skuden endelig kom ind.

Vi laa heldigvis paa langs i Søerne, da hun tørnede. Ved Stødet svajede hun Siden til, men fik atter en Sø ind under sig, og paa den løb hun et Stykke, tørnede saa atter og blev liggende helt paa Siden. Jeg entrede op i Merset og gjorde mig fast der. Ikke længe efter faldt Masten. Jeg blev rullet et Par Gange rundt i Søen og tabte næsten Vejret. Da jeg mærkede, at Masten havde haget sig fast i Røstet, kappede jeg med min Kniv Surringen, der holdt mig; en Sø fik fat i mig og drev mig et Stykke frem; jeg følte Grund under Fødderne, og nu blev jeg puffet og stødt frem, og saadan blev det ved at gaa, halvt svømmende, halvt kravlende, uden at Vandet mærkelig nok vilde helt forlade mig — Landet her maa være oversvømmet, tænkte jeg da. Jeg kunde ogsaa mærke, at jeg snart sank ned i blød Grund, snart kom over forskellige Genstande, som ikke kunde ligge paa en nøgen Strandbred. Frygtelig udmattet var jeg imidlertid bleven, og da jeg i Mørket øjnede noget stort, sort noget, brugte jeg mine sidste Kræfter for at naa det. Det viste sig at være et Hus. Halvt sammenstyrtet syntes det allerede at være, men det gav dog Dækning foreløbig. Jeg kom op paa Taget, satte mig til Hvile og lyttede efter, om jeg kunde høre Stemmer af Mennesker; men alt var stille. Jeg hørte kun Vandet slaa op mod Væggene indenfor og Havet gøre Spektakel i nogen Afstand. — Ja, ja, tænkte jeg; den Gang slap jeg dog fra Havet. Nu skulde det da gaa underligt til, om jeg skulde drukne paa Landjorden! —

De Anstrengelser, det havde kostet mig at naa saa vidt, havde givet mig Varme i Kroppen. Men da jeg dyngvaad, som jeg var, havde siddet nogen Tid paa Taget, mærkede jeg nok, at jeg begyndte at blive stiv. Jeg borede mig da igennem Straaet og kom ind paa Loftet, hvor jeg sad og krøb sammen til hen imod Morgenen. Da det begyndte at lysne gennem Gavllugen, kunde jeg se mig omkring i Hytten. Hvis den i det hele taget havde været beboet, maatte Folkene have røm-

met den i Tide. Der var ikke Spor af Klædningsstykker at finde paa Loftet, og da jeg igennem en Lem i Loftsgulvet kiggede neden under, saa jeg kun mudret Vand og nogle ganske enkelte Stykker Bohave ragende op hist og her. Jeg saa ud ad Gavllugen. Alt var Vand rundt omkring; der gik nu formelig Brænding paa sine Steder, og Vandet og Stormen ruskede i den stakkels Hytte, saa at den knagede og bragede i alle Sammenføjninger. Jeg mærkede ogsaa, at Vandet voksede med hvert Øjeblik, og ligesom jeg allerbedst tænkte paa, hvor galt jeg sad i det, og at det nogenlunde var det samme som at være om Bord i en Havarist, ramlede Vægge og Skillerum sammen neden under mig, Vandet sprøjtede op igennem Lemmen i Gulvet, og jeg krøb igen uden Bords paa Taget gennem det Hul, jeg havde lavet mig; Taget med sit Sparreværk løsnedes lidt efter lidt fra Stolperne neden under, og saa gik jeg i Drift med mit nye Fartøj.

Det vil maaske lyde underligt, men vist er det, at jeg befandt mig meget bedre nu, da der igen var kommen Gang i Tingene, og den Spænding, hvori jeg var, indtil jeg fik at vide, hvorhen det bar, og om Fartøjet vilde holde, satte mig Varme i Blodet og holdt Humøret oppe. Sejladsen var endda ikke af den langsomste; der var rigtignok ikke meget Styr paa Skuden, og en Gang imellem svajede den flere Gange rundt paa samme Plet, indtil atter den overvejende Strøm- og Vindretning drev mig og Skuden videre ind ad Landet til. Sommetider ragede vi uklar med et Træ eller med skjulte Grunde, og naar da Vind og Vejr pressede paa, og Sparreværket strittede imod, saa frygtede jeg rigtignok, at Skuden skulde skilles ad. Dog, Straaet og Lægterne var sejge, og mit Fartøj holdt nogenledes sammen. Efterhaanden som det blev lysere, saa jeg flere Genstande omkring mig rage op over Vandet, baade Træer og Tage, og paa nogle af disse troede jeg ogsaa at kunne skelne Folk, som rakte Armene i Vejret og viftede med Klædningsstykker.

— Ja, havde jeg blot en Jolle, tænkte jeg, saa skulde jeg nok komme jer til Hjælp, Godtfolk. Men nu er jeg selv ikke bedre faren end I!

— Nogen Tid efter opdagede jeg noget, som jeg straks troede, var et Menneske, der kæmpede med Vandhvirvlerne. Jeg førtes lige ned imod Stedet og stod allerede klar til at springe ud og forsøge paa at redde vedkommende, da jeg saa, at det var en stor, sort Hund. Saasnart det stakkels Dyr fik Øje paa mig, tudede det ganske højt og gjorde nogle Kraftanstrengelser for at komme mig paa Siden. Jeg holdt fast i en af Taglægterne, bøjede mig saa langt ud over Vandet, som jeg kunde, og fik da ogsaa Greb i den krøllede Pels, og nu var vi to Mand, eller, hvad jeg vilde sige, en Mand og en Hund om Bord paa Taget. Snart efter blev jeg prajet af en Karl, der kom roende i en Baad.

»Er I flere der inde?« raabte han.

— Javel nok, svarede jeg; drej blot under og kom til Faldrebet, for Skuden her holder ikke længe!

Han forstod mig nok ikke rigtig, men kom alligevel paa Siden af os, og Hunden og jeg kom da i Jollen. Han havde nok heller set, at Familien havde været noget større; men nu havde han en Gang faaet os med, og saa blev vi der. Jeg trængte til at røre mig, og saa tog jeg fat i Aarerne, og Karlen og Hunden satte sig ned, og begge gloede de paa mig, men hvem af dem, der gloede mest, skal jeg ikke kunne sige. Karlen kunde vel nok se paa mig, at jeg var Sømand, men lang Forklaring var der ikke Tid til, han pegede blot paa et Hus noget borte, og jeg roede til.

Vandhvirvlerne tog til, flere Strømninger krydsede hinanden, Træer og Gærder kom i Vejen, og det blev anstrengende nok at ro. Imidlertid naaede vi dog et Hus, hvor Folkene sad i Gavllugen. Taget var flænget paa flere Steder, Lægter og Stolper strittede ud over alt. Det saa overmaade skrøbeligt ud det hele. Der sad et Fruentimmer og hældede sig over et lille Barn, og en Mand stod oprejst og raabte af alle Kræfter. Jeg rendte Stævnen af Baaden fast i Tagskæget, eftersom Strømmen løb alt for stærkt langs med Gavlen, til at vi kunde blive liggende der: saa sparkede vi Hul i Straatækningen, fik først Barnet langet ud, og tog saa Folkene i Baaden. Karlen og jeg tog derpaa hver sin Aare, og da jeg spurgte, hvor vi

skulde hen, pegede han paa en Samling af Tage, der laa omkring et Kirketaarn, og sagde:

»Til Byen begribeligvis.«

Det begreb jeg nu ikke saa lige, men vi satte da Kursen hen imod det Sted, som han viste.

Da vi kom nærmere, saa jeg nok, at her en Gang kunde have været en By. Men for Øjeblikket maa jeg rigtignok tilstaa, at Byen tog sig bedrøvelig ud. Al Ting svømmede om mellem hinanden. Stole, Borde, Kasser, Senge og Vugger. Husenes Mure og Vægge var gennembrudte af Vandet, Gavlene var skredne ud, og Tage og Høstakke drev omkring. Jeg saa' saa godt som ingen Mennesker; de maatte enten være bjergede eller druknede. Et Sted drev Liget af en gammel Mand os forbi, og da Fruentimmeret i Baaden fik Øje paa det, gav hun sig til at skrige himmelhøjt og raabte, at det var hendes Fader. Hun vilde absolut have fat i det; men nu blev Strømmen saa stærk inde imellem Husene, at vi maatte bære af og se at komme uden om Byen. Aarerne kunde vi snart ikke længer bruge til at ro med; Træer og Havegærder, Plankeværker og alle de svømmende Sager kom os hvert Øjeblik i Vejen.

Vi maatte stage os frem, og endelig førte Strømmen os ned ad en Gyde, hvor et Brøndtræ nær havde spærret os Vejen og hvor to Huse laa styrtede, det ene forover, det andet bagover, lige ned paa Landsbykirken, som efter Karlens Ord skulde være det Sted, man var mest i Sikkerhed. Da vi kom til Kirkegaardsmuren, fik vi Øje paa nogle Mænd, der vadede om mellem Gravene. Udenfor Muren stod Vandet vel et Par Alen, men indenfor gik det Folkene knap til Knæerne. Jeg prajede Folkene, og vi fik vore Passagerer udskibede. De der inde mente, at Vandet var begyndt at falde, men jeg mente Nej, thi ellers maatte man kunde se det paa en forandret Strømretning. Som vi nu saaledes stod og talte sammen, spørger Karlen, om man havde hørt noget til dem der ovre hos Forpagteren. Svaret lød, at man ikke havde hørt noget til dem, men de var vist ilde stedt, for Gaarden laa jo lavt og paa fri Mark.

— Hvad er det for en Forpagter? spørger jeg saa ganske tilfældig.

— Jeg troede, De kendte Forpagterens, sagde den ene af Folkene; det er jo hans Hund der i Baaden.

— Nej virkelig, siger jeg saa og giver mig til at klappe den sorte. I det samme bliver Forpagterens Navn nævnet.

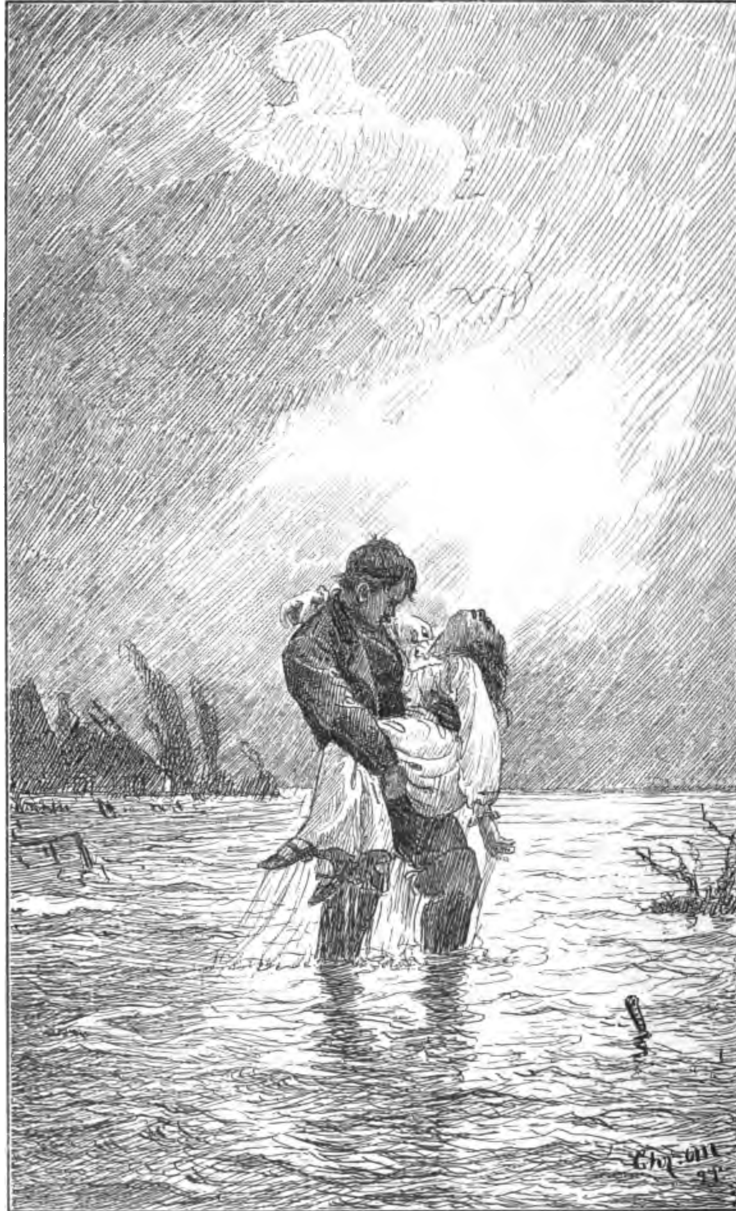
— Død og Pine! raaber jeg, hedder denne By saadan og saadan?

Folkene gloede lidt paa mig og svarede saa: Ja naturligvis.

— Og er der ikke en ung Pige fra Kjøbenhavn i Huset hos Forpagteren? — Jovel, det er den lille Frøken, som hver Dag plejer at komme... Ja Tak, det er godt! Og uden at spørge Karlen om Forlov, satte jeg af med Aaren og sagde til ham, at jeg vilde over til Gaarden.

Vi skulde bag om Kirken og ud over Marken. Her var Vand nok til at flyde paa, og Plads nok til at bruge Aarerne. Men Strømmen løb en brændende Fart her ude paa det aabne Strøg, og jeg tror aldrig, at jeg har anstrengt mig saa meget ved nogen Roning. Da jeg nogenlunde var kommen paa det rene med Strømmens Styrke, og da jeg nu kunde skelne Gaardens Tage for mig, rettede jeg Kursen i Vinkel efter Strømmen, og da vi saaledes havde taget Afdriften i Betragtning, kom vi omsider aldeles aandeløse der over. Det var en større Gaard med fire Længer. Efter hvad jeg i en Fart kunde se, havde Murene staaet sig nogenlunde godt, men Vandet havde dog naaet Vinduerne, ja paa sine Steder var det et godt Stykke op ad Sprossen, og Beboerne maatte forlængst være oppe paa Loftet. Vi skoddede Aarerne og prajede, men ingen svarede.

Saa søgte jeg at komme omkring den ene Længe for at række Gavlen af Beboelseshuset; men nu pressede Strømmen stærkere og stærkere paa og mærkelig nok fra den modsatte Side af før. Vandet maatte altsaa være ved at falde. Jeg vidste, hvad det vilde sige, naar en Ting i længere Tid har været under Tryk fra den ene Kant og nu pludselig faar Trykket fra den modsatte. Hvor stærke Murene var, kunde jeg ikke sige;

men jeg vidste, at nu var der først rigtig Fare, og saa pressede jeg da paa med Baaden for at komme saa nær ind som muligt. Med et knækker min Aare, Baaden hvirvler rundt, og nu driver vi forbi Gavlen og føres bort fra Huset ud over Havegærdet. Jeg staar op paa Toften, giver et Sæt og springer ud i Vandet. Hunden efter mig. Karlen brøler paa mig, men jeg lader ham brøle. Jeg faar fat i en Busk, kommer op paa Gærdet, glider atter ned, men faar Fingre i den store Hund. Denne Gang var det Hunden, som hjalp mig. Vi kommer igen op paa Gærdet og arbejder os frem, indtil endelig Strømmen bliver svagere i Læ af Beboelseshuset.

Saa vader jeg hen til et af Vinduerne; Ruderne er knuste i Forvejen. Mine store Søstøvler er tunge af Vand, jeg sparker hele Vinduessprossen ind, kryber igennem og trækker Hunden med mig. Hunden svømmer, og jeg vader fra Stue til Stue, og endelig finder jeg Trappen, som fører op til Loftet. Nu giver Hunden sig til at gø, som om den var besat, og da jeg faar Døren til Loftskammeret stødt op, ser jeg tre Fruentimmer, som kommer styrtende hen imod mig, skrigende: Red os, frels os! Henne ved Loftsvinduet sidder en ung Pige, og da hun ser en fremmed Mand, skjuler hun Ansigtet i sine Hænder. Hendes Tøj var hvidt, og det var nok egentlig ikke den Dragt, hvori unge Piger plejer at tage mod Fremmede. Men jeg siger til hende: Herregud, kæreste, bedste Frøken, det er mig, se paa mig; jeg har hørt, at De skulde være her, og nu jeg er kommen for at hjælpe Dem!

— Der bliver jo nu stor Forundring. De øvrige Fruentimmer er nok Jomfruen og Pigerne paa Gaarden. Modet kommer igen i Vejret, da jeg er hos dem. Forpagterfolkene er kørt bort den foregaaende Dag. Karlene paa Gaarden er der ingen, der har set noget til. Det har været en slem Nat for de Stakler.

»Ja ser De, min gode Herre,« sagde den unge flinke Sømand til mig, da han var kommen saa vidt i sin Fortælling; »jeg har fortalt Dem alt dette kort og godt, fordi jeg ikke kan fortælle saadan noget paa anden Maade. Jeg turde ikke lade Fruentimmerne blive for længe der, hvor de var, da jeg ikke

vidste, hvor stærkt Huset var. Jeg gik atter neden under og undersøgte Vandstanden. Vandet var ganske rigtig faldet noget, og da jeg nu skulde til at kigge efter Baaden, saa jeg baade den og Karlen ligge i nogen Afstand fra Gaarden ude ved et Træ. Saa gik jeg op paa Loftet og vinkede ud ad en Luge, at han skulde komme hid. Det kunde han imidlertid ikke; der var grundt Vand mellem Havegærdet og ham.

— Ja, ja, tænkte jeg, kan du ikke komme til mig, saa kan jeg komme til dig!

Og saa forestillede jeg Frøkenen, at vi maatte se at komme ud til Baaden, inden Vandet tog til at vokse igen. De andre gjorde Ophævelser og var bange; men den unge Dame sagde, at hun betroede sig i et og alt til mig, og saa lod hun sig tappert føre neden under og ud igennem Vinduet, og da vi var komne ud i Haven, tog jeg hende op paa mine Arme, og nu vadede jeg gennem Vandet, der somme Tider gik mig over Knæene, men dog i den sidste halve Time var bleven roligt. Kun en Gang, det var, da jeg lige var kommen ud paa Marken, gik jeg i til op paa Livet. Da pressede den Lille sig ind til mig; det kolde Vand forskrækkede hende, og hun besvimede. Jeg blev kun saa meget desto stærkere, og jeg følte, at om jeg saa skulde have svømmet med hende tilbage til Byen, kunde jeg have gjort det.

Endelig naaede vi da Jollen. Jeg lod Karlen gaa ind efter de andre, og saa satte jeg den unge Dame ned paa Bunden af Baaden med Hovedet støttet mod Toften. Den stakkels lille Pige var endnu besvimet. Jeg vidste slet ikke, hvad jeg skulde gøre; men da hun saa' saa sød ud som hun sad der, saa bøjede jeg mig ned og kyssede hende. Straks efter lukkede hun Øjnene op og saa' ængstelig paa mig. Saa kyssede jeg hende atter og sagde hende en hel Del gode Ting, og saa smilte hun og sagde, at nu var hun ikke længer bange.

Da jeg nok var bedre Sømand end Karlen, saa prøvede jeg mig frem med Aaren og fandt ogsaa en Rende med dybt Vand, der naaede længer ind mod Gaarden. Jeg stagede Baaden saa langt ind jeg kunde, og da herved Indskibningen af Passagerer var bleven lettet, saa fik vi snart de tiloversblevne

om Bord. Vi kom da atter over til Byen, og ... og ... naa ja, Resten falder jo af sig selv.«

Her saa' den unge Sømand med et halvt skælmsk, halvt forlegent Smil hen til mig.

»De skal virkelig have Tak for Deres Fortælling,« sagde jeg. »Den Ring paa Deres Finger, som De der sidder og drejer paa, viser mig noksom, at De har taget Tiden i Agt og brugt den sidste Uge efter Stormfloden til at fortøje efter alle Kunstens Regler i den Havn, som saaledes aabnede sig for Dem under selve Stormen, — for at udtrykke mig saa sømandsmæssigt som muligt. Naar De nu er færdig med Deres Forretninger her, saa ved jeg nok, hvem der længes efter at komme bort fra denne Kro.«

»Ja, De har Ret,« sagde den unge Sømand.

»Skal vi saa tage ned til Stranden og se paa Skuden?« brummede Tømmermanden. »Hun var saamænd en dejlig Skude, og nu ligger hun der saa rolig og fredelig, og der er ikke saa meget som et Skvalp, der vil gøre hende Fortræd i Dag. — Ja saadan burde det være altid.«

